உ M. Nagappa 1-3-16

சின்மய சிகாமணி.

ஓர் நூதன
அரிய
தமிழ் நாவல்:

த்தருள
ள் க - 3 - 1916

மதராஸ்

கதாரத்நாகரம் ஆபீஸில்

வெளியிடப்பட்டது.

1916.

கதாரத்னாகரம்.

ஓர் மாதாந்தரப் பத்திரிகை.

வேடிக்கையும் வினோ
தமுமானகதைகளும்,
அறிவுக் குணவான
அற்புதமான நாவல்
களும், வெளியாகின்
றன.

வருட சந்தா ரூ. ... ௦.
மாதிரி காப்பி இனாம்.

கதாரத்னாகரம் ஆபீஸ்,
162, பவழக்காரத் தெரு,
மதராஸ்.

THE SWADESAMITRAN POWER PRESS, MADRAS.

உ

சின்மய சிகாமணி.

தேகாலயத்திற் சிதாகாச தேவதையை
யாகாய சாந்தி மலராலே—யேகாந்த
மந்திரத்தாற் பூசை செய்யும் மாதவரை யாதரித்துச்
சந்ததம்வாழ் வார்க்கார் சரி.

சிறந்த மலர்கள் சொரிந்து நறுமணம் பரிமளிக்கும் சௌமிய வன மத்தியில் இருதயாலயச்சாரலில் சின்மயமான குகையில் வசிக்கும் அறிவானந்த சாதுவின் முன்பு இரண்டுசிஷ்யர்கள் அவரைப் பலவாறு துதித்து அடிபணிந் தெழுந்து நின்று இருகரங் கூப்பி பின் வருமாறு கூறுவதாயினர் :—

சுவாமின்! தங்களுடைய தயவுக் கெதிர் நோக்கி அநேககால மாய்த் திருத் தொண்டு பூண்டொழுகித் தங்கள்பாதசேவை செய்து வரும் எங்கள் கலி தீருவ தெப்போதோ யாங்களறிகிலோம். தங்க ளுடைய கருணையானது எங்களைப் பரிசுத்தமாக்குவதற்கு இன்னும் எங்களிடம் யாது குறையுளதோ; குறையுளதெனினும் அதை நிவர்த் தித்து எங்களைத் தன்யர்க ளாக்குதற்கான வாற்ற லுடையீராதலால் சிறுவரின்மீது கிருபை புரிந்து நாங்கள் கடைத்தேறும் வழியைக் கடாக்ஷித்தருளல் வேண்டும் என்பதாய் மனங்கரைந்து வேண்டினர்.

இவர்கள் தம் முன் குறையிரந்து கூறும் மொழிகளைச் செவி யுறக் கேட்ட சாதுவானவர் மிகவும் பரிதாபமுடையவராய்த் தன்னு டைய பார்வையை அவர்கள்மேல் செலுத்தி அவர்கள் நிற்கும் நிலை யையும் ஆவலான தீவிர வைராக்கிய சித்தத்தையும் தெளிந்த புத்தி யையும் பார்த்து மிக ஆச்சரியப்பட்டவராய் இதுகாறும் இவர்கள் நம்மிடம் வந்து யாதொன்றும் தங்கள் வாயைத்திறந்து கேட்டவர்க ளன்று. நாமிடும் ஒவ்வொரு கட்டளையையும் வெகு பயபக்தியோடு செய்யக் கூடியவர்கள். நாம் கட்டளை யிடுமுன் தாளுக யாதேனு மொன்றைச் செய்யவாவது கேட்கவாவது முன் வராதவர்கள். அப் பேர்ப்பட்ட இவர்க ளிருவரும் இன்றைய தினம் வலிய நம் மிடம் வந்து குறையிரந்தனர். இதை நோக்குமிடத்து ஏதோ ஓர் விசேஷமுளதாகவே தோற்றுகிறது என்று தனக்குளாலோசித்து சரி, இவர்களுடைய பூர்வ கர்மமும் இவர்களுக்கிப்போ தேற்பட்ட

ஆயுஸூம் எவ்வாறிருக்கிறதென்பதைப் பார்க்கலாமென்று இருந்த இடத்தே சட்டென்று நிஷ்டைகூடி ஞான திருஷ்டியால் நோக்கினர். அப்போது இவர்களுடைய கர்மானுஸாரத்தை யறிந்தவராயினர். அறிந்துகொண்டு பின்வருமாறு தனக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொள்கிறார்.

ஆஹா! உலகில் ஜீவர்கள் பலருக்கும் சரீர வீழ்ச்சி சமையம் ஓர்விதத் தெளிவு பிறந்து அச்சமயம் நல்ல ஞானத்துடன் பேசுவர் சாந்தமுறுவர் என்று பெரியோர்கள் கூறுவர். அதுபோலிவர்களுந் தங்கள் சரீர வீழ்ச்சியின் சமயமாகிய இத்தருணம் என்றுங் கூறாத வார்த்தைகளை இன்று கூறுவதாயினர். இவர்களுடைய மரணகாலஞ் சமீபித்திருப்பதை நாமுங்கவனிக்காதிருந்துவிட்டோம். இன்னுங் கொஞ்சகாலத்திலிவர்களுக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்யவேண்டுமென் றுத்தேசித்த நமதெண்ணத்துக்குப் பாத்திரராகாதபடிக்கு இவர்களுடைய கர்மம் தடைப்படுத்தி விட்டது. இடையூறுண்டான போதினும் பரவாயில்லை. பின் சன்மம் உத்தமமானதாயும் அதில் அடையவேண்டுவதை அடைவிக்கக் கூடிய பிராப்தமிருப்பதால் அந்தச் சமயம் இவர்களுக்கு நாம் உபதேசிக்கலாம். இந்த விபரங்களை யிவர்கட்கு இது சமையம் தெரிவிப்பதுங்கூடாது என்று தம்மனதினிலெண்ணி அடுத்தாப்போல் அரைமணி நேரத்துக்கெல்லாம் நடக்கப்போகிற விருத்தாந்தங்களை யறிந்தவராய் அவர்களைப் பார்த்து மிகுந்த கருணையோடு சிஷ்யர்காள் நானிப்போது சொல்வதைச் சற்று கவனியுங்கள். அதாவது அதிகாரிகளின் பக்குவா பக்குவங்களை யறிந்து குருவானவர் சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிப்பர், அதிகாரி தீவிரதரனாக இருப்பானேயாகில் அவனுக்கு ஒரே மொழியாற் காட்டாமற் காட்டிடுவர். அந்தக் காலமும் அவரறிவர். அவர் காட்டாமற் காட்டிய ஒரு மொழியை பக்குவனாயுள்ள சிஷ்யனுங்கேட்காமற் கேட்டுத் தெரிந்து அதை அடைந்து கிருதார்த்தனாவன். அப்படி யிருக்கிறது மகான்கள் அநுஷ்டித்து வந்திருக்கிற வழிகள். நீங்களோ அவசரப்பட்டு விட்டீர்கள். இதுவும் உங்களுடைய சுயேச்சையல்ல. நீங்கள் கேட்டுக்கொண்டதைப்பற்றி நானும் சந்தோஷப்படுகிறேன். இப்போது அனுஷ்டானத்திற்கு காலமாகின்றதால் சந்திர புஷ்கரணியிற் போய் ஸ்நான முதலியவை செய்து அநுஷ்டானத்தை முடித்துக்கொள்ளுங்கள் என்று கூறினர்.

இங்கே இவர் சிஷ்யர்களை அநுஷ்டானத்தை முடித்துக்கொண்டு
வாருங்கள் என்று சொல்லும் வழக்கமுடையவர் இப்போது முடித்
துக்கொள்ளுங்கள் என்று மாத்திரம் சொல்லியது யாதுகாரண
மெனின்; இப்போது இவர்களுக்கு வருமாபத்தினின்று மீட்டி இவர்
களுக்குபதேசிப்போமாயின் இவர்களிருவர்கள்தான் பயன்பெறுவர்.
இவர்களிருவர் மட்டும் பயனடைவதைப் பார்க்கினும் இனி இவர்
களோடு இன்னும் நேகர் நன்மையடையுங்காலம் சமீபத்திருப்பதை
யுணர்ந்தவராதலால் அவ்வாறு கூறினர். தவிரவும் ஊழ் அவ்விதமே
அமைந்துளது. அதை வெல்வது மரிது. இதுபற்றியன்றோ துவாபர
யுகவந்தத்தில் பாரதயுத்தம் நடக்கிற சமையம் பதினன்காம் நாள்
யுத்தத்தில் அருச்சுன குமாரன் அபிமன்யு தான் யுத்தசன்னத்தனாய்
புறப்பட்டு ரணகளஞ் செல்லுஞ் சமயம் தருமரிடம் விடைபெற்றுச்
செல்லும் வழக்கப்படி போய்க் கேட்க, தருமர் எப்போதும் போர்க்
களஞ் சென்று யாவரையும் ஜெயித்து ஜெயம் பெற்று மீண்டு வா
வென வாழ்த்துபவர் அன்றையதினம் விதியினனுஸாரமாய்த் தம்
முடைய மதியை விதிக்கு ஒளித்துச் சொல்லியதாவது—அப்பா
புத்திரா! இன்றையதினம் ரணகளத்தில் எதிர்த்து வரும் வீரர்
கள் யாவரையுஞ் செயித்து நமது கீர்த்தியை நிலைக்கும்படிச் செய்
சீக்கிரம்போவென்று மாத்திரம் புகன்றனர். அது போல் அநேக
வீரர்களை மாய்த்து ஜெயமடைந்துங் கடைசியில் மீண்டு வராமல்
மாண்டனன். அத்தன்மையாய் இங்கே அறிவானந்த சாதுவென்
னுங் குருவானவர் இரண்டு சிஷர்களையும் அனுப்பினர்.

இருவரும் குருவின் வாக்கியத்தைச் செவியுறக்கேட்டு அதிக
சந்தோஷ சித்தராக அநுஷ்டானத்திற்கு வேண்டியவைகளை யெடு
த்துக்கொண்டு நமக்கு குருவின் அனுக்கிரகம் இன்று சபலமாகு
மென வெண்ணிக்கொண்டு மிகவும் சிரத்தையோடு அதி சீக்கிர
மாகப் புறப்பட்டு சந்திரபுஷ்கரணிபோய்ச் சேர்ந்து விதிப்படி ஸ்நா
னஞ்செய்து அநுஷ்டானத்தையுங்காலந்தவறாது முடித்துக்கொண்டு
இருவரும் நதியைவிட்டு ஆச்சிரமத்திற்கு திரும்பிவர நதியின்
கரைமீதேறி ஒருவர் முன்னையும் ஒருவர் சற்றுப் பின்னையும் வருகின்
றனர். முன் போனவர் கரையேறி யிறங்கினர். பின்னால் வருகிற
வர் இன்னும் கரை உச்சிக்குச் சற்றுக் கீழேயே வந்துகொண்டிருக்
கிறார். ஒருவரை யொருவர் பார்க்கக் கூடாதபடிக்கு கரை மறைத்
திருக்கிறது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் முன் போனவர் குருநாதர

உன் பாதார விந்தமே கெதி செத்தேன் செத்தேனென்று ஓலமிட்டு
உயிரைத் துறந்தனர். இதைக்கேட்ட மற்றொருவர் விரைந்து
சென்று உச்சிக்கரை மீதேறி நோக்கச் சிநேகிதன் தலை சிதறியும்
உடல் முண்டமாயுமிறந்து கிடக்கக்கண்டார். அவரும் ஆ! வென்ற
லறிக்கொண்டு ஐயோ ஐயோ வென்று மல்லாந்தபடியே கரையின்
உச்சிமீது வீழ்ந்து தன் மார்பில் பட்டிருக்கிற அம்பைக் கையினால்
பிடித்த படியே குரு நாதா குரு நாதா தங்களை யண்டிய எங்களிரு
வர்க்கும் இக்கதி வரலாமா! மகா தேவா! சம்பா சங்கரா!
கங்காதரா! பராபரா ஆபத்பாந்தவா! கருணாகரா! காலகாலா!
இந்த வேளை வந்து உதவி செய்யலாகாதா! ஐயோ! ஐயோ!
ஜீவன் போய்விடும்போ லிருக்கிறதே! சற்குருநாதா குருநாதா
குருநாதா குரு குரு வென உயிர் நீங்கினார். திக்கற்ற பிணம்போல்
இருவரும் மாண்டு கிடப்பதைப் பார்க்க மிகவும் பரிதாபகரமே!

சுந்தர மிகுந்து கந்தபரிமளத்தைத்தருஞ் சந்தனச்சோலையும்,
மந்தாரை பிச்சி முல்லை முதலிய மலர்கள் புஷ்பித்தலங்காரந்தரும்
நந்தவனங்களும், தெங்கு கமுகு கூந்தற்பனை முதலியன வரிசை
வரிசையாய் அமைத்திருக்கின்ற தருவினங்களும், வாழை மரங்களி
னாலே கோட்டை யமைக்கப்பட் டிருப்பது போன்ற தோட்டங்
களும், தாழை யிருபுறமுஞ்செறிந்து விளங்கும் நீரோட்டங்களும்,
மயில் குயில் மாடப்புறா கவுதாரி,வான்கோழிகுக்குடம்,வாத்து முத
லிய பக்ஷிசாதிகள் தம்தம்பேடைகளுடன் உலாவிக்கொண்டு சப்திக்
கின்ற இனியசுரலோசைகளும் நிறைந்து பிரகாசிக்கிறதும், தாந்திமி
தத்தந்தோமென நிர்த்தனஞ் செய்யும்மாதர்கள் பலர் வாழுங் காந்த
ணபுரியென்னும் பட்டணத்தை ராஜ்யபரிபாலனம் புரிந்து செங்கோ
லேந்துஞ் சிங்கேனாகிய சாந்தகுணசம்பன்னன் என்னும் அரசன்
ஓர் தினம் அதிகாலையில் அதாவது, சூரியோதயத்து முன் ஐந்து
நாழிகையளவில் நித்திரையினின்றும் நீங்கி காலை உபாதியை நீக்கிக்
கொண்டு தந்த சுத்திசெய்து கொண்டிருக்குஞ் சமையத்தில் ஓர்
இரைச்சல் காதுசெவிடுபட்டிடுமாறு கேட்டது. அதைச்செவி
யுற்ற மன்னன் சட்டென்றெழுந்து வாய்கைகால் முதலியன சுத்தஞ்
செய்துகொண்டு, நெற்றியில் எம்பெருமானுடைய விபூதியை உத்
தூளனமாக விட்டுக்கொண்டு விரைந்து கொலுமண்டபம் வந்தனன்.
இதற்குள் மந்திரியுஞ் சேனாதிபதியும் அந்தச் சத்தங்கேட்டவுடன்
இருபது முப்பது குதிரை வீரர்களுடன் வந்து சேர்ந்தனர். இவர்

கள் யாவரும் ஒன்று கூடி இவ்வளவு பெரிய ஆரவாரம் யாது காரணத்தாலுண்டாயது இதை சீக்கிரமறிந்து வாருங்களென அரசனாஞ்ஞாபிக்க, மந்திரியேவுதலின் பேரில் இரண்டு மூன்று ஒற்றர்கள் விரைந்து சென்றனர். இதற்குள் அநேக மனுஷியர்கள் வெகு வேகமாயும் பெருங் கூச்சலுடனும் அழுதுபுலம்பிக்கொண்டு ஒருவர்பின்னொருவராக அரண்மனையை நோக்கி ஒடிவருகிறார்கள். வருகிறவர்களை ஒற்றர்கள்மறித்து, சங்கதி யென்னவெனக்கேட்டதை லட்சியஞ் செய்யாது ஒடோடியும்வந்து கொலுமண்டபவாயலில் குவிந்தனர். அங்கு தயாராக வந்துநிற்கும் அரசர் மந்திரி சேனாதிவீரர்கள் முதலியவர்கள் முன்பாகநிலத்திற்படிந்து விழுந்துவணங்கி சங்கதியின்னதென்று சொல்ல நாவெழாது விரைந்து வந்தகளைப்பினால் தேம்பித் தேம்பி வாயைத்திறக்கிறார்களே யொழிய காரணமுரைத்தவர்களல்லர். மந்திரியிவர்களை எவ்வளவு தேற்றியும் தேறுதற்கில்லை விபரமுந் தெரியவில்லை. சத்தமும் இருக்க இருக்க சாஸ்த்தியாகவே கேட்கிறது. ஜனங்களும் அரண்மனையை நோக்கி ஒடிவந்துகொண்டிருக்கின்றனர். ஜனங்களெல்லாம் இப்படிப் பரிதபிக்கிறதைப் பார்த்த அரசன் மந்திரி முதலிய யாவரும் நெஞ்சயர்ந்து கை கால் நடுக்குற்று வாய்குழறி சங்கதியின்னதென்பது தெரியாமல் அங்குற்ற யாவரும். (கங்காதராமாண்டாயோ வென்று வண்ணான் அழுததைப்பார்த்து அரசனும் அந்தப் புரத்திலும் கடைசியாக ஊர்முழுவதும் அழுதுதீர்த்த கதையாக) அழவாரம்பித்து விட்டார்கள். இதற்குள் காரணம் அறிந்து வரப்போன ஒற்றர்களிலொருவன் ஒடோடியும் வந்து அரசனடிபணிந்து அரசே நகர்ப்புறத்து வாழைத்தோட்டங்களில் ஓர் காட்டானை மதங்கொண்டு புகுந்து அழித்ததல்லாமல் நகரினுட் புகுந்தும் சில வீடுகளைத் தகர்த்து எதிர் வந்த பலர்களையுங்கொன்று திரிகின்றது. அதினால் இவ்வளவு அல்லோலகல்லோலமாக ஜனங்கள் பரிதவிக்கின்றனர் என்று சொல்லி வாய்பொத்தி நின்றனன். இதைக்கேட்டவரசன் இன்னது செய்வதென்பதைத் தெரிவிக்கச்சக்தியற்று நிற்பதையறிந்து மந்திரி உடனே சேனாவீரர்களுக்கெச்சரித்து யானையைக் கொன்றுவிடவேண்டுமென்று அவர்களை முன்னாடி அனுப்பி விட்டுத் தானும் ஆயுதபாணியாகப் புறப்பட்டான். இதைப்பார்த்த அரசனும் அவ்விதமே சித்தமாக, இதற்குள் அநேக சைனியங்களுந் தயாராய் வந்து சேர்ந்தன. யாவரும் ஒன்று கூடிப் புறப்பட்டார்கள். முன்

போன குதிரை வீரர்கள் யானையை மறித்து கையிலிருக்கிற ஈட்டிகளினால் குத்தவே யானையும் வெகு கோபத்தோடு வந்த குதிரை வீரர்களைச் சட்டை பண்ணாது எதிர்த்து குதிரைகளைத் தனது துதிக்கையால் வாரித் தரையில் மோதி அதோகதி யாக்கியது. இதற்குள் பொழுதுவிடியாமல் சற்றுஇருண்டிருந்ததால் அநேகதீவர்த்திகளைக் கொளுத்திக்கொண்டு அரசனும் படையுடன் வந்து சேர்ந்தனன். படைகள் வருகிற ஆர்ப்பாட்டத்தையும் தீவர்த்திகள் கணக்கில்லாது அக்கினியைக்கக்கிக்கொண்டு வருவதையும் பார்த்த யானை நகரை விட்டு வெளிக்கிளம்பிப் போக எத்தனித்து எதிர்ப்படும் பாலர்கள் பெண்கள் ஆண்கள் முதலானவர்களையும் கையினாலிழுத்துக் காலின் கீழ் வைத்து நசுக்கிக்கொண்டு விரைவாய்ச் சென்று, போகும் வழியிலகப்படுவர்களிற் சிலரை மிதித்தும் சிலரைக் கொம்பினாற் குத்தி மாய்த்தும், சிலர்கள் தலைமயிரைப் பிடித்திழுத்துக் கீழே தள்ளியும், சிலரை வாரித்தூக்கி அப்புறமெறிந்தும், சிலரைத் தூக்கி தரையிலடித்துக்கொன்றும், இவ்வாறு யாவரையுஞ் சின்னபின்னமாக்கி ஆரண்யத்தை நோக்கி அதிவேகமாய்ச் சென்றது. அரசனுடைய ஏவுதலின்படி சேனா வீரர்களும் அதை விடாது பின்பற்றி யெப்படியாவது இதைக்கொல்லாது விடுவதில்லையென்றே கோபித்துத் தங்கள் தங்கள் கையிலிருக்கிற ஆயுதங்களினால் எறிந்தும் குத்தியும் அடித்தும் இடித்தும் பற்களைக் கடித்துக் கோபாவேசராய் மீசைகள் துடிக்கப் படபடத்துத் துடி துடித்துக் களிற்றைப் பின்பற்றி யாவருமொரே முகமாய் அதனைப் பல விதத்திலும் புண்படுத்தினர். யானையுஞ் சகிக்காது சீறி முன்னை விட மதம் அதிகமாய் மீறி சேனைக்குட் புகுந்து இரண்டு கொம்பினால் கிறி மாறி மாறி அடித்து வேசாறி வந்தது. இவர்களுமதை விடாது, துதிக்கைக் குட்படாது, மறுபடி நகர்க்குட் சென்றிடாது, வனத்தையே நாடவிடுத்து, கனத்ததான பழு வெடுத்துக் கையாலதனை யெறிந்து, தய்யகோடுகள் முறிந்து நையவே யதனைப் புடைத்து தலை கொய்யவேணுமென்ற மனஞ் சடைத்துப் போகாது தைரியமாகப் பின்னே யோடிச்சாடி யாவருங் கூடி வீரக்கூத்தாடி விடாதே விடாதே யெனப்பாடி விரட்டும்போது யானையும் அஞ்சாது, வீறிட்டு வனத்தையே நேரிட்டுச் சென்று, அடர்ந்த செடிகளுட் புகுந்து மறைந்து, அதி வேகமாய் நடந்து செல்லும் மார்க்கத்தின் பக்கங்களிலுள்ள மரஞ் செடி கொடி யிவை

களை யொடித்துப் போட்டுக்கொண்டே போயிற்று. இவர்களும் அது போன வழியாகவே அநேகர் பின்பற்றிச் சென்றனர். குதிரை வீரர்களிற் பலர் வேறு குறுக்குவழியாக முன்னே போய் மறித்தனர். யானையும் இவர்களைக் கண்டு ஓட இவர்களும் அதைவிடாது பின்செல்ல இப்படியே வனமத்தியில் அதிகதூரம் சென்றனர். இச்சமயத்தில் கீழ்த்திசைக் கடலில் ஏழுபரியுடைய தேரோன் இவர்கள் அதிக நேரமாய் யானையோடு அமர் புரிந்து களைத்துப் பலங் குன்றி இளைத்துப்போயினர், இனி நாம் இவர்கட்கு உதவி செய்யா திருப்பது தகுதியன்று என்று இக்ஷணமே சென்று அவர்கட் குதவி செய்வதே நன்று என்றெண்ணி இவர்க ளிருக்குமிடம் நண்ணிப் பிரகாசத்தைப் பண்ணிப் பக்கத்துணையாக வருகிறேன் பயப்படாதேயுங்க ளினி யென்று அவர்களுக் கபயஸ்தந் தந்ததுபோல் தனது கைபோன்ற ஆயிரங் கிரணங்களையும் பரப்பிக்கொண்டு சூரியனும் உதயகிரியிற் றோன்றினான். அந்த நேரம் யானையும் திரும்பிப் பார்க்க சூரியனைக் கண்டு இதேது இதுவரைவந்த தீவர்த்திகளைப் பார்க்கினும் எவ்வளவோ பெரிய தீவர்த்திகளைக் கொளுத்திக்கொண்டும் அநேக கைகளை நீட்டிக்கொண்டும் ஏதோ ஒரு பெரிய சைனியங்கள் வருகின்றதே இனி நாம் இவர்களிடமிருந்து தப்புவதரிது. நாமின்றைக்கிறப்பது நிச்சயம் என்று மனத்தி லெண்ணிக் கண்களில் நீர் ததும்ப, கானக மத்தியில் கனவேகத்துடன் போய்க்கொண்டிருக்கையில் சந்திர புஷ்கரணி யென்னும் நதிக்கரையைக் கண்டு ஆகா! இந் நதியைக்கடந்து அக்கரை சென்றிடுவோமாயின் சேனைகள் நம்மைப் பின் றொடர்ந்துவரச் சாத்தியப்படாது நின்றிடுவர்; நாம் அந்தக் கரையி லிருக்கும் அடர்ந்த வனத்திற் போய் நமது ஏதேச்சையா யிருந்து வாழலாம் என்னும் மிகுந்த களிப்புடன் ஆரவாரித்துக் குதித்துக் கும்மாளமிட்டு வீரிட்டுக்கொண்டு விரைந்து சென்றது. இதை யறிந்த சேனைகள் ஏது இந்த யானை நதியை நோக்கி வெகு வேகமாய்ப் போய்க்கொண் டிருக்கின்றது. சற்று நேரத்தில் நதியி லிறங்கி அந்தப்பக்கம் சென்றால் அதைப் பின் சென்று போய் கொல்வதற்காகாது. ஏனென்றால், சந்திரபுஷ்கரணி மிகவும் ஆழமுள்ளது. அதை நம்மாற் கடத்தற் கியலாது. ஆகையால் யானை அதைக் கடந்து செல்வதற்குள் கொன்றிட வேண்டும் என்பதாய் யாவரும் ஒரே மனத்தராய் சமீபத்திற் சென்று அவரவர்கள் ஆயுதங்களை வேகமா யெறிந்தனர். அரசன் றன்

கையில் வைத்திருக்கும் வில்லை நாணேற்றி அம்பு தொடுத்தான். ஒன்றன் பின் னொன்றாய் அம்புகளும், பிண்டி, பாலம் ஈட்டி, வளைதடி, சுக்குமாந்தடி, எறி ஈட்டி, சூலம், வேல், முசலம், முதலியன போய் யானையின் முதுகிலும் காலிலும் துதிக்கையிலும் மத்தகத்திலும் வயிற்றிலும் பட்டுப் பெருங் கஷ்டத்தை யுண்டு பண்ணிற் றென்றாலும் அதையெல்லாம் சட்டை பண்ணாமல் நாம் எப்படியும் நதியைக் கடப்பதே முக்கிய மென்று ஓட அரசன் விடும் அம்பு மாரி அதின் மேற் பொழிய, அத்தருணம் யானை நதிக்கரையேற அரசன் மிகக் கடுமையாய் அம்பொன்றேவ யானை தன் முன் வருகிற மனிதன் சத்துருதானென வெண்ணி அவனைத் துதிக்கையால் காலைப்பிடித்து அந்த விடத்தில் அமைக்கப் பட்ட படிக்கல்லில் மோதியடித்தது. தலைசிதறியது. அரசன் எய்த அம்பும் குறி தப்பி சற்று உயரச்சென்று நதிக்கரை உச்சியின்மேல் ஏறும் மனிதனுடைய மார்பிற்பட்டு வீழ்த்திற்று. இச்சமையம் ஆ வென்று பெருந்தொனி யொன்று அண்டகடாகம் வெடித்திடும் படி கேட்டது. யானை மெய்மறந்து நின்றது. அதற்கு முன்னால் முற்றத்துறந்த ஒருமுனிவரர்தோன்றினர். சைனியங்களெல்லாம் அங்கு வந்து சூழ்ந்தது. யாவரும் வாயைத் திறந்து பேசுவதற் கில்லை. யானையும் அடியெடுத்து வைப்பதற்கில்லாமல் அப்படியே நின்ற நிலையில் நின்றது. முனிவர் பக்கத்தில் பிணங்கள் இரண்டு கிடக்கிற பரிதாபத்தையும் யானை நிற்கும் நிலையையும் சைனியங்கள் சூழ்ந்த காட்சியையும் ஒரு பிணத்தின் மார்பில்பட்டிருக்கிற அம்பையும் பார்த்து கோபக்குறியோடு அம்முனிவர் அரசனை நோக்கினர். அரசன் முனிவர்வதனத்தையும் தன்னுடைய அம்பினால் ஒருவர் மாண்டு கிடப்பதையும் பார்த்து மெய்விதிர்த்துகைகால்நடுக்கமெய்தி நெஞ்சு படபடத்து மூர்ச்சை யுற்றவனாய் முனிவர் பாதத்தில் வீழ்ந்தனன். தன்னுடன் வந்த சைனியங்கள் பலரும் நின்ற நின்றபடியே தரையில் விழுந்து நமஸ்கரித்த வண்ணமாகவே யிருந்தனர்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

"ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று
சூழினுந் தான்முந் துறும்"

ஊழைப் பார்க்கினும் வலிமையுடைய பொருள்கள் வேறொன்றில்லையென்பது நமது தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார் செப்பிய இக்கவிக்கு உதாரணமாகப் பின்வருங் கதையினால் நாம் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

உலக காரணரும் பரப்பிரம சொரூபருமாகிய பரமான்மாவானவர், நால்வகைத் தோற்றம், எழுவகைப் பிறப்பு, எண்பத்து நான்கு நூறாயிரம் யோனிபேதங்களாயுள்ள ஆன்மாக்களுக்குத் தனுகரணபுவன போகங்களைக் கொடுத்துப் புசிப்பித்து, கன்மவொப்பில் பாசபந்தங்களைப்போக்கி முத்தியிற் சேர்க்கு நிமித்தம் சிருஷ்டி, திதி, சங்காரம், என்னும் முத்தொழிலை நடத்துவர், அச்சிருஷ்டி கர்த்தாவாகிய பிரமதேவனது சிருஷ்டிக்குட்பட்ட தேசங்கள் பலவற்றினுஞ் சிறந்த நாவலந்தீவினில் செய்யாளுறைவிடம் ஐயாவெனப் புகலும் திவ்ய கருணாகர மங்கலமென்னுந் திருநகரொன்றில் வாழ்ந்து, தேசமெங்குங் கீர்த்தி வாய்ந்து சில தேசங்கட்கு அதிபதியாகிச் செழிப்புடன் முறை தவறாது செங்கோல் செலுத்தி வருகின்ற ஜீவாதார சிகாமணி யென்பவர் தனக்கு மிக நெருங்கிய சுற்றத்தினரும் பல தேசங்களுக்கு அதிபதியாயு மிருக்கின்ற மந்திர தேசத்தரசனாகிய மதனரஞ்சித மோகன மகாராஜனுடைய புத்திரி கற்பக சிந்தாமணி யென்னுங் கன்னிகையை முறைப்படி மணமியற்றி மாதவம்பலவியற்றி ஆதரவோடு சீதான்றிருவருள் பெற்று அந்த யாதவ குலத்து மாதவனருளால் பூதலம்போற்றுங் காதலனாகிய புத்திரனைப்பெற்று பெரியோர்களால் விற்பன விவேகனென்று நாமமிடப்பட்டு புண்ணியங்கள் பலவியற்றிக் கண்ணியமாக யாவரும் எண்ணியே மகிழ இனிது வாழ்ந்திருக்கிற காலத்தில் பாலனுக்கு வயது நாலதாயிற்று. இத்தருணம் கற்பகசிந்தாமணி யென்னுமரசி கர்ப்பவதியாயினள். ஒவ்வொரு மாதங்களிலுஞ் செய்யவேண்டிய கிரியைகளைக் குறைவில்லாதபடி செய்து மாதம் பத்தும்

பூரணமாகிப் பூவையே யளந்த தேவையே போற்றித் தேவையான படி சேவைகள் செய்து கோவையே யனைய பாவையாளெனும்படி பார்வதற்குரிய ஓர் பெண்ணைப் பண்புடனீன்றனள்.

ஈன்றவப்பெண்ணின் சான்ற நல்வடிவமோ ஆன்றோர்களாலும் ஆயிரம் சிரப்படைத்த ஆதிசேடனுந் தன்னுடைய நாவிரண்டா யிரத்தாலும் வர்ணித்துச் சொல்வதற்குச் சாத்தியமாகா தெனின், ஒரு சிறியநாவையுடைய யானோ வெடுத்துரைப்பதற்காகும்! ஆகாது. செப்புதற்கரிதே. ஒப்புவமை வேண்டு மெனில் இப்புவி தன்னிலும் இன்னுமற்ற எப்புவிதன்னிலுமுன்னில் தப்பிதமில்லாத பெண் இவள் போன்றிருப்பளெனச் செப்புதற்கில்லை. இப்பெண் சிறுகுழந்தைப் பருவத்திலேயே இவ்வளவு அழகு வாய்ந்து பார்ப்பவர்களுடைய மனமலர் பறித்திடுபவளானல் யௌவன பங்கையானல் எவ்வண் ணமாவளோ வெனப்பலருங்கொண்டாடிப் புகழ்வதற்காயினள். இவ் வருமை வாய்ந்த சிறுமி விற்பன விவேகனென்னும் அரசிளங்குமா ரனுக்குப் பின்னேன்றினவளாதலால், இவளுக்கு சற்சன நங்கை யென்னுஞ் சிறந்த பெயரிட்டுப் பெரியோர்கள் புகழ்ந்தனர். இப் பெண் மகவைத் தாய் தந்தையர் முதலிய யாவர்களும் மிக்க களிப் புடன் காப்பாற்றிச் செழிப்புடன் சீராட்டி, மேன்மையாய்ப் பாராட்டி, இனிமையாய்த் தாராட்டி, காலந்தவறாதூட்டி, ஈக்கள் வந்து மொய்க்காமலும், எறும்பு கடியாமலும், வெய்யில் படாமலும், காற்றுவீசாமலும், பனி அடாமலும், மார்பிலும் தோளிலும் வயிற் றிலுமணைத்து, தாய் முலையூட்டி, மூக்குச்சிந்தி, நாசியூதி, செவியுருவி, விழிகளுக்கு அஞ்சனந்தீட்டி, பல பணிகளும்பூட்டி, கன்னங்கிள்ளி, உச்சிமோந்து, கண்ணோடுகண்ணும், வாயோடுவாயும், முகத்தோடு முகமும் வைத்துக் கொஞ்சிக்குலாவி, முத்தங்கொடுத்து அருந்தனம் போற் பாவித்துப் பொற்றொட்டி விட்டு,

ராரிரரோ ராராரோ ராரிரரோ ராராரோ

நீயாரோ நான்யாரோ நேசமிகச் செய்துவிட்டோம்
தாயாரோ தந்தையரோ நீ சகோதரியோ நானறியேன் ரா

யார்யாரோ முற்பிறப்பில் நாம் யாராயிருந்தோமோ
சீராகத் தாய்மகளாய்ச் செனித்தோமே யிப்பிறப்பில் ரா

அருஞ்சுகம்போலென் வயிற்றில் ஆரணங்கே நீ பிறந்தாய்
கொஞ்சுங் குலக்கொழுந்தே கோகிலமே கண்வளராய் ரா

கண்ணுண் மணியே கற்புக் களஞ்சியமே
பெண்ணிற் பெருமணியே பேரின்பப்பேரமுதே ரா

ரத்தினமே முத்தே யென் ரதியே சரஸ்வதியே
புத்திரியாய் வந்துதித்த பூவையே நித்திரை போ ரா

அன்னமே நீ யுறங்கு இந்த அழகான தொட்டிலிலே
சொர்ணமே நீ யுறங்கு சுவர்ணமணித் தொட்டிலிலே ரா

முத்து பவழமுடன் முழுநீலம் வைரமணி
வைத்து அழுத்தியுள்ள மரகதத்தொட்டிலிலே ரா

ஆலிலைமேற் பள்ளிகொண்ட அரிவிஷ்ணு சொரூபங்கள்போல்
நீலவிழி ரத்தினமே என் பாலகி நீ நித்திரை போ ரா

சுந்தரமே போலொளிருஞ் சுவர்ணமணி யொளியே
தந்திரமா யென் வயிற்றில் தானுதித்த சண்மணியே ரா

மன்னர் மகளாய் இங்கு வந்துதித்த பொற்கொடியே
உன்னை யொரு மன்னன் உவந்துமணஞ்செய்திடுவான் ரா

அரசர்க்கரசியென அனைவர்களுந் தான்மகிழ
சரசவுல்லாசமதாய்த்தன் கணவரோடிருப்பாய் ரா

உல்லாசமாயிருந்து உயர்ந்த தவமியற்றி
பல்லோர்கள் போற்றப் பாலகனைப் பெற்றெடுப்பாய் ரா

பெற்றெடுத்த பாலனுக்குப் பிரியமுள்ள தாயாகி
குற்றங்களைந்துமிகக் குணமாய் வளர்த்திடுவாய் ரா

குணமாய்வளர்பாலன் குடும்பம் பெருகிவர
மணமொன்று செய்து மகிழ்ச்சியடைவாயே ரா

பாலனுக்குப் பாலன்வரப் பார்த்துமனமகிழ
ஞாலமதிலுன்பேரன் நரைப்பாட்டியென்பானே ரா

பாட்டியென்று உன்னைப் பரிகாசஞ்செய்பாலன்
தாட்டிகமாய்வந்து தாரணியை யாண்டிடுவான் ரா

ஆண்டிடும்போதனக்கு அரிகிருஷ்ணர் தாமும் வந்து
வேண்டும்வரந்தருவார் வேணவரந்தான் பெறுவாய் ரா

தந்தை கொலுவில் நின்று தான்வருதும் வேளையிது
வந்து பசியாற வுண்டி வகைகள் பல செய்யவேணும் ரா

சந்தோஷமாய்த் தூங்கு சடுதியிலுன்போகவேணும்
உந்தாதை வாராமுன் னுறங்குறங்கு கண்மயிலே ரா

அம்மம்மாவென்றுமிக அபயங்கள் போடாதே
சும்மா படுத்துறங்கு சொகுசான சுந்தரமே ரா

உறங்கிவிழிப்பாயானால் ஒரு பொம்மை தான்தருவேன்
அறங்கினில் வைத்தாடித்தற்கு அழகுமிக வாய்ந்திடுமே ரா

பாலகிருஷ்ணன் போன்ற பாங்கான பொம்மையது
நீலவிழிமாதரசே நீ பார்த்ததைப்போலே ரா

மாப்பிள்ளை வேணுமென்று மையல் மிகவாகி
தோப்பினிற் சென்றுந் தன் றோழியிடஞ் சொல்லிடுவாய் ரா

ஆலிலைமேற் பள்ளிகொள்ளு மரிகிருஷ்ண சுவாமியைப்போல்
நீலவிழி ரத்தினமே என் பாலகி நீ நித்திரைபோ ரா

தத்தத்தா வென்று சொல்லி சத்தமிட்டுக் கூவாமல்
சுத்தசுழுத்தியினிற் சுகமாக நித்திரைபோ ரா

பப்பப்பா வென்று சும்மா படித்தழுதையானுக்கால்
அப்பப்பா பூனை வந்து அது தூக்கிப் போய்விடுமே ரா

கண்விழித்து வாய் புலம்பிக் காலிரண்டுந் தானுதறிக்
கொண்டுதுயில் கொள்ளாமல் கோதை வம்பு செய்யாதே ரா

கோச்சு வண்டி கொண்டு நம்ம கோட்டை வெளிவாசலிலே
பூச்சாண்டி வந்திருப்பான் நீ பேசாமற் றூங்கிவிடு ரா

பேசாதுறங்கிறையா பிரம்படிகள் வாங்கிறையா
நீ சாதுபோலுறங்கி நித்திரைபோ ரத்தினமே ரா

தித்திக்குஞ் செங்கரும்பே திகட்டாக் கனிரசமே
முத்திக்கு வித்தே யென் மொய்குழலே கண்வளராய் ரா

என்று தாராட்டிச் சீராட்டி நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்த்துவந்தனர்.

இவ்வளவு பிரியமும் அன்பும் பாராட்டி ஆதரிப்பதாற் றான் மாதாவைப் பற்றி அவ்வளவு சிலாகித்து யாவருங் கூறுகின்றனர். இதுபற்றியே ஒட்டுடன்பற்றின்றி உலகத்தைத்துறந்த நமது பட்டினத் தடிகளும்,

"ஐயிரண்டு திங்களா வங்கமெலா நொந்து பெற்றுப் பையலென்ற போதே பரிந்தெடுத்துச் செய்யவிரு கைப்புறத்தி லேந்திக் கனகமுலை தந்தாள்" என்றும் 'நொந்து சுமந்து பெற்று நோவாமலேந்தி முலை தந்து வளர்த்தெடுத்துத் தாழாமே யந்தி பகல் கையிலே கொண்டென்னைக் காப்பாற்றுந் தாய்" என்றும் "வட்டிலிலுந்தொட்டிலிலும் மார்மேலுந்தோண்மேலும் கட்டிலிலும் வைத்தென்னைக் காதலித்து முட்டச் சிறகிலிட்டுக் காப்பாற்றிச் சீராட்டுந் தாய்" என்றும் சொல்லி, தனக்குள் எல்லாப் பற்றுக்களையுமொழித்தும் தாய்மேல் வைத்த அன்பையொழிக்காமல் அதிக நாளாக அந்தரங்கமாய் வைத்திருந்து தாய் உயிர் பிரிந்ததின்பின்பு வாரி

வாரிப்பொழிந்தனர். இவர்கட்குத் தாய் தந்தையர் பெரிதுற்ற அன்பைப்போற் பிள்ளைகளிடமும் உண்டு. இதைப்பற்றியே 'நடந்த ஞானியுஞ் சடப் பிரேமக்கன் மேற் காதல்' எனப் பெரியார் மொழிந்திருக்கின்றனர். ஆகையால் முற்றத்துறந்த முனிவர்களது இவ்வாசைக்குட் படுவரென்றால் எல்லாப்பற்றுக்களையுமுடைய ராஜதம்பதிகள் குழந்தைகளிடம் அன்பு வைத்திருப்பது ஆச்சரியமன்று.

இங்கே குழந்தை சற்சன ரக்ஷைக்கு வயது மூன்றாகத் தொலையிற்று. மூத்த குமாரன் விற்பன விவேகன் பிறந்த தினத்திலேயே முதன் மந்திரிக்கும் அற்புதமான ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்து அதற்குப் பெரியோர்களால் சின்மயசிகாமணியெனப் பெயரிடப்பட்டுச்செழிப்புடன் வளர்ந்து வந்தது. இப்படியிருக்கிற நாளில் ஓர் நாள் மந்திரி குமாரன் தன் தகப்பனிடம் வந்து பிதாவே, நீர், தினந்தினம் வெளியே போய் அதிக நேரஞ்சென்று திரும்பி வருகின்றீரே எங்கு போய் வருகின்றீர் ? அதை நான் தெரிந்துகொள்ள அதிக ஆவலுடையவனா யிருக்கின்றேன் சற்று தெரிவிக்கவேணுமென்று கேட்க, மந்திரி சொல்கிறார்.

பி.—பாலா நீ இதுவரை இதைப்பற்றி யொன்றும் கேட்டதில்லையே இன்றைக்கேது கேட்பதற்கு முன் வந்தனை.

ம.—ஐயா நான் கேட்டது குற்றமோ ?

பி.—கண்மணி குற்றமொன்றுமில்லை. இதுவரை ஒன்றுங்கேட்காது இப்போது திடீரெனக் கேட்டனையே என்று தான் கேட்கிறேன் நீ கேட்டது எனக்குச் சந்தோஷமே.

ம.—ஐயா நான் இதைப்பற்றிக் கேட்க அநேகமுறை யெண்ணுவேன். சிறுபிள்ளையானதால் சீக்கிரம் மறதியுண்டாகிக் கேட்கத்தவறி விடுகிறேன். இன்றைக்கென்னவோ ஞாபகம் வந்தது உடனே கேட்டுவிட்டேன்.

பி.—கண்மணி ! நான் இவ்வூர் அரசனிடத்தில் மந்திரியாக இருக்கின்றேனாகையால் அங்கு தினம் போய் வருகின்றேன்.

ம.—பிதாவே அரசனென்றால் யார் அவர், எப்படியிருப்பார், எங்கிருக்கின்றனர் ? அவரிடம் மந்திரியாக இருக்கின்றேனென்றீரே மந்திரியென்றால் என்ன ? இதையெல்லாம் நன்றாய்ப் புலப்படுமாறு தெரிவிக்கவேண்டும்.

பி.—புத்திரா நீ கேட்ட கேள்விகள் மிகவும் நன்றாயிருக்கிறது. அதை உனக்கு விபரமாய்க்கூறுவேன். அதற்கு இப்போது சமையமல்ல இன்னொரு சமயம் சொல்கிறேன். அரச சமூகத்தில் அவசரமான வேலைகளிருப்பதால் நான் போய் வருகிறேன்.

ம.—பிதாவே அப்படியானால் இன்னொரு சமயம் அவசியம் சொல்ல வேண்டும். மறந்துவிடக்கூடாது போய் வாருங்கள்.

மந்திரியானவர் இவ்விதமாகத் தன் புத்திரனிடத்திற் சொல்லிக்கொண்டு சீக்கிரம் புறப்பட்டு அரசனுடைய கொலுக்கூடம் வந்து சேர்ந்தார். இங்கே அரசர் அன்றையதினம் கொலுமண்டபம்வர தன்தேகத்திற்குக்கொஞ்சம் சௌகரியக் குறைவிருந்ததால் வாராதிருந்தனர். இதைப் பணியாளர் மூலமாய்த் தெரிந்துகொண்டு அரசனுடைய உத்தரவின் பேரில் அவர் சயனித்திருக்கும் அறைக்குட் சென்று வாசலில் நிற்கும் பணிப்பெண் மூலமாயத் தன் வரவைத் தெரிவித்து உட்சென்றனர். அங்கு அரசர் சற்று பலஹீனமாய்ப் படுத்துக்கொண்டிருக்கப் பக்கத்தில் தன் புத்திரன் விற்பன விவேகனும் இரண்டுவேலைக்காரிகளும் நின்றுகொண்டிருந்தனர். மந்திரியைப்பார்த்ததும் இரண்டுபெண்களும் அடுத்த அறைக்குட்சென்றனர். ஏனென்றால் மந்திரி அரசரிடத்தில் கொலுமண்டபத்தைத் தவிர வேறு இடங்களில் சந்தித்தால் ரகசிய சமாசார மிருக்குமென்று மற்றவர்கள் விலகிப்போவது வழக்கம். அரசனுடைய கட்டளையும் அவ்விதமேயிருந்தது. ஆகையால் இருவரும் பக்கத்தறைக்குட் சென்றனர். அவ்வேளையில் அரசபுத்திரன், இந்த இருவர்களும் வருகிற இவரைப் பார்த்து விலகிச்சென்றனரே, நாமும் போய்விடலாம் என்று சற்று தூரம் அதாவது இரண்டு மூன்றடி விலகி, மறுபடியும் வருகிற இவர் யார் நாம் ராசனுடைய புத்திரனாச்சே ஏன் இங்கிருக்கக்கூடாது இருந்து இவரைத் தெரிந்து கொள்ளலாமே யென மயங்கி நின்றதை யறிந்தமன்னர், குழந்தாய்! நீ யிங்கு வா, இவர் நமது மந்திரியல்லவா சும்மா வந்து உட்காரு, வாவென வழைத்தார். உடனே குமரன் சந்தோஷமாகி முகமலர்ச்சியுடன் அரசன் பக்கத்தில் வர, இதற்குள் மந்திரியும் இதை அறிந்தவராய் விரைவிற் சென்று குழந்தையைத் தூக்கி முத்தமிட்டு ஏன் என்னைப் பாத்துத் திகைத்தனை, என்னை யறியாயா வென்று சொல்லிக் கையில் வைத்துக்கொண்டே அரசனைப்பார்த்து உடம்புக்கென்னவென்று கேட்டார். அரசனும் படுக்கையினின்று

மெழுந்து சாய்ந்து கொண்டு உட்கார்ந்தார். அரசனுடைய விருப் பத்தின் மேல் மந்திரியும் உட்கார்ந்து குழந்தையைத் தன் மடியின் மீது வைத்துக்கொண்டு பேசிக்கொண்டிருந்தனர். இந்தச் சமயம் மந்திரி மடிமீதிருந்த ராஜகுமாரன் மந்திரியைப் பார்த்து,

கு.—உங்கள் வீட்டில் என்னைப்போல் தம்பி யிருக்கிறனு?

ம.—ஆ ஹா! உன்னைப்போலவே தம்பி ஒருவன் இருக்கிறுன்.

கு.—நான் பார்க்கலாமா?

ம.—நன்முய்ப் பார்க்கலாம்.

கு.—எப்போது பார்க்கிறது?

ம.—நாளைக் காலையில் அழைத்து வருகிறேன் பார்க்கலாம்.

கு.—ஏன் இன்றைக்குப் பார்க்கக்கூடாதோ?

ம.—இன்றைக்கு வேண்டுமானுலும் பார்க்கலாம் சாயந்திரம் அழை த்துக்கொண்டு வருகிறேன்.

கு.—நான் வருகிறேன் இப்போதே போகலாமே!

அ.—அப்பா, மந்திரிக்குக் கொஞ்சம் வேலை யிருக்கிறது. நீ பார்க்க வேண்டுமானுல் சாயந்திரம் அழைத்துவரச் செய்கிறேன் நீ பார்க்கலாம்.

கு.—இல்லை, ஐபா சீக்கிரம் பார்க்க ஆசையா யிருக்கிறது.

அ.—அப்புறம் பாரேன் உன் ஆசை தீரும்படி சாயந்திரம்.

கு.—அப்புறம் நான் மறந்து போய்விடுவேனே.

அ—மறந்துபோனுல் நினைவு வந்தபோது பார்க்கிறது.

கு—சும்மா சொன்னேன் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன்.

அ.—மறக்காதிருந்தாற் சரி.

கு.—அவன் இத்தனை நாளும் என்னைப் பார்க்க வரவில்லையே.

அ.—நீ இவ்வளவு நாளும் பாராதிருந்ததுபோல் அவனு மிருக் கிறுன்.

கு.—ஊம் அங்கே தம்பி இருக்கிறுனென்று தெரியாது.

அ.—அவனுக்கு மப்படித்தான் இங்கே நீ யிருக்கிறுயென்று தெரிந் திருக்காது.

கு.—அவனுக்கு இந்த மாதிரி காப்பு, சங்கிலி, தண்டை இவையெல் லாம் போட்டிருக்கிறதா?

அ.—உனக்குப் போட்டிருப்பதைப்போல் அவனுக்கும் போட்டுத் தானிருக்கும்.

கு.—உனக்குத் தெரியாதோ அவனுக்குப் போட்டிருப்பது?

ம.—அவனுக்கு ஒன்றும் போடவில்லை.

கு.—ஏன் ஒன்றும் போடவில்லை?

ம.—அவன் இதுவெல்லாம் ஒன்றும் வேண்டாமென்று சொல்கிறான்.

கு.—ஏன் வேண்டாமென்று சொல்கிறான்?

அ.—அவனைப் பார்த்துக் கேட்டால் சொல்லுவான்.

ம.—அவனுக்குக் கொஞ்ச நாள் போட்டிருந்தது பேசத் தெரிவதற்கு முன்பு. பிற்பாடு இதெல்லாம் வேண்டியதில்லை யென்று கழற்றி யெறிந்துவிட்டான்.

கு.—எதற்காகக் கழற்றி யெறிந்துவிட்டான்?

ம.—அவன் ஒரு நாள் என்னைப்பார்த்து இவைகளெல்லாம் என்உடம் போடு சேர்ந்திருக்க வில்லையே. இது நான் பிறக்கும்போது கூடவே பிறந்ததா இல்லையானால் இடையில் நீங்கள் இம்மாதிரி செய்தீர்களா வென்றான். அதற்கு நான் குழந்தாய் இவையெல்லாம் உன்னோடு பிறக்கவில்லை. மத்தியில் நாங்கள் செய்து அணிந்தோமென்று சொன்னேன். அப்படியானால் இடையில் வந்தது கடைக்கு உதவாது இது வேண்டியதில்லை. இப்போதே கழற்றிவிட வேண்டுமென்று உபத்திரவித்தான். உடனே கழற்றி விட்டோம்.

கு.—இப்போது ஒன்றுமே போடவில்லையோ?

ம.—ஆம் ஒன்றுமே போடவில்லை.

கு.—(கொஞ்சமாழ்ந்து யோசித்தவனுப் முகத்தைக் காட்டிப் பின்) அவன் படிக்கிறானு யில்லையா?

ம.—இல்லை. கொஞ்ச நாள் படிக்கப்போனான் அப்புறம் நின்று விட்டான்.

கு.—ஏன் நின்றுவிட்டான். எல்லாம் படித்தாயிற்றோ?

ம.—அவனுக்கு எந்த வாத்தியார்களும் பிடிக்கவில்லை.

கு.—ஏன் பிடிக்கவில்லை. வாத்தியார்கள் அடிக்கிறார்களா?

ம.—அடிப்பதில்லை ஏதாவது சொல்லிக்கொடுத்தால் இதற்குப் பொருள்யாது என்று உபாத்தியாயரைக் கேட்பான். அதற்

கவர்கள் பொருள் சொல்வதற்குத்தெரியாது விழிப்பார். இவன் ஐயா நீங்கள் போய் வாருங்கள் நான் பிற்பாடு படித்துக் கொள்வேன் என்று சொல்லி அனுப்பிவிடுவான்.

கு.—அதைப்பற்றி நீங்கலொன்றுஞ் சொல்வதில்லையோ?

ம.—நானும் இரண்டொரு தடவை நீ ஏன் வருகிற உபாத்தியாயர்களிடங் கற்றுக் கொள்ளாமல் அவர்களை என்னவென்னமோ கேட்டுவிட்டு அனுப்பிவிடுகிறாயே என்று கேட்டதற்கு, அவன் ஐயா நான் படிக்கிறதற்கு அதிக ஆவலுடையவனாக இருக்கிறேன். உபாத்தியாயர்களோ நன்றாய்ப்படித்துக் கேட்பதற்குப் பொருள்சரியாய்ச் சொல்லுகிறவர்களாய்க் காணேன் ஏதாவதொன்றைச்சொல்லுகிறார்கள். அதற்குப்பொருள் யாதென்றால் திகைக்கிறார்கள். அவர்களிடம் நான்கற்றுக்கொள்வது எப்படி என்று சொல்லுகிறான். யாரிடங்கற்றுக்கொள்ள நீ இஷ்டப்படுகிறாய் என்று கேட்டால், எவரைப்பார்த்த மாத்திரத்தில் என்னுடையமனஞ் சந்துஷ்டியடைந்து என்கரங்கள்தானே கைகூப்பித்தொழுது கண்ணீர் ததும்பக் கரைந்து நாவானது ஸ்தோத்திரிக்குமோ அவர்தானெனக்கு நந்தகுருவாவர். அப்படிப்பட்டவரையல்லாது வேறொருவரிடம் நான் கற்பதில்லையென்றுசொல்லுகிறான்.

இதைக்கேட்ட அரசிளங்குமாரன் ஏதோ கனவு காண்பவனைப் போற் சற்று நேரம் பிரமித்துப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு அப்படியா, இப்போது அவனுக்கு வயசு எத்தனையாயிற்று? எனக்குப் பெரியவனா சிறியவனா?

ம.—நீங்கள் இருவருஞ் சரிவயதுள்ளவர்கள் தான்; அவன் ஒரு நாளைக்கு முன்னும் நீ ஒரு நாளைக்குப் பின்னும் பிறந்தீர்கள்.

அ.—என்ன கேட்கும்போதே பிரமித்துப் பெருமூச்சு விடுகின்றாயே காரணமென்ன?

கு.—காரணமொன்றுமில்லை. நானும் அப்படிப்பட்ட குருவையே அடையவேணுமென்று தான்.

அ.—அப்படியானால் நீ இப்போது படிக்கப்போகிறதில்லையோ?

கு.—ஏது இனி அப்படிப்பட்ட குருவைத் தவிர வேறொருவரிடமும் படிக்கப்போகிறதில்லை.

அ.—நீ அவனைப்போல் உபாத்தியாயர்களிடங் கேள்வி கேட்டு அத

ற்குஅவர்கள் பதில் சொல்லாம லிருந்தாலல்லவா அப்படி யிருக்க வேண்டும். இப்போது அப்படி நீ கேட்டதற்கு அவர்கள் பதில் தெரியாமலிருந்ததாக ஒன்றும் ஏற்படவில்லையே.

கு.— ஏற்படாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. நான் இனிப் படிக்கிறதில்லை.

இவ்விதங் குழந்தை கூறவும், இராஜனுடைய மனதில் மந்திரியாலல்லவா நம் குழந்தை படிக்கப்போவதும் நின்றுவிட்டது. கல்வியில்லாவிட்டால் விவேகம் எப்படியுண்டாகும். ராஜ்ய பரிபாலனம் பண்ணுவது எங்ஙனம்? கல்வி யென்னும் சூரியப்பிரகாசம் இல்லாவிட்டால் மூடமென்னும் இருள் வந்து சூழ்ந்து கொள்ளுமே. மூடவரசர் எப்படியும் பூமியை யிழந்துவிடுவரே. தவிரவும்,

"கல்வியே யாவர்க்கு மொளிகொண்ட வடிவமாங்
கல்வியே புதையலாகுங்
கல்வியே பரதேச கமனவின மாகுமக்
கல்வியே துணையதாகுங்
கல்வியே திசைகொண்ட கனகீர்த்தியைத் தருங்
கல்வியே பெருமை யாக்குங்
கல்வியே வேண்டு நற் போகங்களைத் தருங்
கல்வியே யின்பமாக்குங்
கல்வியே நிலை கொண்ட கற்பகத் தருவதாங்
கல்வியே செல்வமாகுங்
கல்வியே யரசராற் பூசை செய்விக்குமக்
கல்வியே கடவுளாகுங்
கல்விக்கு நிகரான பொருளொன்று மிம்மையிற்
கருதிடினு மில்லை யில்லை
கல்லானைத் தொன்று மில்லானடக்குமிரு
காற்பசுவ தென்பர் மாதோ."

வெனப் பெரியோர் கூறி யிருக்கின்றனரே. நிலையான கல்விப் பொருளைக் கைவிடில் நிலையில்லாத மற்றப் பொருள்களெப்படி நிலைக்கும் என்று பலவாறுஎண்ணி நம்பேரில் வருத்தங்கொள்கின்றனரோ வென்னவோ வெனச் சித்தம் நைந்தவராய் இனியாது வருமோ ஒருவேளை இக்குழந்தை பிடித்தபடியாய் படிக்காமலே யிருந்துவிட்டால் "கல்லாத மூடரைக் காணவு மாகாது கல்லாத மூடர் சொற் கேட்கக் கடனன்று" என வரசனுங் குழந்தையைக் கைவிட்டுவிடுவரோ யாதாகுமோவென்று கருதி மந்திரி, அக்குழந்தையைப் பார்த்துக் கண்மணி! நீ யிப்போது சொல்லிய வார்த்தையானது பெரி

போர்கள் செவிக் கின்பத்தைத் தரவல்ல தல்ல. நீயோ இந்த அரசாட்சியை உன் தகப்பனாரிடத்திற் பெற்று அவர்க் குற்ற இந்தப் பெரும்பாரத்தைத் தாங்குதற்கான தீரன். இதைப் பரிபாலிக்க வருவதற் கவசியமானது கல்வி. அந்தக் கல்வி யென்னுங் களஞ்சியத்தை ஒரு போதுங் குறைந்து விடாமல் நிரப்புதல்வேண்டும். ஆகையால் அரசசெல்வமே நீயெங்களுடைய வார்த்தையைத் தட்டிவிடாமற் கல்வியைக் கற்று வரவேண்டுமென்று கருத்தில் வருத்தமடைந்து சொல்லினர். அரசனும் மந்திரியுடைய கருத்தைத் தெரிந்துகொண்டு குழந்தையைப்பார்த்து, அப்பா ! கண்மணி நீ படிக்கப்போகிறதில்லை யென்று சொல்லியதைக் கேட்ட நமது மந்திரி யெவ்வளவு வருத்தங்கொள்கிறார் பார்த்தனையா, அப்படி வருத்தம் வைக்கும்படி செய்யலாமா, அவரை யென்னைப்போலவே நினைத்துக்கொள். உனக்கு வேண்டிய உபகாரங்கள் செய்வதில்அவர் தான்மிகுந்த பிரியமுள்ளவர். அவரால்தான் இந்த ராஜ்யமும் நாமும் பெரும்புகழ்பெற்றிருப்பது. நானும் அவருடைய அபிப்பிராயத்தைத் தவிர்த்து யாதொன்றுஞ் செய்யமாட்டேன். அவரை முன்னிட்டே யெல்லாக்காரியத்தையும் நடப்பிப்பேன் ; ஆகையால் நீ அவருடைய வார்த்தைக்கு மாறு சொல்லாமல் நடந்துகொள்ளவேணும். நான் சொல்வதிலுனக்கு நம்பிக்கை யில்லாவிடினும் உன்னுடைய மாதாவிடங்கேட்டுத் தெரிந்துகொள். இப்போது நேரமாயிற்று போய் சாப்பிட்டுவிட்டுப் பள்ளிக்கூடம் போய் வாவெனப்பகர்ந்தார்.

இதைச் செவியுற்ற பாலன் சற்று நிதானித்து ஏது இவர்களிருவரும் நமக்காக மனச் சஞ்சலமுறுவார் போலிருக்கிறது. இதுசமயம் நாம் தடுத்து ஒன்றுஞ் சொல்லக்கூடாது என்றெண்ணி, ஐயா தங்களிருவர் வார்த்தையையும் நான் தட்டவில்லை. படிக்கச்செல்கிறேன், அண்ணனைப் பார்க்கிறது எந்தச்சமயம் என்றான். உடனே மந்திரி நீ போய் சாப்பிட்டு பள்ளிக்கூடம் போய்வா அவனை சாயங்காலம் அழைத்து வருகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு அரசனிடம் பேசவேண்டிய காரியங்களைப் பேச வாரம்பித்தார். குழந்தையும் போய்வருகிறேனென்றுவிடைபெற்றுச்சென்று அமுதுண்டு பள்ளிக்குச்சென்றனன். மந்திரியும் அரசனிடஞ் சிலசமாசாரங்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்து பின்பு கொலுமண்டபம் சென்று செய்யவேண்டுவனவற்றைச் செய்து முடித்து விட்டு வீட்டிற்குச் சென்றனர்.

சி.—அம்மா எனது பிதாவானவர் யாது காரணம்பற்றி இன்றைக்கு அரசசமுகஞ் சென்றவர் இவ்வளவு நேரமாகியும் வாரா திருக்கிறார்.

தா.—ஏதோ அவசரமான வேலைக ளிருக்கலாம்.

சி.—அப்படி யென்ன அவசரமான வேலை ?

தா.—ஏதோ யிருப்பதால்தான் இன்று இன்னும் வரவில்லை.

சி.—இதற்குமுன் இப்படி எப்பொழுதாவது தாமதித்து வருவரோ?

தா.—அடிக்கடி இவ்விதமாக நேருவதுண்டு. அரசனுடைய காரியங்கள் எவ்வளவோ யிருக்கும். இவர்களோ முதல் மந்திரி. எல்லாம் இவர்களால் தான் அநேகமாய் முடியவேண்டியதிருக்கும். அதனால் ஏறக்குறைய வந்து விடுவர்.

சி.—என்றைக்காவது வாராமலு மிருந்து விடுவரோ ?

தா.—எங்கேயாவது வேறு கிராமங்களுக்கு அன்னிய தேசங்கட்கு ராஜகாரியமாய்ச் சென்றிருந்தால் அன்று வரார். அப்படி யல்லாமல் இங்கேயே யிருந்தால் எப்படியும் வருவர்.

சி.—நான் ஒரு நாளும் இவ்வளவு நாழிகை கழித்து வரப்பார்த்திலனே ?

தா.—நீ சிறு பிள்ளையானதால் அதைக் கவனித்திருக்கமாட்டாய். கவனித்திருந்தால் தெரியும்.

சி.—இன்று கவனிக்காமலா கேட்கிறேன் ?

தா.—கவனித்திருந்தால்தான் தெரியும் என்று முன்னை சொன்னேனே. காலையில் அரண்மனைக்கேகுந் தறுவாயில் ஏதோ கேட்டாய். அதற்கவர்கள் இன்னொரு சமயம் சொல்வதாய்ப் போயினர். அதைக்கேட்கவேணுமென்ற அவாவானது உன்னுடைய மனதி லிருப்பதாற்றான் வரவை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றனை.

சி.—ஆம் அம்மா அதற்காகத்தான் எதிர் பார்க்கிறேன். இப்போதே வந்துவிடுவார்க ளல்லவா ?

தா.—வந்திடுவர் ஆனால் இன்று இவ்வளவு நேரஞ் சென்று உன்னுடைய பிதா வருவதினால் அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் சிரமமிருக்கலாம். நீ அவர்களை இன்று எதையாவது கேட்டுத் துன்ப மிழைக்கவேண்டாம்.

சி.—நான் ஏன் துன்ப மிழைக்கப்போகிறேன். இந்த அரசருடைய தன்மையைப்பற்றிக் கேட்கலாமென் றெண்ணிக்கொண் டிருக்கிறேனே தவிர வேறு ஒன்றும் நான் துன்ப மிழைக்கேன்.

தா.—அதுதான் இன்று வேண்டாமென்று சொல்வது.

சி.—அதினால் கெடுதி யாதுளது ?

தா.—கெடுதி ஒன்றும் வராது. அதிக நேரஞ் சென்று வருவதால் கொஞ்சஞ் சிரம மிருக்கலாம்; அதைப் பரிகாரஞ் செய்து கொள்வதற்கு நீ ஒன்றுங் கேளாதிருந்தால் அநுகூலம்.

சி.—அப்படியானால் நான் என்ன செய்யவேண்டும் அவர்கட்கு ?

தா.—நீ அவர்களுக் கொன்றுஞ் செய்ய வேண்டுவதில்லை. உன்னுடைய பசியை நிவர்த்தித்துக்கொண்டு பேசாது தூங்கியெழுந்தாயானால் நாளைக் காலையில் கேட்டுக்கொள்ளலாம். இதுதான் நீ செய்யவேண்டியது.

சி.—நான் வேண்டுமானால் கொஞ்சம் அமுது புசிக்கிறேன். நித்திரை வரமாட்டாதே யென்ன செய்வேன் ?

தா.—என் நித்திரை வராது ? நன்றாய் வயிறு நிரம்பப்புசித்துப் பஞ்சணையிற் சென்று படுத்துக்கொண்டு மனதில் ஒன்றும் நினைக்காமல் நிம்மதியா யிருந்தால் நித்திரை வந்துவிடும்.

சி.—அப்படியானால் எனக்கு அமுது படை. நான் உண்டு உறங்கி விழிக்கிறேன் பிதாவருமுன்.

தா.—உனது பிதா வருமுன்னாடியே உறங்கி விழித்திடுவாயா ?

சி.—இல்லை. பிதா வருமுன் சாப்பிட்டு நித்திரை செய்கிறேன். எழுந்துகொள்வது காலையிலேதான் இப்போ தல்ல.

தா.—ஆனால் உட்கார். அமுது படைக்கிறேன் என்று பொற்கலத்தில் பாலுடன் அறுசுவை உண்டிகளும் பரிமாறிப் புசிக்கச்செய்து பஞ்சணையைத் தயாரித்துப்படுத்துக் கொள்ளெனச் சொல்ல, பாலன் போய் சயனித்துக்கொண்டான். அரசனது அந்தப்புரத்தில் பின்பு தாயும் தன்பத்தாவுடைய வரவையெதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மூன்றுவது அத்தியாயம்.

கற்.—கண்மணி என்ன உன் முகம் வாடிய தன்மையைக் காட்டுகிறதே.

விற்.—அப்படிக் கொன்று மில்லையம்மா.

கற்.—இல்லையென்று நீ சொல்லிவிட்டால்நான் ஒப்புக்கொள்வேனு? அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சங்கடுத்தது காட்டு முகம் என நாயனுர் கூறியபடிக்கு உன் முகம் காட்டுகிறதே ஏதாவது. குறைவிருந்தால் சொல்லிவிடு.

விற்.—அப்படிக் குறையொன்று மில்லையம்மா.

கற்.—பின் ஏன் நீ வாட்டத்துடனிருக்கிருய்

விற்.—அம்மா இன்று என்னுடைய தகப்பனுரண்டை வந்திருந்த நமது மந்திரியிருக்கிருரே....

கற்.—அவர் ஏதாவது உன்னைக் கடிந்து பேசினுரா என்ன? அப்படிப் பேசப்பட்டவரல்லவே. நிரம்ப நல்லவராச்சுதே.

விற்.—சொல்லுமுன் அவசரப்படுகிருயே.

கற்.—அவசரப்படவில்லை சொல்லிவா. நிதானமாய்க் கேட்கிறேன்.

விற்.—அவர் வீட்டிலே ஒரு அண்ணுயிருக்கிருனும். அவனை யழைத்து வருகிறேனென்று சொன்னுர் இன்னும் வரக்காணேன். அதுதான் முகவாட்டத்தைக் கொடுக்கின்றது. அவனை நான் எப்போது பார்ப்பேன், வீடுதெரிந்தாலும் போய்ப்பார்த்து வருவேன் அது தெரியாது தோழிமோகன முத்தையும் சேவகன் ரத்தின சிங்குவையும் அழைத்துப்பார்த்தேன். அவர்கள் ஐயா உத்தரவில்லாமற் போகப்படாதென்று சொலலிவிட்டார்கள். அப்புறம் நான் என்னசெய்வேன்! மந்திரிசொல்லியதிலிருந்து அதுவே யேக்கமாயிருக்கிறது. நீயாகிலும் ஒருவரை என் கூட அனுப்பிவைத்தால் நான் போய்ப்பார்த்து வந்திடுவேன் அனுப்புகிருயா? இல்லையானுல் அவனையாவது இங்கு அழைத்து வரச்செய்.

கற.—இதற்குத் தானு இவ்வளவு கிலேசத்தை யடைந்தனை? மந்திரி வீட்டிலிருக்கிற அண்ணுவைப் பார்க்கவேண்டுமானுல் அழை

த்துவரச்சொன்னாற் போச்சுது. இதற்காக இவ்வளவு வருத்த மடையலாமா, முகம் எவ்வளவு சிறுத்துப்போயிற்று. உன் பிதா பார்த்தால் என்னை யல்லவா கோபிப்பர்.

விற்.—அவர்களுங் கூடவிருந்து தான் என்னைப்போய்ப் பார்க்க விடாமற் செய்தது. இல்லையானால் நான் அப்போதே போய்ப் பார்த்திருப்பேன்.

கற்.—இப்போது என்ன கெட்டுப்போயிற்று நாளைக்காலையில் ஒரு ஆளனுப்பிக் கூட்டிவரச்செய்தால் கூட்டிவந்திடுகிறான். அப்புறம் பாரேன் உன்னுடைய ஆசை திரும்படியாக. இல்லையானால் நீயே போய்ப் பார்க்கவேணுமானாலுங்கூட நம் மதனமனோன்மணியைக் கூட அனுப்பிவிக்கிறேன் போய்வா, இப்போதெழுந்து சாப்பிடுவா எழுந்திரு.

விற்.—இல்லையம்மா மந்திரி கூட்டி வருவதாய்ப் போனவர் கூட்டிவராமல் ஏமாற்றிவிட்டனரே.

கற்.—மந்திரி உன்னை யேமாற்றமாட்டார். அவர் உன் பேரில் மிகுந்த பிரியமுள்ளவர் அவர் இன்னும் இங்கேயே கொலுமண்டபத்திலிருக்கிறார். உன்னுடைய பிதா கொலுவுக்குப் போகாததால் ஏதோ அதிக வேலைகளிருப்பதுபோல் தெரிகிறது. வீட்டுக்குப் போயிருந்தால் கூட்டிவந்திருப்பர்.

விற்.—அப்படியானால் நானங்கு சென்று அவர் வீட்டுக்குப் புறப்படும்போது கூடவே போய்ப்பார்த்துவரட்டுமா?

கர.—இன்று அஸ்தமித்துப் போய்விட்டபடியால் இனி போவது சரியன்று. காலையிலெழுந்து போகலாம் ஒரு வேளை அவரே முன்னுதாகக் கூட்டி வந்தாலும் வந்திடுவர். அவர் நிரம்ப ஞாபக முள்ளவர்.

விற்.—அவரைப்பற்றி நமது பிதாவும் காலையில் நிரம்பச் சொல்லிப் புகழ்ந்தனர். அவரும் என்னோடு அன்பாயிருந்தனர் என்னைப் பார்த்தவுடனே அப்படியே வாரி மார்போடணைத்து முத்தமிட்டார் அவருடைய மடியிலேயே அதிக நேரம் உட்கார்ந்திருந்தேன். நான் படிக்கப்போகமாட்டேனென்று சொன்னதைக் கேட்டவுடன் நிரம்பப் பரிதாபமுற்றனர். நான் போய்ப் படிக்கிறேன் என்று சொல்லியபின்புதான் சந்தோஷ மடைந்தனர்.

கற்.—இருக்கலாம் நம் ராஜ்யத்தில் அவர்தான் நீண்ட காலமாய் முதன் மந்திரி வேலே பார்த்து வருகிறார். உன் பிதாவும் அவரும் நிரம்ப நேச முடையவர்கள்; உன்னுடைய பிதா அரசரென்பது உலகொப்புக்கே யல்லாமல் ராஜகாரியத்தை நிர் வகிப்பதும் சரியாய் நடத்துவதும் அவர்தான்.

விற்:—அம்மா இனி அவரை நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டேன்.

கற்.—அமுது படைத்தாய்விட்டது எழுந்து வா.

விற்.—இதோ வருகிறேன்.

என்று எழுந்துவந்து போஜன மருந்தி, தாய் அலங்கரித்துக் கொடுத்த சப்ரமஞ்சத்திற் சயனித்து நித்திரை செய்தனன். கற்பக சிந்தாமணி என்னும் அரசியும் தன் பத்தாவுக்கு வேண்டுவனவற் றையெல்லாஞ் சித்தமாக்கி வைத்துக்கொண்டு தோழிகளால் அர சனே அழைப்பித்து அறுசுவை யன்னம் வட்டித்து அருந்தியபின் அவருக்கு வேண்டிய பணிகள் பலவு மியற்றித் தானும் போஜன முட்கொண்டு பள்ளி யறை சென்றனள்.

அ.—பெண்ணே குழந்தை தூங்கிவிட்டானே?

கற்.—முன்னமேயே தூங்கிவிட்டான்; ஏன்?

அ.—இல்லே தூங்கிவிட்டானு வென்று கேட்டேன்.

கற்.—தூங்கினன்.

அ.—என்ன தூங்கினு னென்று ஒருவிதமாகச் சொல்கிறாயே?

கற்.—விதமொன்றுமில்லே. மந்திரி தன்மகனே யழைத்து வருவதாய்ச் சொன்னாராம் வரவில்லேயே யென்று வாடின முகத்துடன் அதிக நேரம் சாப்பிடாது உட்கார்ந்திருந்தான்.

அ.—அப்புறம் சாப்பிட்டானு இல்லேயா?

கற்.—சாப்பிட்டான் எவ்வளவோ சமாதானத்தின் பேரில்.

அ.—ஆமாம் காலேயிலேயே பார்க்கவேணுமென்று துரிதப்பட்டான். நான்தான் அப்புறம் பார்க்கலா மென்று சொன்னேன்.

கற்.—அதுவுங்கூடச் சொல்லிக்கொண்டான். படிக்கவும் போக மாட்டேனென்று சொன்னும் மந்திரி நிரம்ப வருத்தப்பட்டு கட்டாயம் படிக்கப் போகவேணுமென்று சொன்னதினல் போனேனென்றான்.

அ.—மந்திரியும் இப்போதுதான் வீட்டிற்குப் போயினர். இன்றைக்கு அதிக வேலைகளிருந்தன. அதையெல்லா முடித்துவிட்டுப் போக இவ்வளவு நேரமாயிற்று. போகும்போது சொல்லிக் கொண்டுதான்போனார்.

கற்.—என்ன சொல்லிக்கொண்டு போனார்?

அ.—குழந்தைக்கு என்பேரில் மிகுந்த வருத்தமிருக்கும். நாளைக் காலையில் பையனை அழைத்துவருகிறேன் என்று சொல்லிப் போனதாகச்சொல்லிவைக்க வேண்டுமென்று.

கற்.—நம் குழந்தைக்கு அந்தக் குழந்தையிருப்பது இதுவரை தெரியாது. தெரிந்திருந்தால் முன்னமேயே பார்க்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருப்பான்.

அ.—நம் வீட்டில் உன்னைப்போலவே ஒரு தம்பி யிருக்கிறனென்று மந்திரி சொன்னதுதான் நம் குழந்தைக்கு என்ன ஆனந்த முண்டாயது வென்று நினைக்கின்றனை. வெகு சந்தோஷம். அதைப்பார்க்க எனக்கு இருந்த தலைநோவெல்லாம் எங்கேயோ பறந்தோடிற்று.

கற்.—சிறு பிள்ளைகளென்றால் அப்படித்தானிருக்கும்.

அ.—சிறு பிள்ளைகளா அப்படியா நினைத்திருக்கிறாய். அப்படிக்கு சிறு பிள்ளைகளென்று மெதுவாக நினையாதே. ஏதோ தெய்வாம்சம்போலிருக்கிறது.

கற்.—மந்திரிபுத்திரனைப் பார்த்திருக்கிறீர்களோ?

அ.—இதுவரையில் பார்த்ததில்லை நேரில்.

கற்.—பின் எப்படித் தெரிந்துகொண்டீர்கள்?

அ.—கேள்வியினால் தெரிகிறது. நாளைக்காலையில் வருவான்பாரு.

கற்.—விதையொன்று போடச் சுரையொன்று முளைக்குமா?

அ.—கரும்பு நாட்டினும் கரும்பே யுண்டாயினும் அதுமுத்தை யுடைய கரும்பாய் விளைந்தால் எப்படியிருக்கும்!

கற்.—அதுபோலென்று சொல்கிறீர்களா?

அ.—அதற்குச் சந்தேகமுங்கூடவா!

கற்.—சந்தேகமேன் அப்படியிருப்பது எல்லோருக்கும் புகழ்ச்சி தான்.

அ.—புகழ்ச்சி யென்று ஒருதரமா சொல்வது?

கற்.—பலதாஞ் சொல்லவேண்டியதுதான். ஆனாலதை நாமேசொல்லிக்கொள்கிறதா உலகோரல்லவா சொல்லவேண்டும்?

அ.—அதுசரி ஒருஅத்தாட்சியாய் சொன்னேன்.

கற்.—சரி எல்லாம் நாளைப் பேசிக்கொள்ளலாம். தங்களுக்குத் தேக பலஹீனமாயிருக்கிற இன்று அதிக நேரம் விழித்திருக்கவோ பேசவோ கூடாது நித்திரை செய்யுங்கள்.

என்று சொல்லிவிட்டு இருவரும் படுத்து நித்திரைபோயினர். அங்கே மந்திரியானவர் அரசரிடம் விடை பெற்றுத் தன்னுடைய கிரகத்திற்குப் போய் அநுஷ்டானுதிகிரியைகளை முடித்துக்கொண்டு இஷ்டதெய்வமாகிய விக்னேஸ்வரருடைய ஆலயஞ்சென்று சுவாமி தெரிசனஞ் செய்து கொண்டு திரும்பி வந்து மனைவியினு னுபசாரத்துடன் சிவார்ப்பணமாகப் புசித்துச் சற்று நேரம் மேல்மாடியின் பேரில் உலாத்திக்கொண் டிருந்து பின் சயனவறைக்குச் சென்றனர். அதற்குள் இவருடைய பத்தினியும் போஜனமருந்திச் செய்ய வேண்டிய பணிகள் யாவுங்குறைவற வியற்றித் தன் கணவரிடம் வந்து இருவரும் பின் வருமாறு சம்பாஷித்தனர்கள்.

தே.—அன்பரே ஏது இன்று இவ்வளவு நேரமாயிற்று வருவதற்கு?

ம.—பெண்ணே இன்று நான் கொலுமண்டபஞ் சென்று அதிக நேரம் வரை காத்திருந்தும் அரசர் வராததால் அவரிடஞ் சென்றேன்.

தே.—ஏன் அரசர் வராதிருந்தனர் காரணம் யாது? உடம்புக்கேதாவது அசௌகரியமேற்பட்டதோ!

ம.—ஆம் ஆம் அதினுல்தான் இவ்வளவு நேரமாயிற்று.

தே.—என்ன அப்படி திடீரென அசௌகரியமேற்படலாச்சுது.

ம.—காரணமென்ன நேற்றுத் தயிலமிட்டுக்கொண்டவர் இரவில் பாலன்ன முண்டனர் போலும் அதினுற் கொஞ்சந் தலைவலியிருந்தது வேறு ஒன்றுமில்லை.

தே.—இப்போது வரும்போது பார்த்து வந்நீர்களோ?

ம.—பார்த்துவிட்டுத் தான் புறப்பட்டு வந்தேன் சௌகரியமாயிருக்கிறார்.

தே.—நமது சிகாமணி தங்கள் வரவை யெதிர் பார்த்து இது வரை யில் சாப்பிடாதபடியிருந்து விட்டு என்னுடைய கட்டாயத் தின்பேரில் சற்று நேரத்திற்குமுன் தான் கொஞ்சம் புசித்து நித்திரை செய்கிறான்.

ம.—இவ்வளவு நேரமாகவா விழித்திருந்தான் சாப்பிட்டுப்படுத்துக் கொள்ளாது—

தே.—ஆம் ஆம். தங்களிடம் ஏதோ கேட்கவேண்டுமென்று சொல் லிக்கொண்டான்.

ம.—அதுதான் நான்போகும்போது இன்னொரு சமயஞ் சொல் கிறேனென்று சொல்லிப்போனேனே.

தே.—இன்னொரு சமயம் என்றதை இன்றைக்கே திரும்ப வந்த வுடன் சொல்வார்களென வெண்ணிக்கொண்டான் போலும்.

ம.—இருக்கலாம். இவனைப்பற்றி அங்கே அரச புத்திரனிடம் உன் னைப்போலொரு தம்பி எங்கள் வீட்டிலிருக்கிறானென்று, அந் தக் குழந்தை யென்னைப்போல் உங்கள் வீட்டில் தம்பி யிருக் கானுவென்று கேட்டதற்குச் சொன்னேன் சொன்னேனோ யில்லையோ அவனுக்கு அடங்காத சந்தோஷம் வந்து இப் போதே அவனைப் பார்க்க வேண்டுங் கூட்டிவா யில்லையானல் நான் வருகிறேன் போவோம் என்று நிரம்ப வருத்தமுற்றான்.

தே.—அப்புறம் அழைத்து வருகிறதுதானே கூடாதென்று சொல்லி விட்டீர்கள்.

ம.—இல்லை. அப்புறம் எவ்வளவோ சமாதானம் பண்ணி கட்டாயம் அழைத்து வருகிறேனென்று சொல்லி வைத்தேன்.

தே.—பாவம் குழந்தை நினைத்துக்கொண்டே யிருக்குமே அழைத்து வருவார்களென்று.

ம.—நினைத்துக்கொண்டுதானிருக்கும். அவசரமான வேலைகளிருந்த தால் இங்கு வரமுடியாமற் போயிற்று. இப்போதென்ன முழுகிப்போயிற்று காலையி லழைத்துப் போகிறேன்.

தே.—காலையி லழைத்துப் போவீர்களென்று தெரியாமலா யிருக் கிறேன். நீங்கள் கூட்டியாபோக வேண்டும்? சங்கதிமட்டும் நமது சிகாமணி காதிற்படட்டும் அப்புறம் அவனிங்கு நிற் கிறானுவென்று பார்க்கலாம்.

ம.—அது வாஸ்தவந்தான். சிறு குழந்தை அடிக்கடி அங்கு செல்வானென்றுதானே இதுவரை அவனுக்குச் சங்கதி தெரிவிக்காதிருந்தது அதை நீ தெரிந்து கொள்ளவில்லையோ.

தே.—தெரியாமலென்ன தெரியும். அவனும் சிறு குழந்தையானதினாற் போய் வழக்கம் பண்ணக் கூடாதுதான். வழக்கம் பண்ணிவிட்டால் தனியே போக ஆரம்பித்துவிடுவான். வழியில் இடைஞ்சல் முதலியவை ஏற்பட்டால் தப்பித்துக் கொள்வதற்கு வகையறியான். ஆகையால் காட்டாதிருந்தது நலந்தான். இனி அப்படியிருக்க முடியுமோ காட்டித்தான் தீரும்.

ம.—ஆஹா! இதற்கு ஆக்ஷேபம் கூடவா. அவசியம் கூட்டிப் போய்த் தீரவேண்டும்.

தே.—காலையில் சிகாமணியை அழைத்துப் போய்க் காண்பித்துத் திரும்பி வரும்போது அந்தக் குழந்தையையும் கூடவே அழைத்து வாருங்கள்.

ம.—நாமழைக்கவாவேண்டும் தானே வருவானே.

தே.—இன்று தங்களுக்குச் சிரமமதிகமெனவெண்ணுகிறேன். நீங்கள் சீக்கிரம் நித்திரை செய்யச் செல்லுங்கள்.

ம.—ஆமாம் எனக்குமின்று அலுப்பதிகந்தான். படுக்கை தயாராச்சுதோ

தே.—ஆஹா! அதை முன்னமேயே தயார் செய்திருக்கிறேன். நீங்கள் செல்வதற்குத் தடையாதொன்றுமில்லை.

ம.—இன்று மட்டுமோ. நாமிருவருஞ் சதிபதியாயென்றையதினமிணைக்கப்பட்டோமோ அன்றுமுதலல்லவா நடந்தேறி வருகிறது.

தே.—ஊம் நான் தங்களுக்கு அப்படியென்ன விசேஷமாக நடந்து கொண்டேன். ஒன்றுங் கிடையாதப்படி.

ம.—நீ அதையெப்படிக் கூறுவாய் நீ செய்கிறதை நீயே சொல்வாயா அப்படிச் சொல்லிக்கொண்டாலது தற்புகழ்ந்ததல்லவா இது உனக்குத்தான் தெரியுமே சூத்திரம்.

தே.—நான் பெண்ணாகப் பிறந்தவள் என்ன சூத்திரத்தைக் கவனித்தேன்.

ம.—நன்னூலில் சொல்லியிருக்கிறதைப் பார்த்திராவிடிற் கேட்டாவதிருக்கமாட்டாயா?

தே.—நான் கேட்டது கிடையாது. இப்போது திருவாய்மலர்ந்தருளினீர்களானால் செவியாரக் கேட்டுக்கொள்ளுவேன்.

ம.— தோன்றா தோற்றித் துறை பல முடிப்பினுந்
தான்றற் புகழ்த றகுதியன்றே

எனக் கூறியதை யறியாயோ

தே.—அறியாமலென்ன அறிந்த போதிலும் எனக்குத் தங்கள் வாக்கினாற் கேட்கப்பிரியம்.

ம.—உலகிற் பெரும்பாலும் பிள்ளைகளின் மொழியையும் கிள்ளைகளின் மொழிகளையுங் கேட்பதற்குப் பிரியங்கொள்ளுவர். நீ அதை விடுத்தென் சொற் கேட்க யாது காரணம்?

தே.—காரணமில்லாமலா கூறுவேன். காரணத்தோடே தான் கூறினேன்.

ம.—அக்காரணம் யானறியேனே எப்படியோ தெரிந்துகொண்டிருக்கின்றனை.

தே.—எல்லாம் அவ்விடத்துப் பாக்கியந்தான்

ம.—சரி உன் மனதிலெக்காரணங் கொண்டனையோ அதையாவது சொல்.

தே.—காரணமா எல்லாம் தாங்களறிவீர்கள் நான் சொல்வதென்ன.

ம.—உன் வாக்கிலிருந்து வருவதொன்று எனக்குப் பிரியமிருக்கிறதால் வாயைத்திற.

தே.—என்வாய் கால்வாய்தான்.

ம.—அட கால்வாயாயிருந்தாலுஞ் சரி அல்லது அதிற் செல்லும் நாவாயா (கப்பலா) யிருந்தாலுஞ் சரி வாய் திறந்து கூவாய். மணந்த பூவாய் இப்போதாவா செய்யாதேவா சொல்லீவாய் ஏபாவாய்.

தே.—போதும் போதும் பெரிய சமுசாரிகள் கிரகத்தில் நவதானியங்கொட்டிவைக்கும் பண்பாண்டமடுக்கினாற் போன்று ஒன்றின்மே லொன்றாக அடுக்குகிறீர்களே.

ம.—எனக்கு அடுக்குகிற வழக்கமானால் உருட்டுகிற வழக்கம் உனக்கோ?

தே.—இல்லை. அதுவுந் தங்கள் பக்கலிருப்பின் எனக்குச் சந்தோஷமே.

ம.—அப்படியெண்ணமில்லாமலா சில பெண்கள் கணவருடன் கத்திக்கொண்டு கரிப் பாத்திரமுங் கையுமா யலையவிடுகிறே னென்று சபதங் கூறுகின்றனர்.

தே.—அப்படியானால் நானவர்களைச் சேர்ந்தவளா?

ம.—சேராமல் உனக்கு அவயவங்கள் இரட்டித் திருக்கிறதோ.

தே.—எனக்கு இரட்டித்ததானால் உங்குமவ்வித மேற்படவேணுமே.

ம.—போதும் போதும் தமிழை வளர்க்காதே.

தே.—நானொன்றும் வளர்க்கவில்லை. தாங்கள் விடுகிற தண்ணீரால் தானாக வளர்ந்திடுது.

ம.—நான் தண்ணீர் விட்டாலும் அதை அப்புற மிப்புறமோடாமல் இருக்கச் செய்தது நீ யல்லவோ?

தே.—நீங்கள் சேருள்ள விடத்திற் கொட்டியதால் நான் அணைகட்ட நேர்ந்தது. கற்பாறை போன்ற தரையிற் கொட்டியிருக்க வேணும்.

ம.—அப்படியானாலுன் அபிப்பிராயம் கற்பாறை போன்ற அவ்வளவு சாதுரியமான மூடப் பெண்களிடத்திற் பேசினால் பேசுவதற்குப்பதில் சொல்லாமல் மரப்பாவை போலிருப்பாள். நானோ எல்லாங் கற்றுணர்ந்த எந்தலாகிய தோற்பாவை யென்கிறாய் அப்படித்தானே.

தே.—தோற்பாவையாயினுஞ் சரி அல்லது மலப்பாவையாயினுஞ் சரிதான் தாங்கள் எந்தப் பாவையோ தெரியவில்லை.

ம.—பெண்ணே அது வெல்லாஞ் சரிதான்.

தே.—அது வெல்லாஞ் சரிதானென்று விதுவெல்லாந் தப்போ?

ம.—என்ன வாயைத்திறக்கவிடேனென்கிறாயே.

தே.—அப்படி யிங்கே கை கொண்டு பொத்துவா ரொருவருமில்லை.

ம.—நான் சொல்வதைச் சரியாய்க் கேட்டுப் பேசு

தே.—கடவுள் நல்ல காதைத்தான் தந்திருக்கிறார் செவிடல்ல.

ம.—வாயை மூடிக்கொண்டேன்.

தே.—அப்படி யதட்ட வருவாரிங்கு யாதொருவருமில்லை பயப்பட வேண்டாம் நான் துணையிருக்கிறேன் (பேசவில்லை) ஊமையா பேசாதிருக்கிறீர்களே, தங்களுக்கும் மந்திரி யலுவல் கொடுத்தனரே அரசர், அவர் புத்திசாலிதான்.

ம.—(சிரித்தனர் சிரித்துவிட்டு) உலகம் எப்படியும் பலவிதம் பேசும். நீயும் தருணம் பார்த்துத்தான் பேசுகிறாய். மற்ற வேளைகளில் ஒரு வார்த்தை பேச எவ்வளவோ பொருள் கேட்பாய்

(இவளும் பார்த்து சிரித்துவிட்டு)

தேவி.—நீங்கள் கேட்ட காரணம் அதுதான். அதுவும் தங்கள் வாக்கிலிருந்தே வரவேணுமென்றபிப்பிராயம்.

ம.—அதுதானென்றால் விளங்கவில்லையே.

தேவி.—நினைத் துணர்ந்தால் மனத்திற் றோன்றும்.

ம.—எதைநினைப்பது, எதை உணர்வது?

தே.—கிடைத்தவற்றையும் பெரியோர் கூறினவற்றையும்.

ம.—எங்கெல்லாமோ புகுந்து செல்கின்றனையே.

தே.—நாதா சந்தேகம் வேண்டாம். தம்மோடு மஞ்சத்தினிடமே உட்கார்ந் திருக்கிறேன். மறைவாகச் செல்லவில்லை.

ம.—நீ சொல்வது சரி, சரீரம் இங்குதானிருக்கிறது. நான் காமாலை நேத்திரனல்லன். உன் மனஞ் செல்வதாய்ப் புகன்றேனே யல்லது வேறல்ல.

தே.—நாதா! வெகு அழகாயிருக்கிறது தங்களுடைய வாக்கியம்.

ம.—என்னுடைய வாக்கியத்தில் யாது குறை கண்டனை கூறு பார்க்கலாம்.

தே.—பிராணேசா! உலகோர் தம்தம் மனஞ் சென்ற வழியெல்லாம் பின்பற்றக்கூடாதெனப் பெரியோர்—மனம் போனபோக்கெல்லாம் போகவேண்டாமென்று கூறியிருக்க, தாங்கள் தங்கள் மனம் போன வழியிலுஞ் செல்வது கடந்து பிறராகிய என் மனம் போகும் மார்க்கத்திலும் பின்பற்றுகின்றீர்களே இது சரியா?

ம.—இது ஒரு குற்றமோ.

தே.—அல்லவோ!

ம;—சரி சரி இனி நான் வாய் திறக்கேன்.

தே.—திறக்காதிருக்க யார் விடுகிறார்?

ம.—அதுவும் அப்படியா?

தே.—அப்படியோ எப்படியோ நீங்களே யோசித்துக் கொள்ளுங்கள்.

ம.—எல்லாம் என்னிடத் திருந்தே முன் சொன்ன காரணம் வெளி வரட்டுமென்று எண்ணங் கொண் டிருக்கின்றனை அவ்வளவு தானே உன் கோரிக்கை என்ன சொல்கிறாய் ?

தே.—என்ன நான் சொல்வது அவ்வளவுதான்.

ம—சரி நானே சொல்லிவிடுகிறேன்.

“ நேசனைக் காணுவிடத்தே நெஞ்சாரவே துதித்தல்
ஆசானை யெப்பொழுதுமப்படியே—நேச
மனையாளை மஞ்சத்தில் மைந்தர்களை நெஞ்சில்
வினையாளை வேலைமுடிவில் ”

என்றபடி நீ என்னிடம் இதுகாறும் இவ்வளவு நிரம்பப் பேசியதற்குக் காரணம் இந்தக் காலந்தானே.

தே—ஆம ! இந்தச் சமயந் தவிர வேறு காலங்களில் பேச நா முன் வருமோமோ, வந்தால் ருசிக்குமோ?

ம.—ஊட்—நீயும் ஒரு கை வைத்திருக்கின்றனை சமயத்துக்கு.

தே.—என் இன்னொன்று எங்கே போயிற்று. தங்களுக்குச் சந்தேகந்தோன்றினும் இதோ(கையிரண்டையும் மந்திரி கன்னத்தில் வைத்து) பாருங்கள் இரண்டிருக்கிறது தெரிந்துகொள்ளுங்கள் நன்றாய்.

ம.—போதும் போதும் இவ்வளவு நேரமும் உன்னோடு வார்த்தையாடிக்கொண்டு கருப்பனைய தூக்கத்தைக் கைவிட்டு குரங்கு போன்ற சேஷ்டையோ டுறவாடியதற்கு இந்த இரண்டு அடி ஒன்றன்பின் ஒன்றில்லாமல் ஒரே சமயத்திற் கிடைத்தது. இனி புத்தி வந்தது தெரிந்துகொண்டேன்.

தே.—ஆஹா உலகில் சாகஸம் பெண்களிடத்திற்றான் அதிகம் என்பார்கள், அது வெறுஞ்சொல். தாங்கள் செய்கிறதைப் பார்த்தால் தங்களிடமே கற்றுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

ம.—பெண்ணே தூக்கம் வருகிறது. அதற்கு இடையூறு விளைக்காதே.

தே.—நாதா தாங்கள் தூக்கத்திற்கு நான் என்றாவது இடையூறு செய்ததுண்டா ?

ம.—செய்யமாட்டாயென்றுதான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நே.—உலகத்தில் பெண்கள் பெரும்பான்மையும் புருஷர்கள் நோக்கமறியாதபடிக்கு அவர்களை தான் கொண்ட கோரிக்கைக்கோ அல்லது விளையாட்டாகவோ துன்ப மிழைக்கின்றனர் சிலர் புருஷன் படுத்து நித்திரை வருந் தருவாயில் ஸ்திரீயானவள் சத்தமிட்டோ அல்லது பரிகசித்தோ நித்திரைக்குப் பங்கம் விளைவிக்கின்றனர். அந்தச்சமயம் புருஷன் எவ்வளவு சொல்லிய போதிலுங் கேட்காமல் தனது எண்ணம்போல் பரிகாசஞ்செய்வர் எனக் கேட்டிருக்கின்றேன். அவர்களைப்போலென என்னை நினைக்கவேண்டாம். சுகமாய்த் தூங்கி யெழுந்திருங்கள் நாதா! பாதம் வருடலாமோ அதுவுங் கூடாதா (வென்று சொல்லிக் கொண்டே வருடினாள்.)

ம.—அது உன்னுடைய இஷ்டமே.

நே.—வெளிக்கு மட்டும் என்னுடையது. அந்தரங்கத்தில் தங்களுடைய இஷ்டமே.

ம.—எவ்விதமாயினுஞ் சரியே.

கணவன் தூங்கும் வரை பாதம் வருடிப் பின் தானும் வழக்கம்போற் சயனித்துக்கொண்டனள். எங்கும் சந்தடியில்லாது நிச்சப்தமாக கல்வியில்லாத இருதயத்துக்குச் சமமாய் கால சக்கரம் சுழன்றன.

நான்காவது அத்தியாயம்

சந்திர புஷ்கரணிக்கரையில் நிற்கிற முனிவர் பாதத்தில் விழுந்து கிடக்கிற சேனைகளையும் அரசனையும் யானையையும் பார்த்து முனிவோடு ஹே மதங்கொண்ட வாரணமே! நீ இதற்கெல்லாம் காரணமே ஹே வெறிகொண்ட வேழமே! நீ இவ்வண்ணம் புரிந்த தெக்காளமே ஹே குஞ்சரமே! உன்னாலல்லவோ சிதறியது என் சிஷ்யனின் சிரமே, ஒரு குற்றமுஞ் செய்யாத இவனை இவ்வண்ணம் கல்லின்மேல் மோதியடித்துத் தலையை உடைத்து ஆவிபிரித்தனையே. உன்னை யெவ்வித கஷ்டத்திற் குட்படுத்தினும் இதற்கிணையாகாவே நீ உன்னைத் துரத்தி யிடுக்கண் செய்தவரை முடுக்கித் துன்பஞ்

செய்யாது தீங்கிழைக்காப் பாலனைக் கொன்றனையே ஹே துஷ்ட மிருகமே பிடிசாபம். நீ இன்றுமுதல் பூதசரீரம் பெற்று கண்ட பிராணிகட் கெல்லாம் ஹிம்சை தந்து உன்னைத்துரத்தி வந்த சேனு சைனியங்களையும் அரசனையுங் கொன்று இன்னும் அநேகர்களுக்கு இடைஞ்சலியற்றிப் பலர்களையுங் கொன்று சிலகாலஞ் சென்று ஒரு பெண்ணின் பேரில் வைத்த பிரியத்தால் உனக்கு அழிவுகாலங்கிட்டி நீ இப்போது எவனை உன் துதிக்கையால்வாரி படிக்கல்லில் மோதி தலை சிதற அடித்துக் கொன்றனையோ அவனுடைய கையால் உன்னுடைய சிரம் பிழக்கப்பட்டு உயிர் நீங்குவாய். சீ! எழுந்து திரும்பிப் பாராதே பிசாசே எனக்கடு கடுத்துரைத்தனர்.

பின் பூமியில் மரம்போல் விழுந்து பணிந்து கிடக்கும் அரசன் பாற்றிரும்பி ஹே விவேகசூனியா! மூர்க்கா! ஹே துஷ்ட அரசனே! உனக்கு விவேக மென்பது கொஞ்சங்கூட இல்லை. ஹே மூடா! நீ செய்யும் நீதி இதுதானு! துஷ்டநிக்ரஹ மென்பது இந்த யானையி னிடங்காட்டினையே இவைதானு! சிஷ்டபரிபாலனம் என்பது நிரபராதியாகிய என் சிஷ்யன் மார்பில் பிரயோகித்தாயே அம்பை. இது தானு! ஹே மதியற்றமன்னு! ஒரு ஜீவனை இவ்வளவு சேனைகளோடு துரத்தி ஹிம்சித்தனையே உன்நாட்டைக் கடந்து இந்த யானையானது காட்டில் புகுந்ததே அப்போதாகிலும் நீ உன் சேனையுடன் திரும்பி நகர் போய்ச் சேராமல் அங்கரித்து விடாது வெகுதூரம் வந்து இவ்வித பாவச்செய்கை புரிந்தனையே!

நீ எண்ணி வந்தபடி காரியம் முடிந்ததா ஏ துஷ்டா! இனி நீ உன் தலை மேலேறிய இப்பழி பாவங்களை எவ்வாறு நீக்குவாய் ஹே வேந்தே! எண்ணித் துணிவது கருமம் எனத் தெரியாயா! கேடு வரும் பின்னே மதிகெட்டு வருமுன்னே யென்பதற்கிணங்க நடந்து கொண்டனையே. ஹே புத்தியற்ற பூவேந்தே! வில்லிலிருந்து விடு பட்ட அம்பானது குறியின் மேற்படுவது நிஜமே போல நீ செய்த பழியான காரிய வில்லிலிருந்து புறப்பட்டு விட்ட பாவமென்னும் அம்பானது நரக மென்னுந் துக்கமாகிய குறியிற் படாது விடாதே. இதற்கு யாது செய்ய நினைக்கின்றாய்? ஹே பழிட்புற்ற பார்வேந்தே! நீ அரசனுக இருந்து இவ்விழிவான காரியஞ் செய்ததால பிடிசாபம் எனமுனிந்து ஹே அறிவற்ற வரசே! நீ எந்த யானையைத் துரத்தி இம்சை செய்து வந்து எது பாவமு மறியாப் பாலர்களிருவரின் பிரா

னைப் போக்கடித் தனையோ அந்த யானையானது என்னுடைய சாபத்தால் பூதஜென்மம் வாய்ந்து வனத்திற் சஞ்சாரம் பண்ணப் போவதால் அதினாலேயே உனக்கும் உன்னுடன் பின்வந்த சைனியங் களுக்கும் முடிவுகாலம் நேரிடும் போ வெனப்புகல, அரசன் முனிவர் பாதத்தை கெட்டியாய்ப் பிடித்துக் கொண்டு சுவாமின்! அடியேன் பிழையைப் பொறுத்து என்னை யாட்கொள்ளல் வேண்டும். என் பேரில் முனிவுகொண்டால் நான் ஏழை எப்படி உய்வேன். கிருபை செய்யும் எனப் பலவாறு துதித்து வேண்டிக்கொள்ள, முனிவரும் அரசே நான் கூறியபடி, நடந்தேதீரும். ஆனால் நீயும் உன்சேனை களும் ஓர் புண்ணிய விசேஷத்தால் உங்களுக்குற்ற சாபவிமோசன மாகி நற்கதியடைவீர்கள். இனி இவ்வித குற்றங்கட்குட்படாது கவனமாயிருந்து அரசு செலுத்துவாய் சீக்கிரம் உன்னாடு போய்ச் சேர் எனச் சொல்ல, முனிவரிடம் விடை பெற்றுச் சென்றனன். முனிவரும் சிஷ்யர்க ளிருவருடைய சரீரத்தை விதிப்படி அடக்கஞ் செய்தனர். பின்பு அவர்களிருவரும் அரச புத்திரனும் மந்திரி புத்திரனுமாகச் சனித்து சகல கலைகளு முணர்ந்து உலகோரேற்ற வாழ்ந்து என்பால் வந்துசேர வெனச் சங்கற்பித்து விட்டு தன தாச்ரமஞ்சென்று நிஷ்டாபரராய் மேல் நடக்க வேண்டிய காரியத் துக்காக யாக்கையில வசித்தனர்.

* * *

ஆஹா என்ன கோரம்! என்ன ரூபம்! என்ன வீரம்! எனக்கே என்னைப் பார்க்கப் பயம் தோற்றுகிறதே. பிறர் காணில் ஏன் பயங் கொள்ளார். என்னுடைய சரீரத்திற் கிணையாக அஷ்ட குலபர்வதத் தையுங் கூறவொன்றுதுபோ லிருக்கிறதே! என்னைப் பார்க்க எம னுந் திகிலடைவா னெனச் சொல்லத் தடையில்லை. நான் செய்த பாக்கியமே பாக்கியம். எவர்களுக் குண்டிந்தச் சிலாக்கியம்! இனிநம க்கு இப் பூலோகத்தில் யாவர் யெதிரிக ளிருக்கிறார்கள், ஒருவரும் இல்லை. நம்மை இச்சித்த அரசனையும் அவன் சேனைகளையும் நொ டிப்பொழுதில் துவம்சம் பண்ணிவிடலாம். எனக்கோ எல்லாவித சாமர்த்தியமும் வாய்ந்திருக்கிறது. நினைத்தபடி ரூபங் கொள்ளச் சக்தியும் பெற்றவ னாயினேன். இனி என்னுடைய யதேஷ்டப் பிர காரம் வனங்களிற் சஞ்சரிந்து முன் வரும் பிராணிகளைப் பக்ஷணஞ் செய்து பருத்த என் தீர்கத்தை வாடாதிருக்கச் செய்திடுவேன்

என்னுடைய கால்களிரண்டும் இரண்டு மகமேரு போன்று இலங்கு கிறது. கைகளோ நெடி தோங்கி வளர்ந்த விந்திய பர்வதத்துக் கொப்பாக விருக்கிறது. வயிறோ எழுகடலுண்ட குண்டோதரனுக் குங்கூட இம்மாதிரி யிருக்காதெனச் சொல்வதற் காகும். என்னு டைய பற்களையும் கண்களையும் செவிகளையும் பார்ப்பவர் மனமரு ண்டு உடனேபிராணனை யிழப்பார்போ லிருக்கிறது. என்னுடைய மூக்கின் துவாரமோ இவ்வளவான தெனச் சொல்வதற் கில்லை. இவ் வித ஆச்சரியமான சரீரத்தை நாம் அடைந்துவிட்டோம். இனி சற்றேனும் பயமில்லாமல் எங்குஞ் சஞ்சாரம் பண்ணலாம், எனத் தனக்குள் தானே எண்ணி எங்குஞ் சஞ்சாரம் பண்ணி மதோன்மத்தமாய் உக்கிர நராந்தகனெனப் பெயரிட்டுக் கொண்டு பேருக்கியைந்தபடி நரர்களுக்கெல்லாம் எமனாக விருந்துகொண்டு வனங்களிற் சஞ்சரித்தான். ஓர்நாள் அதிகமாக செடிகளடர்ந்து நெருங்கிய மலைகள் சூழ்ந்த வனத்தில் மிக உன்னதமான ஓர் குன் றின்மேல் உட்கார்ந்துகொண்டு நான்கு பக்கமும் பார்த்து இதுவே நாம் இருந்து வாழ்வதற்கு தகுதியானதும் வசதி யுள்ளதுமான இடம். இங்கேயே விசித்திரமான மாடமாளிகைக ளியற்றிக்கொண்டு வசிக்கலாம் என்று, தன் மனதில் இந்த இடத்தில் திரிலோகத்துக் கும் இதற்கு நிகரில்லை யென்று சொல்லும்படியான ஓர் மாளிகையும் அதன் பக்கத்தில் குளம் ஒன்றும் இதைச் சுற்றிலும் பலவித மலர் களைத்தரும் பூஞ் சோலைகளும் இவைகளைப் பிறர் கண்டு உட்செல் லாதபடிக்குக் காக்கும் மதில் கோட்டையும் நான் உட்கார்ந்திருக் கும் குன்றின் அடிப்பக்கத்தில் சுரங்கம் ஒன்று நான் வசிக்கும்படி யாய் மிகவும் விசாலமாகவும் அதற்குச் செல்ல இக்குன்று வெடித்து இரு பிளவாகி உட்செல்லும்படி பாதையும் உண்டாகவென நினைத் தது. அதின்படியே அந்த நிமிஷத்தில் தோன்றிற்று,

அதில் வசித்துக்கொண்டு நாட்டிலுங் காட்டிலுமாக உலாவி அநேக ரிஷீஸ்வரர்களையும் மனிதர் விலங்கு பறவை முதலிய ஜீவராசி களை யெல்லாம் பங்கப்படுத்தி தனக் கிரையாக்கி பக்ஷித்து கோரப் பற்களையுடைய வியாக்கிரம பராக்கிரமமுள்ள உக்கிர நராந்தகன் என்னு மிப் பூதம் தனக்கு நிகரொன் றில்லாது சுயேச்சையாய்த் திரிந்து கொண் டிருந்தது.

இப்படி யிருக்கிற காலத்தில் பூதம் ஓர் நாள் இரவு சுமார் 9½-

மணிக்கு வனத்தைவிட்டு வெளிக்கிளம்பி நாட்டிற் புகுந்து ஓர் பட்ட
ணத்திற் பிரவேசிக்கையில் அங்கு ஒரு தெருவில் தருமநேயர் என்
னுந் தனவந்தர் வீட்டில் ராமாயணம் பாராயணம் பண்ணிக்கொண்
டிருந்ததையும் அங்கு விசேஷமாக ஜனங்கள் கூடிக்கொண்டு அன்
பாய்க் கேட்டு ஆனந்த பரவசர்களா யிருப்பதையும் பார்த்து சற்று
செவி சாய்த்துக் கேட்டுக்கொண் டிருந்தது. அந்தச் சமயத்தில்
புராணிகர் கும்பகருணப் படலத்தில் கும்பகருணன் தூக்கத்தையும்
அவனை எழுப்புவதைப் பற்றியும் வர்ணித்து வர்ணித்து வெகு அழ
காய்ச் சொல்லிவருவதோடு அவனுடைய மூக்கின் சுவாசத்தால்
அங்கு எதிர் நின்ற ராக்ஷஸர்களும் யானை குதிரை முதலிய மிருகங்
களுடன் இழுக்கப்பட்டு யாவரும் ஒருமிக்க கும்பகர்ணனுடைய
நாசிக்குட்புகுந்து மறுபடி அவனால் வெளிவிடப்பட்ட மூச்சுக் காற்
றால் வெளியி லெறியப்பட்டு அனைவரும் தட்டுக் கெட்டுத் தடுமாறி
ஒருவர்மே லொருவராய் விழுந்து தத்தளித்து மறுபடி சுவாசிக்கப்
பட்டகாற்றால் யாவரும் உட்புகுந்தார்கள் என்று சொல்லி நிறுத்தி
னர். நிறுத்தினரோ இல்லையோ இதைக் கேட்டு நின்ற இந்தப் பூத
மானது ஆஹா! அந்தக் கும்பகர்ணன் அவ்வளவு பராக்கிரமம்
வாய்ந்தவனு; அவனைப் பார்க்கிலும் நான் இளைத்தவனு! இதை ஒரு
கை பார்க்கலாம். இங்கே கூடியிருக்கிறவர்கள் புராணிகர் சொல்லி
யதை சொல்மாத் திரமாய்க் கேட்டார்களே தவிர அதுபோல் இவர்
கள் நுழைந்து பார்த்தவர்க ளல்ல. நாம் இவர்களுக்கு நுழைந்து
பார்க்கும் அநுபவத்தைக் காட்டிவிடுவோம் என நினைத்து அவ்
வீட்டின் வாயலில் நின்றுகொண்டு தன்னுடைய சரீரத்தை அந்த
வீட்டைப் பார்க்கிலும் பருமனாக்கிக்கொண்டு முகத்தை வாசல் பக்கந்
திருப்பி ஒரு தரம் மூச்சை வெளிவிட்டான். அவை ஊழிற் காற்
றுக்குச் சமமாய்ச் சென்று அங்குள்ள யாவரையும் அலைமலைக்கச்
செய்தது. யாவருங் கண்டு திக்பிரமை கொண்டு திடீரெனப் புயல்
காற்றுத் தோன்றவேண்டிய காரணம் என்னவெனத் திகைத்து
நின்றனர். அங்கிருந்த தீபமும் அணைக்கப்பட்டுப் போயிருந்ததால்
அருகிலிருந்தவர் பக்கத்திலிருந்த நெருப்புப் பெட்டியைக் கையி
லெடுத்து விளக்கை யேற்றும்பொருட்டு முயன்றனர். இதற்குள்
இன்னொரு காற்று வந்து அங்குள்ள அனைவரையும் அப்படியே
யிழுத்து இப் பூதத்தின் வயிற்றுக்குட் செலுத்தியது. இதை

யெல்லாம் இவர்களனைவரும் இப்பூதத்தின் செய்கை யென அறிந்திலர். இதன் வயிற்றுக்குட் சென்றும் தனவந்தர் வீட்டிலிருப்பதாகவே இவர்களுடைய எண்ணமும் இருந்துகொண் டிருக்கிறது. ஆகையால் நெருப்புக் குச்சியை எடுத்த கனவான் சட்டென்று விளக்கை யேற்றினர்.

அப்போது ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டு பலவாறு பேசினர், உடனே புராணிகர் கோவிந்தநாம சங்கீர்த்தனம் சொன்னர். அதை யாவரும் ஒரே முகமாய்ச் சொல்லி அமர்ந்தனர். இவர்களெல்லோரையும் பார்த்து புராணிகர் சபையோர்களே! இப்போதுவந்த காற்றனது தெய்வ சங்கற்பமென்றே நினைக்கவேண்டும்; ஏனென்றால் நாம் இப்போது சொல்லி வந்த கட்டமானது கும்பகர்ணன் மூச்சுக்காற்றால் அக்குரங்கு சேனைவரும் இம்சையுற்றனர் என்ற விஷயமாகையால் அதை யனுசரித்தே தெய்வ சங்கற்பமும் நடந்தேறியது. இனிமேல் நடந்த விஷயங்களைச் சொல்லி வருகிறேன்; எல்லோருங் கவனமாய்க் கேட்டானந்தமடைவீர்களெனச் சொல்லி, கதையை ஆரம்பித்தார்.

பூதமோ தம்முள் இதர கிரகத்தில் நடந்த ராமாயணப் பிரசங்கம் இப்போது என்னுடைய உதரக்கிரகத்தில் நடந்தேறுகிறது. இதுவும் ஓர் ஆச்சரியந்தான் என வெண்ணி கதை நடந்துகொண் டிருக்கட்டும் நாமும் நடந்துகொண் டிருப்போமென நினைத்து அவ் வீதிவிட்டு வேறுவீதி வழியாய்ச்சென்றுகொண் டிருக்கையில் இதின் செவியில் தாள மத்தளவோசை ஒன்று கேட்க அவ்வோசை வருகிற இடத்தை நோக்கி வந்துகொண் டிருந்தது. வருகிறபோது அந்நகரின் புறத்தில் ஓர் மைதானமான பூமியில் உன்னதமான கொட்டகையொன்றியற்றி அதில் ககன விலாச சபையோரால் ராம நாடகம் நடித்துக்காட்ட அதை வெகு ஜனங்கள் பார்த்துச் சந்தோஷமுற் றிருக்கிறதையும் இன்று கடைசி நாளானதால் ராமர் பட்டாபிஷேக வைபவம் நடந்தேறுவதையும் பார்த்த பூதம் ஆஹா! இதுவும் ஓர் விந்தைதான். இதையும் ஒருகை பார்க்கலா மென்றெண்ணி, எல்லாம் முடிந்து வெளியேறி வரட்டுமென்று கொட்டகை வாயலில் நின்று தன்னுடைய சரீரத்தை பெரிதாக்கி அப்பட்டணம் போன்று ரதவீதிகளும் வீடுகளும் மற்றவைகளாகவுமாக்கிக்கொண்டு தன் வாயை கொட்டகையின் பெரிய வாசல் மாதிரி

செய்துகொண்டு ஆவெனத் திறந்த வண்ணமாக வாயிலோடு வாயிலாய் நின்றுகொண் டிருந்தது. அங்கே பட்டாபிஷேகமெல்லாம் நிறைவேறி அந்தக் கோலத்துடனே வேஷக்காரர் கேட்டிருந்தவர் யாவரும் வீதிவலம் வரவேண்டுமென்று நினைத்து ஸ்ரீராம மங்களம் பாடிக்கொண்டு எழுந்து பேரிரைச்சலோடு பிரயாணமானார்கள். முன்னாக ராம, லட்சுமண, பரத, சத்ருக்க, சீதா, சமேதனாகவும் மற்றவர் பின்தொடர்ந்து வரவும் இப்படி ஏகோபித்துவந்து பெரிய வாசல் வழியாக பூதத்தின் வாயிற்சென்று வீதி வழியாகச் செல்கின்றனர். அப்படி செல்கிற மார்க்கத்தில் தனவந்தர் வீட்டண்டை போய்ச் சேரவும் அங்கு நடக்கிற ராமாயணப் பிரசங்கம் இவர்கள் காதில்விழ அதைச் செவியுற்றுக் கேட்டனர். அச்சமயத்தில் கும்பகர்ணனுக்கும் ராமருக்கும் சண்டை நடக்கிறதாகவும் ராமர் விடுத்த அம்பினால் கும்பகர்ணன் சரமும் காலுந் துண்டாகி முண்டமாக விழுந்து வானர சைனியங்களை தானொருநு குளவிக் கல்போலவும் பூமி ஒரு அம்பிபோலவுமிருந்து அரைத்து துவம்சஞ்செய்கிறான். அந்த வேளையில் ராமர் அவனுடைய தலையைத் துண்டித்து உயிர் நீங்கும் படிக்குத் தன்னுடைய கையிலிருக்கிற கோதண்டத்தில் ராம பாணத்தை வைத்துக் குறிபார்த்து தொடுத்துவிட்டார் என்று புராணிகர் சொல்லி நிறுத்தினாரோ இல்லையோ இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த ராமர் வேஷந்தரித்தவர் தன்கையிற் பிடித்த வில்லில் வைத்திருந்த மூங்கிற்கழியால் செய்து வர்ண மிழைக்கப்பட் டிருந்த அம்பை தானே ராமனாக ஆவேஷமுற்று வெகு முடுக்காக நாணைக் காதளவு இழுத்து விட்டுவிட்டான். புராணிகரைப் பார்த்துவிட்ட பாணமானது உண்மையில் கும்பகர்ணன்மேல் பிரயோகித்த தசரத புத்திரர் கையிலிருந்து புறப்பட்ட அம்புபோலவே சரேலென்று கிளம்பி எங்கும் பிரகாசத்தைத் தந்துகொண்டு சென்றது. இதை புராணிகர் முதலிய அங்குள்ளோ ரெவரும் சாக்ஷாத் ராமரே தன் சைனியத்தோடு இங்கு வந்துவிட்டனர் போலுமென் றெண்ணி அதிக ஆச்சரிய பரவசராய் ராமராம வென்னுஞ் சத்தத்தோடு சட்டென் றெழுந்து தலைமேற் கரங்களைக் கூப்பிக்கொண்டு துதித்தனர். இப்படி யெல்லோரும் ராமநாமத்தை வாயாற் சொல்லிக்கொண்டு அவருடைய நினைப்பைத் தவிர வேறு வழியிற் சிந்தை செல்லாதிருந்ததால் கருணையே வடிவா யமைந்த எம்பெருமானுடைய

கிருபை பரிபூரணமாக முன்னின்று எய்த அம்பு பூதத்தின் வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு சென்றது. அதனால் பூதம் அண்ட மதிர்ந்திட பெருஞ் சத்தமொன்றிட்டு அடியற்ற மரம்போல் மூர்ச்சையடைந்து விழுந்தது, இப் பெருஞ் சத்தங் கேட்ட புராணிகர் முதலிய பலரும் மெய் நடுங்கி அலறிக்கொண்டு இதுவென்ன காரணமோ, கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்டமாதிரியா யிருக்கிறதே யென்று யாவரும் வெளிக்கிளம்ப வாரம்பித்தார்கள். வீட்டின் வாசல் தெரியவில்லை. இங்குமங்குந் தட்டழிந்து தடுமாறி ஒருவர் மேலொருவர் விழுந்து கா கூ வென்று கதறிக்கொண்டு கடைசியாக அம்பாற் றுளைக்கப்பட்ட வழியைக் கண்டு அதன் வழியாக புற்றிலிருந்து ஈசல் புறப்பட்டமாதிரியாக இந்தப் பூதத்தின் வயிற்றுக்குள்ளிருந்து யாவரும் புறப்பட்டு வெளிவந்தனர்.

வெளிவந்து யாவரும் இது என்னவென்று பார்க்கிறபோது இது ஒரு பூத சரீரமெனத் தெரிந்து இதற்குள் நாம் எப்படிப்புகுந்தோம் என்று திகைத்து ஒன்றும் புலப்படாதவர்களாய் எல்லாம் ஸ்ரீராமபிரான் செயலென வெண்ணி இனி இங்கு தாமதித்தால் பூதம் மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்துவிட்டால் நம்முடைய பிராணனுக்கே ஹானி நேரிடுமென்று ஒருவர் போனவழி யொருவர்போகாமல் மூலைக்கொருவராகப் பிழைத்தோம் பிழைத்தோ மென்று ஓடினார்கள். இப்படி ஒருவர் கூடப் பாக்கி யில்லாமல் பூதத்தின் வயிற்றைவிட்டு வெளிக் கிளம்பியவுடனே பூதத்திற்கு மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்து பார்க்க தனக்குப் பசி அகோரமாயிருந்ததால் ஏதடா இவ்வளவு பசி நாம் எவ்வளவோ பேரை வயிற்றிற் புகுத்தினோமே அப்படி யிருக்க பசியே னுண்டாயிற் றென்று தன் கையால் வயிற்றைத் தடவிப் பார்த்தது. பார்த்ததும் தன் கை கிழிந்த வழியாக வயிற்றுக்குட் சென்றது. உடனே இதேது வயிறு கிழிந்திருக்கிறதே காரணம் என்ன உள்ளே யுள்ளவர்களெல்லாம் வெளிக்கிளம்பி விட்டனரோ வென்று பார்க்கும்போது ஒருவர்கூட இல்லாமற் போய் விட்டதாய்த் தெரிந்து இம்மாதிரி நம் வயிற்றைக் கிழித்தவர்கள் யார், அவர்களை எளிதில் விடப் போகிறேனோ ஆகா வெனப் பேரிரைச்சலிட்டுப் பார்க்கும்போதும் ஒருவர்கூட கண்ணுக்குப் புலப்படாதபடியால் கண்களில் நெருப்புப் பொறி பறக்க மீசைகள் படபடெனத் துடிக்க பற்கள் நெறுநெறெனக் கடிக்க அட்டகாசம் பண்

ணிக்கொண்டு கிழிந்த வயிற்றை செம்மை பண்ணிக்கொண்டு கையி லகப்பட்ட ஆடு மாடு முதலிய மிருகங்களையும் பாலர் ஸ்திரீ முதலிய சிலர்களையும் வாரி வாயிற் போட்டு மென்று தின்று கொண்டு பசி யை ஒருவாறு தணித்து வனத்தை நாடி நகரைக் கடந்து அங்கோர் குளக்கரையிற்போய்த் தாகத்தைத் தீர்த்துக்கொண்டு சற்று இளைப் பாறி இவ்விதம் யோசிக்கலாயிற்று.

ஆஹா! நாம் பகவானுடைய தன்மை இப்பேர்க்கொத்ததவை யென வுணராமல் அவருடைய நாமத்தைச் சொல்லிக்கொண் டிருக் கும் அவருடைய பக்தர்களை ஹிம்சித்ததினாலல்லவா நமக்கு இவ் வித ஆபத்து வந்து நேர்ந்தது. இனி நாம் பகவானுடைய நாம பாராயணர்க ளிடமாவது அவருடைய பக்தர்களிடமாவது குரோ தஞ் செய்வது கூடாது. அவரை நினைக்காமல் காலத்தை வீணாய்க் கழிக்கின்ற கசடர்களை யல்லாது மற்றவர்களைத் தொடேன் எனச் சொல்லிக்கொண்டு தன் இருப்பிடமாகிய வனத்தை நோக்கிச் சென்று எதிர்ப்படும் பிராணிகளைக்கொன்று மென்றுதின்று, இன்று நம் காலம் நன்று என்று, விரைவிற் றன்னிருக்குந் திக்கை நோக் கிச்சென்று அதை அடுத்துச் சலனம் விடுத்து மலையை யடுத்து அதினுட் புகுந்து படுத்து குறட்டைத் தொடுத்து நித்திரை கொடு த்து அயர்ந்தது.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

அகடிதகடனா சாமர்த்தியம் வாய்ந்த அநிர்வசநீய மாயையின் சக்திக்குட்பட்ட பொருள்கள் பலவும் மூன்றுதன்மைத்தாகவே வழ ங்கப்பட்டு வியவகாரம் செல்கின்றன. இதில் முத்தன் மையாவது ஒவ்வொன்றும் நல்லது எனவும் கெட்டது எனவும் இவ்விரண்டுஞ் சேர்ந்ததன் மையன எனவுமாம்.

எப்படியெனில் சிறிது கூறுவாம். காலம்நல்லகாலம் கெட்ட காலம் உபேக்ஷாகாலம் உத்தமம் மத்திமம் அதமம் என்னும் வழ க்கு ஜாதிகுணம் தொழில் முதலிய பலவினும் தொடர்ந்தே நடை பெறுகின்றன. காலத்தில் இரவி உதிக்கு முன்5—நாழிகை முதல் மிகவும் உத்கிருஷ்டம், இக்காலம் பிரமாமுதல் தாவரம்ஈறாகச் சொல் லப்பட்ட சகல ஜீவராசிகளுக்கும் பிரியமாயும் ஆனந்த மளிக்க வல்

லதாயும் இருக்கிறது. இது சூரியனுதிக்கும் வரையுளதாய் அப்புறம் வரவரக் குறைந்து வேறு தன்மையடைகிறது. இந்த உஷாக் காலத்தில் ஜீவர்கள் மகிழ்வோடிருப்பதால்தான் யாவும் கர்த்தவாகிய கடவுளை நினைந்து கனிந்திடுகிறது. அதாவது அன்போடு துதிக்கிறது. இவ்வித உத்தமமான அதிகாலையில் கருணாகரமங்கலமென்னும் நகரில் வீதிகள் தோறும் குக்குடங்கள் நின்று கொக்கொக்கோவென கூவிப் பகவானை யழைத்து குறையிரந்திடுகின்றன. பகவானைத் தொழுதற்கான வேளையாயிற்று, யாவரு மெழுந்து கொள்ளுங்கள் என்று அக்காலத்தைக் குறித்திடுகின்றன. கரிக்குருவிகள் தம்தம் பேடுகளைக் கூவிக் கடவுளைத் தொழுதல் செய்வதுபோல் காட்டுகின்றன. காகங்கள் கா கா வெனக்கத்தி தம்மினங்களைக்கூட்டு வித்துக் கரைந்து கடவுளைத் தொழுகின்றவைபோற் காணப்பட்டது. இன்னமும் அங்கங்குள்ள மரங்களிலுள்ள பக்ஷிஜாதிகளும் பேடைகளோடு களித்துக் குலாவிநின்று ஒலி செய்கின்றன. ஆலயங்கடோறும் மேளங்களும் சங்கங்களும் முழக்கஞ் செய்கின்றன.

அந்தணர் வீதியில் வேதபாராயணர்கள் இனிய குரலொலிகளால் வேதங்களைப்பாராயணஞ்செய்கின்றனர். சில வீதிகளில் நட்டுவர்கள் தம் தம் தொழில்களில் பழக்கஞ் செய்து கொண்டிருந்தனர். பலவிடங்களில் பக்திமான்கள் பலர் இறைவனை யேத்தித் தேவார திருவாசகங்களையும் தாயுமானவர்பாடல்களையும் திருவருட்பாக்களையும் செவிக்கின்பமாகப் பாடிக்கொண் டிருந்தனர். பலவீடுகளில் பாலர்களோடு மாதா பிதாக்கள் மகிழ்ச்சியுடன் அவர்களின் மழலை மொழிகளைக்கேட்டு பரவசராக விருந்தனர். அருமையோடு அவாவினால் கூண்டுகளி லடைத்து வளர்த்து வருகிற மைனா கிளி கௌதாரி முதலிய பக்ஷிகள் தம்மை வளர்க்கிற எஜமானி எஜமானர்களைக் கூவி யழைத்து இசைபாடுகின்றன. குளிர்ந்த ஜலம் நிறைந்த தடாகங்களைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற தருக்களில் வசிக்கும் குயிலினங்கள் தமது இனிய குரலொலியால் யாவர் மனமுங்கரையக் கூவுகின்றன. பயிலினங்கள் தனது சிறகை விரித்து தன் பேடைகள் காண நடனமிடுகின்றன. இவ்விதம் சகல ஜீவராசிகளும் ஆனந்திக்கக்கூடிய இவ்விடியற்கால நேரத்தில் அரண்மனையில் கொலுமண்டபத்தில் கொலுமேளம் மிக ரம்மியமாய் முழங்கிற்று. இச்சத்தங் கேட்ட அரசன் முதலிய யாவரும் நித்திரையை விட்டெழுந்தனர்

எழுந்து அவரவர்களும் மலசலவிசர்ச்சன தந்தசுத்திமுதலிய கிரியைகளை முடித்துக்கொண்டு பகவன் நாமத்தைச் சொல்லி பஜனை பண்ணிக்கொண் டிருந்தனர். இத்தருணம் விற்பன விவேகன் நித்திரை தெளிந்தெழுந்து பின்வருமாறு கூறினன்.

அம்மா அம்மா மந்திரிவீட்டு அண்ணா வந்து என் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு தம்பி தம்பி என்ன இவ்வளவு நேரந்தூங்குகின்றாயே எழுந்திருக்கவில்லையா நான் வந்து மிகவும் நேரமாகக் காத்திருக்கின்றேனே, நீ என்னை நினைக்கவே யில்லையே, என்மீது வைத்த அன்பை யிழந்தனைபோலும். நானே வலியவந்தழைத்தும் பதில் பேசாது இருக்கின்றாயே. உனக்கு என்மீது யாது கோபம், நான் உனக்கு யாதொரு தீங்குமிழைத்தவனல்லனே; சரி நீ அரசன் நான் உனக்குள் வேலைபார்க்கிறவன் நானுனக்குச் சமமாவனா, என்னோடு பேசவேண்டு மென்று உனக்கென்ன அவசியம்! என்மீது பிரியம் இல்லாது போயினும் அப்பிரியங் கொள்ளாதிருந்தாற்போதுமானது. நான் போய்வருகிறேன் என்று சட்டென்றெழுந்து கதவைத்திறந்து கொண்டு ஓடுகிறான். நான் திடீரென் றெழுந்து அண்ணா அண்ணா வென்று அலறிக்கொண்டு வேகமாக ஓடினேன். வாசலண்டை படியில் காலிடறிக்கீழே விழுந்தேன்; கண்ணை விழித்துப்பார்த்தேன் ஒன்றையுங்காணோம். படுக்கையிலேதா னிருக்கப் பார்த்தேன். அண்ணா ஓடிவிட்டானே நீ யாவது அவனை இருக்கும்படி செய்யாமல் சும்மா விருந்தனையே, நான் அங்கே போயாவது பார்த்து அழைத்துக்கொண்டு வருகிறேன். யாரையாவது கூட அனுப்பிவை யென்றான்.

அதற்கவள் கண்மணி நீ மனதில் நினைத்துக்கொண்டே படுத்திருக்கின்றனை, அதனால் இவ்விதம் கனவுகண்டனை, இது உண்மையன்று இப்படியே காண்பது மனிதர்கட் குண்டான இயற்கையே இதுபற்றி மனதில் ஆயாசங் கொள்ளவேண்டாம், நீ எழுந்து ஸ்நானம் பண்ணிப் பசியை நிவர்த்தித்துக்கொண்டு இருந்தாயானால் அதற்குள் மந்திரி குமாரரை அழைத்து வரும்படி செய்கிறேன் என்றாள், அதற்குக் குழந்தை அம்மா நான் அண்ணாவைப்போய் பார்த்து அவனை அழைத்துக்கொண்டு வந்துதான் பசியாறுவேன்; ஆகையால் யாரையாவது கூட் அனுப்பென்று சொல்ல, சரி உன் பிரியம் போற்செய் இதோ பதனமனோன்மணி வருகிறாள் அழைக்

துக்கொண்டுபோ. மனோன்மணியைக் கூவி, குழந்தை மந்திரி மகனைப் பார்க்கவேண்டுமாம், கூட அழைத்துப்போய் பார்த்து வாருங்கள் என்றாள். ஆஹா அப்படியே. அரசிளஞ் செல்வமே போகலாம் வா என்றழைத்தாள்.

விற்பனவிவேகன்.—பாட்டி நான் நடந்து வருகிறேன்.

மனோன்மணி.—கண்மணி வேண்டாம் கால் நோகும். தூக்கிச் செல்கிறேன்.

விற்.—பாட்டி எனக்கு கால் வலிக்காது உனக்கு முன்பாகவே குடுகுடு வென ஓடிவருகிறேன்.

மனோ.—வீதியில் வண்டிகள் குதிரைகள் வரும் நீ ஓடினால் அபாய முண்டாகும் வேண்டாம் எடுத்துக் கொள்கிறேன்.

விற்.—உனக்கு பயித்தியம் நீ கிழவி யாச்சுதே. இடுப்புவலிக்காதா?

மனோ.—எனக்கு எடுத்து வழக்கமானதால் இடுப்பு நோவாது.

விற்.—இல்லை பாட்டி நான் விளையாடிக் கொண்டே நடந்து வருகிறேன்.

மனோ.—வேண்டாம் நான் சொல்வதைக் கேள் நீ சிறுபிள்ளை, ஒன்றுந்தெரியாது, எடுத்துச் செல்கின்றேன் வா.

விற்.—ஓகோ குழந்தையை நடத்திக் கூட்டிப்போனா ளென்று அம்மா கோபிப்பா ளென்று நினைக்கிறாயா? அப்படிப் பயம் வேண்டியதில்லை. நான் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

மனோ.—அதற்காகவல்ல, கால்நோகுமே யென்று தான் சொல்கிறேன்.

விற்.—நான் மெல்லநடந்து வருகிறேன் (ஓடுகிறான்.)

மனோ.—ஓடாதே மெள்ள நட.

விற்.—(சிரித்துக்கொண்டு) பாட்டி நடந்து வா ஏன் விரைவாய் என்னோடு தொடர்ந்து நடக்க உன்னால் முடியவில்லை?

மனோ.—எப்படி யிருந்தாலும் நீ ஆண்பிள்ளை, நான் பெண்தானே. அதிலும் வயது சென்ற கிழவி. எப்படி யென்றால் உன்னோடு கூடத்தொடர்ந்து நடக்க முடியுமா முடியாது தான்.

விற்.—நீ என் கையைப் பிடித்துக்கொள் சீக்கிரம் அழைத்துப் போகிறேன்.

மனோ.—சரி பிடித்துக் கொள்கிறேன்.

விற்.—பாட்டி அன்றைவிடு எங்கே, ரொம்பதூரமோ, இன்னும் எவ்வளவு தூரமிருக்கும்?

மனோ.—ஏன் கால் நோகுதா?

விற்.—இல்லை இல்லை. சீக்கிரம் பார்க்கவேண்டுமென்று தான் கேட்கிறேன்.

மனோ.—நமது கோட்டை வாசலைக் கடந்து விட்டால் அப்புறம் பக்கந்தான்.

விற்.—அப்படியானால் கோட்டை வாசல் தூரமோ?

மனோ.—கொஞ்சந் தூரமாகத்தா னிருக்கும்.

விற்.—கால் வலிக்குமோ?

மனோ.—வலிக்காது.

விற்.—வலித்தால் நீ எடுத்துக் கொள்வாயா?

மனோ.—நான் எடுக்கமாட்டேன்.

விற்.—ஏன் ?

மனோ.—எனக்கு இடுப்பு வலிக்கும்.

விற்.—பிறகு நடக்கத்தான் வேண்டுமோ?

மனோ.—ஆம் ஆம் நடக்கத்தான் வேண்டும்.

விற்.—சரி நடக்கிறேன்.

மனோ.—நட விரைவாய்.

விற்.—பாட்டி இந்த மரநிழலில் கொஞ்சநேரம் உட்கார்ந்து போகலாமே?

மனோ.—கால் நோகிறதோ உட்காருவதற்கு.

விற்.—கால் நோவுண்டானாற்றான உட்காரவேண்டும்?

மனோ.—ஆமா நோவில்லாவிடில் ஏன் உட்காரவேணும்.

விற்.—அப்படியானால் எனக்கு கால் கொஞ்சம் நோகிறது?

மனோ.—நீ ஆண்பிள்ளை யாச்சுதே கால் எப்படி நோகும்.

விற்.—ஆண்பிள்ளை யானால் நோகாதோ. நீ முன்னால் என்ன சொன்னாய்?

மனோ.—நான் என்ன சொன்னேன்.

விற்.—எனக்கு நோகாதென்று சொன்னாயே.

மனோ.—நான் சும்மா சொன்னேன். ஆனால் நான் இப்போது உன்னை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமோ?

விற்.—இந்த விடத்தில் சற்று இளைப்பாறி, பின் என்னை யெடுத்துச் செல்.

மனோ,—ஆனால் சரி உட்காரு.

(என இருவரும் உட்காந்தனர்.) இவர்க ளிங்கு மரத்தடியில் உட்கார்ந்திருக்க அங்கே மந்திரிவீட்டில் மந்திரி குழந்தை சின்மய சிகாமணியும் அதிகாலையி லெழுந்து பிதாவைக் கண்டு தந்தையே இரவு அதிக நேரமாகத்தங்கள் வரவை யெதிர்பார்த் திருந்து அப் புறம் தூங்கினேன் என்றான்.

மந்திரி.—குழந்தாய் யாதுகாரணம்பற்றி அதிகநேரம் விழித்திருந் தாய்? சீக்கிரம் நித்திரை செய்யாமல்

சின்மய சிகாமணி.—பிதாவே நான் நேற்றுக் கேட்டதற்குப் பதில் அப்புறம் சொல்கிறேனென்று சொல்லிப் போனீர்களே, அதற் காகத்தான்.

ம.—இதற்காகவா நித்திரையை விட்டு விழித்திருக்கவேண்டும்?

சின்.—ஏதோ அதைக் கேட்கவேண்டுமென விருப்பம் அதிகரித்தது.

ம.—சரி அதை உனக்கு நன்றாய்த் தெரிய வுரைக்கின்றேன். இப் போது நீ பசியாற்றிக்கொள். நா மிருவரும் அரண்மனைக்குப் போவோம். அங்கே அரசனின் குழந்தை ஒருவ னிருக்கிறான். அவன் உன்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்று அழைத்துவரச்சொன் னான் போகலாம் வா.

சின்.—தந்தையே அங்கிருக்கிற குழந்தைக்கு எத்தனை வயது?

ம.—குழந்தாய் உனக்கு ஒருநாளைக்குப் பின்னால் பிறந்தவன். உனக் குத் தம்பி.

சின்.—அப்படியானால் இதுவரை எனக்கு ஏன் சொல்லவில்லை?

ம.—சொன்னால் அடிக்கடி அங்கு செல்வாயென்று சொல்லவில்லை.

சின்.—அடிக்கடி சென்றா லென்ன?

ம.—நீ சிறு குழந்தை யானதால் வழியில் துன்பங்கள் நேரும் என்று சொல்லவில்லை.

சின்.—ஆனால் இப்போதே போகலாம் வாருங்கள்.

ம,—போகலாம் பசியாற்றிக்கொள்.

சின்.—அப்புறம் வந்து சாப்பிடலாம். போவோம் வாருங்கள்.

ம.—போனால் நேரமாகும் சாப்பிட்டுக்கொள்.

சின்.—அங்கே ஒன்றுங் கொடுக்கமாட்டார்களோ?

ம.—கொடுப்பார்கள்.

சின்.—பின் அங்கு போய்ச் சாப்பிடலாமே?

ம.—அங்கே சௌகரிய மெப்படியோ இங்கேயே சாப்பிட்டுப் போகலாம் வா.

என்று அழைத்துப் போய் பலவகை பலகாரங்களை யுண்டு பசியாறிப் பாலிற் றேன் பெய்துபருகி இருவரும் புறப்பட்டு வீதிவழி சென்று கோட்டை வாயலைக் கடந்து உட்பிரவேசித்துச் சென்றனர். இவர்கள் கோட்டை வாயிலைக் கடந்து உட்பிரவேசிக்கவும் சிகாமணியின் முகம் இவன் அறியாமல் மலர்ந்து சரீரம் புளகாங்கிதங் கொண்டது. காலிரண்டும் விரைந்து சென்றன. இவனுடைய உள்ளத்தில் என்று மில்லாத ஆனந்தம் பொங்கிற்று. தன்னையறியாமல் சந்தோஷம் வர, தந்தையின் முன்னாகவே போய்க் கொண்டிருக்கிறான். அங்கே சற்று தூரத்தில் மரத்தினடியில் இளைப்பாறும் மன்னன் மகன் மனதில் மந்திரிமகனைப் பார்க்கவேண்டு மென்ற எண்ணம் தடித்து நின்றதால் கோட்டைவாயிற் பக்கமாகவே மனமுங்கண்ணுஞ் சென்று கொண்டிருந்தன. இப்படி யிருக்கிற சமயத்தில், இவனுடைய கண்ணுக்கு ஓர் பிரகாசந் தோன்றிற்று. அதுவே சிகாமணியின் அன்பின் சரீரம். மேகத்தால் மறைந்த சந்திரன் மேகம் நீங்கியவளவில் எவ்வாறு தோற்றுமோ அவ்வாறு தோன்றவும் இவனுடைய மனதைக் கண்ணோடு ஊசியைக் காந்தம் வலிப்பதுபோல் சிகாமணியின் தோற்றம் வலித்தது. உடனே அரசபுத்திரன் எழுந்ததும் ஆனந்த மேலிட்டால் கூத்தாடுகின்றான். ஆஹா என் அன்பா வென் றலறினான். இத்தனை நாளா யெங்கு சென்றிருந்தாய் என்றான். என்னைவிட்டு நீ எப்படிப் பிரிந்தாய் என்றான். எ நேசனே, மிருபாசனே, விசுவாசனே, பிரகாசனே, குருதாசனே மலநாசனே யென்று ஆடிப்பாடி ஓடி சிகாமணியை நாடி ஆவைக்காணும் கன்றேபோலவும் தண்ணீர் கண்டதாக முள்ளவன் போலவும் அவாவுடன் அன்பனிடம் செல்ல, இதைப்பார்த்த சிகாமணி கன்றை நோக்கும் பசுவைப் போலவும் மேகம் நோக்கின மஞ்ஞை போலவும்

இரவிகாணும் தாமரைபோலவும், சந்திரனைக்காணும் அரக்காம்பல் போலவும் அன்பனை இன்பமோடு பார்த்து அவன் ஓடிவருவதைக் கண்டு தானும் எதிராக வோடி இருவரும் கூடி ஒருவரை யொருவர் மார்புறத் தழுவி கையொடு கையும் முகமொடு முகமும் இருவர் சரீரமும் ஒரு சரீரமென்று பார்ப்பவர் கூறும்படியாகத் தழுவி ஒருவரை யொருவர் என்னன்பே இன்பே அழகியமணியே ஆனந்தப் பெருக்கே முத்தே கரும்பே முக்கனி ரசமே முனிவர்கள் காணும் முழுமுத லொளியே இத்தனை காலமும் ஏன் மறந்திருந்தோம். எந்தையைப் பிரிந்து ஏனிங்கு வந்தனம். அப்பனைப் பிரிந்து அனேக நாளாச்சே என்று நாம் காண இறையருள் கூடும் என ஏங்கி, அடிக்கடி மார்போடு மார்பு தழுவி, ஆனந்த மேலீட்டால் மெய்மறந்து மனங்கரைந்து தழுவிப்படியே ஸ்தம்பம்போல் நின்றனர். இதைக் கண்ணுற்ற மந்திரியும் மதன மனோன்மணியும் மிகுந்த ஆச்சரியங்கொண்டு இது ஓர் அற்புதமென விண்டு அருகிற் சென்று அவர்களைக் கூவி யழைத்து கண்மணிகாள் வாருங்கள் போவோம். அரண்மனையில் அன்னையும் பிதாவும் இன்னமும் குழந்தையைக் காணோமென் றேக்குறுவர். அதிக நேரமாய் விட்டது; இருவருங் கையை விட்டிடுங்கள். சீக்கிரம் போகலாம் வாருங்கள் என்று இருவரையும் விலக்க அவர்களிருவரும் சற்று விலகி மறுபடியும் அன்பு மேலீட்டால் கிழிந்த நீர் பொருந்தியதேபோல் ஆவலோடு தழுவிக்கொண்டனர். இப்படிப் பலதரம் மந்திரியும் மனோன்மணியும் விலக்க, அவர்கள் மறுபடி மறுபடி அணைத்துக் கட்டிக் கொள்ள மாய்கை வலியால் வாவா அன்பு தளர்ந்து சரீரத்தை அதிக்கிரமித்திருந்தது குறைந்து மனதில் உரைந்து நிறைந்து உவப்புடன் இருவரும் வழியைக் கூடி அந்தப்புறத்தை நாடி, அரசியைத் தேடி, அன்பாய் ஓடி ஆடிப்பாடி, விவேகன் அன்னையைக் கண்டு அம்மாவென விண்டு, இதோ வந்தேன் அண்ணாவைக் கூட்டிக் கொண்டு என்று கைகளைச் சப்பாணி தட்டிக்கொண்டு, காலில் சதங்கை கலீரென பாலின் மொழி பளீர் பளீரெனப் பகர்ந்து பக்ஷமுட னகர்ந்து பக்கத்தில் நின்றனன். இதைக் கண்ணுற்ற அரசியும் பாலனைப் பார்த்து அவனிற்குங் கோலத்தைக் கண்டு அகமகிழ்வு கொண்டு மிகுந்த அவாவுடன் சிகாமணியைத் தூக்கிக் கொஞ்சிக் குலாவி முத்தமுட்டு; மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்து மடிமேல் ஒருபுறம் வைத்து மறுபுறம் விவேகனை வைத்து, முது

தைக் தடவி இருவரையும் இருகையா லணைத்து சிகாமணியைப் பார்த்து, கண்மணி உன் தம்பி யழைக்க வந்தாயோ! தமையனென் றின்பந் தந்தாயோ! இது காறுமவனை மறந்தாயோ! இப்போது கண்டு சிறந்தாயோ! வெனபலவாறு புகழ்ந்து பக்ஷமுடன் மகிழ்ந்து பாலர்களைப் பார்த்து, இருவிழி தனிலுறை மணிகாள் எழுந்திருங்கள் இனிய சுவைதரும் கனிகளும் மதுரமிகுந்த பலகாரங்களும் எடுத்து வந்து தருகிறேன். இருவரும் புசியுங்களெனச் சொல்லி எழுந்து போய், பொற்றட்டதனில் பற்பலவிதமுள்ள நற்பலகாரங்கள் வைத்துக்கொண்டு வந்து முன்வைத்து, குழந்தைகளா அருந்துங்கள் என அரச குமாரன் ஆவலுடன் அதிரசமொன்றை அங்கையிலெடுத்து அண்ணா நீ இதைக் கண்ணால் பார். மதுரம் அதிகமாம் அதிரசமென்னும் பக்ஷணந்தன்னை இக்ஷணந்தின்னுவென்று சிகாமணி வாயிற் கொடுக்க வாங்கியுண்டனன். இவ்விதம் இருபாலர்களும் வயிறாரப் பக்ஷணம் புசித்து பாலுடன் தேன்கலந்து பருகிவிட்டு பண்புடன் விளையாடிக் களித்தனர். இவர்களிருவரும் இப்போது தான் சிநேகித்தவர்கள் போலில்லாமல் பூர்வ வாசனையால் நெடுநாட் பழகியவரே போல் பாவனை காட்டினர். இதைக் கண்ட அங்குள்ள அரசியும் தாதிகள் முதலிய யாவருங்கண்டு பேரானந்தங் கொண்டனர். இத்தருணம் விவேகன் சிகாமணியை நோக்கி, அண்ணா நாம் இங்குள்ள வேடிக்கை விநோதங்களையும் மாடமாளிகை கூடகோபுரம் இவைகளையும் பார்த்து வருவோமென்று எழுந்து, ஒவ்வொரு இடங்களையுங் கண்டு அங்கங்குள்ள அற்புதத்தைப் பார்த்து ஆனந்தித்து அரசர் கொலுமண்டபம் போய்ச் சேர்ந்தனர். அங்கு அரசர் கொலுவிலிருந்து தேசவிசாரணை செய்துகொண் டிருப்பதை இருவரும் பார்த்து சிகாமணி விவேகனைப் பார்த்து தம்பி இதென்ன இங்கு ஏகமாகக் கூடிக்கொண் டிருக்கின்றனர் என்று கேட்டான். விவேகனும் அண்ணா இங்கே நம்மிருவருடைய பிதாக்களு மிருக்கின்றனர். இவர்களெல்லாம் நமது வேலைக்காரர்களும் குடிகளுமாகக் கூடியிருக்கின்றனர். அதோபார் உன்னதமாக விளங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற இரண்டு மேடையில் நமது பிதாக்கள் உட்கார்ந்திருக்கின்றனர். ஆம் ஆம் அங்கே நாம் போகலாம் வாவென்று இருவருங் கை கோர்த்துக் கொண்டு ஓடோடியும் போய் அரசன் முன்னின்று அய்யா. இதோபார் அண்ணா, நான் கூட்டி வந்தேன் என்று விவேகன் கூறினான். அதைக்கண்டு அரசர் மிகவாநந்

தங் கொண்டனர். சபையிலுள்ளோர் யாவருங்கண்டு கரகோஷஞ் செய்து ஆர்ப்பரித்தனர். விவேகன் பிதாவைப் பார்த்து, எந்தையே! எங்களுக்கிருக்க இடமுண்டோ! வென்றான். அரசன் ஆஹா உங்களுக்கிருக்க இடம் முன்னமேயே தயார் செய்திருக்கிறேன் என்றார். விவேகன் எங்கேயென அரசன் தன்னிரு தொடையை யுங் காட்ட பாலர் இருவரும் பரமசந்தோஷமாய்த் துரிதமாயோடி அரசனிரு தொடையினும மர்ந்தனர். அவர்களை அரசன் இருகையா லும் அணைத்து முத்தமிட்டு ஆனந்தப் பரவசத்தோடு குழந்தைகாள்! பசியாற்றினீரோ வென வினவ விவேகன் ஆம் பசியாறித்தான் வந் தனம் என்றான். இதற்குள் அரசன் மந்திரி வதனம் நோக்கி, அவர் உள்ளத்தின் கிளர்ச்சியை யறிந்தவராய் நம்போலும் மந்திரிக் கும் அவாவானது குழந்தைகளை மடிமீதிருந்த விருக்குமல்லவா வென யெண்ணி, பாலர்களைப் பார்த்து, கண்ணின் மணிகாள்! எங்களுக்கெல் லாம் ஒரே சிம்மாதனம் தங்களுக்கு இரு சிம்மாதனம் அமைக்கப்பட் டிருக்கின்றன வென பாலர் இன்னொன்றெங்கே என்று கேட்டனர். அரசர் மந்திரியின் தொடையைச் சுட்டிக் காட்ட, குழந்தைகள் சட்டென் றெழுந்துபோய் மந்திரியின் தொடையில் உட்கார்ந்தனர். மந்திரியும் இரு பாலர்களையும் அன்போ டரவணைத்து ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கினன். அன்று அரச காரியம் யாவும் விடுத்து இரு குழந்தைகளையுங் கண்டு அங்குள்ள யாவருங் களித்திருந்தனர். சற்று நேரத்திற் கெல்லாம் கொலு கலைந்து அவரவ ரிருப்பிடம் போயினர். அரசனும் குழந்தைகளோடு அந்தப்புறம் போக மந் திரியை வழியனுப்பிக் கொண்டு திரும்பினர். அத்தருணம் சிகா மணியைப் பார்த்து மந்திரி குழந்தாய் வீட்டுக்கு வரவில்லையா வென, சிகாமணியும் நான் வரவில்லை நீ போ வென்று சொல்லிவிட்டு அர சருடன் சென்றான். மந்திரியும் சரி இருவென்று சொல்லி வீடு போய்ச் சேர்ந்தனன். அரசர் குழந்தைகளோடு அந்தப்புறம் சென்று போஜனம் அருந்தி அரும் புதல்வர்களோடு அவர்களின் சொல்லைக் கண்டு களித்திருந்தனர். இவ்விதம் சில நாட்களாக மிகுந்த களிப் புடன் வளர்ந்துவருகிற காலத்தில், தகுந்த குருவைக்கொண்டு பாலர் களுக்கு நான்கு வேதம், ஆறு சாஸ்திரம், பதினெண் புராணம், இருபத்தெட்டு ஆகமம், முப்பத்திரண்டு அறம் அறுபத்தினாலு கலைக்கியானங்களும், ஆனை யேற்றம், குதிரை யேற்றம், வில்வித்தை முதலிய யாவையுங் கற்பித்து தனக்குத்தானே நிகர் எனச் சொல்

றும்படி சமஸ்தமுங் கற்றுவிளங்கினர். இங்கே சிகாமணி முன் எவர்கள் வந்து கல்வி கற்றுக்கொடுத்த போதிலும் அவர்களிடங் கற்றுக் கொள்ளாது அவர்களைக் கேள்வி கேட்டு கேள்விக்குப் பதில் சொல்வதற் காற்றாது போய்விடுவர்; ஆனதினால் ஒருவரிடமும் கற்றுக் கொள்வ தில்லையென் றிருந்தவன் இப்போது எப்படிக் கற்றுக் கொண்டனன் என நினைக்கலாம். சிகாமணி தான் கல்வி விஷயமாய் நடந்துகொண்டதை மந்திரியால் அரச புத்திரன் தெரிந்து தானும் அவ்விதமே படிக்கப் போவதில்லையெனச் சொன்னனென்பதை அறிந்தவனாகையாலும், பெரியோ ரெதை யனுஷ்டிக்கிறார்களோ அதையே மற்றவர் அனுஷ்டிக்கிறபடியால், மற்றவர்களுக்காகவாவது, தான் அநுஷ்டிக்க வேண்டுமென்பது பெரியோர்களின் கொள்கையாதலாலும், விவேகனைப் போலவே மற்றவர்களும் எண்ணுவர் எனவெண்ணி தான் வித்தைகளை யெல்லாங் குருமூலமாய்க்கற்றுக் கொண்டனன். பிறரை யுத்தேசித்து இவர்கள் இருவரும் ஒரு நாள் காலையிலெழுந்து இந்நகர் வீதிகளைப் போய்ப் பார்த்து வரவெண்ணி ஒவ்வொரு வீதிகளிலுஞ் சென்று அங்கங்குள்ள விவகாரங்கள் யாவையுங் கவனித்துத் திரும்புகையில் கோட்டை வாயலின் பக்கமாகவுள்ள தர்ம சத்திரத்தையும் அங்கு கூட்டங் கூட்டமாக வரும் பிச்சைக்காரர்களையுங் கண்டு அவ்விடத்தில் கொஞ்ச நேரம் நின்று பார்த்துக்கொண் டிருந்தனர். அங்கு வருபவரில் சிலர் இளைத்தவர்களாயும் சிலர் ரோகிகளாயும் சிலர் அங்கஹீனர்களாயும் இவ்வாறு பல வறியார்களைக் கண்டு விற்பன விவேகன் சிகாமணியைப் பார்த்து பின் வருமாறு வினவினன்.

வி.—அண்ணா கடவுள் சிருஷ்டிக்குட்பட்ட ஜீவகோடியில் மனுஷ்ய ஜென்மம் உத்தமமாயிருந்தும் இம்மனுஷ்ய ஜென்மத்தில் பலவாறு கஷ்டங்களைப் பலர் அநுபவித்ததற்கு யாதுகாரணம். இதோ நம்முன்பாக வந்து போகிற பிச்சைக்காரரை நோக்குங்கால் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமான கஷ்டங்களை அநுபவிக்கின்றனராய்த் தோற்றுகிறதே இதன் காரண மின்னதென விவரிக்க வேண்டும்.

சி.—தம்பி உலகில் ஜீவகோடிகளுள் இம்மனுஷ்ய ஜன்மம் உத்கிருஷ்டந்தான். இவை புண்ணிய மிகுதியாற் கிடைக்கவேண்டும். கிடைத்த போதிலும் சுகமோ அல்லது துக்கமோ இவை அவரவர் செய்கை என்ற முன்வினைக்கீடாக பிராப்த

மாகிறது ; ஆகையால் அவரவர்களும் பூர்வ கர்மபலன்களை அனுபவிக்கிறார்கள்.

வி.—கடவுள் காருண்ய மூர்த்தி யல்லவோ!

சி.—ஆம் ஆம் காருண்ய மூர்த்தி யென்பதிற்றடையில்லை.

வி.—அப்படியானு லிதோ யௌவன பருவமுள்ள ஓர் புருடன் வயோதிகளைப் போற்கோலூன்றிக் குன்றிய தேகத்துடன் முடவன் போல் நடைகுன்றி மிகுந்த துயரடைந்து செல்கின்றனனே இவனிடத்திற் கடவுள் காருண்யம் எங்கே தோற்றுகிறது ;

சி.—தம்பி இவனிடத்திற் கடவுளுடைய காருண்யந் தெரிவில்லையா. நான் தெறிவிக்கிறேன்பார்.

கையைத் தட்டிக் கொண்டு இங்கேவந்து போ வெனக்கையாற் சமிக்ஞை செய்தனன். இதைப் பார்த்த அம்மனிதன் ஏதோ பிரபுவின் குழந்தைகளா யிருக்கிறார்கள். நம்மை யாதோ கொடுப்பதற்காக அழைப்பதாய்த் தெரிகிறதெனக் கிட்ட வந்தனன், அவனைப் பார்த்து,

சி.—அப்பா நீ எங்கேயிருக்கிறது.

பிச்சைக்காரன்.—சுவாமி நான்ஏழை. எனக்கேது இருப்பிடம், எங்காவது நாலுபேரிடம் யாசித்துக் அதைக் கொண்டு ஜீவிக்கிறேன் எந்த விடத்திலாவது தங்கி காலத்தை கழிக்கிறேன்,

சி.—ஏன் உன்னுடைய சரீரம் இவ்வளவு கேவலஸ்திதியாயும் மிகுந்த துயரத்துடனு மிருக்கின்றனே ?

பி.—சுவாமி நான் என்ன சொல்வேன்! என்னமோ முன் சென்மத்தில் யாதுபாவஞ் செய்தேனே, யாருக்குத் தீங்கிழைத்தேனே கடவுள் இவ்வித துன்பத்திற் காளாக்கினர்.

சி.—தம்பி பார்த்தாயா இவனிடத்தில் கடவுள் கிருபையை.

வி.—ஆம் ஆம் இவன் வினைக்கீடாக துன்பத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார். இதுசரி இவனிடத்தில் அவருடைய தயை எங்குளது.

சி.—தம்பி அது தோன்ற வில்லையா காட்டுகிறேன்.

சி.—அப்பா இக்கஷ்டத்லைத எப்படியாவது நிவர்த்திக்க உபாயந் தேடிக்கொள்ளக் கூடாதா?

பி.—சுவாமி நான் என்ன உபாயங்கேடப் போகிறேன். எல்லாம் அவன் பேரில் பாரத்தைப் போட்டு நீயே தஞ்சம் என்று அவனையே நினைத்துக்கொண்டிருக்கின்றேன். எப்படி விடினுஞ் சரி.

சி.—தம்பி இப்போ தென்ன நினைக்கின்றனை.

வி.—அண்ணா இவன்படுகிற கஷ்டத்தால் கடவுளை நினைக்கிறதாய்த் தெரிகிறது. இதினால் கடவுள் காருண்யந் தோற்றுகிறதோ.

சி.—ஊம் தெரியவில்லையா இன்னுங் காட்டுகிறேன். (பிச்சைக்காரனைப் பார்த்து) அப்பா நீ இந்த வியாதியோடு எவ்வளவு காலம் கஷ்டப்படுகிறாய் ?

பி.—சுவாமி எனக்கு இக்கஷ்டம் வந்து மூன்று நான்கு வருடங்களாயிற்று.

சி.—அதற்கு முன் என்ன முயற்சியோ டிருந்தனை?

பி.—சுவாமி நான் சிறுவயதிலேயே அதாவது ஐந்து ஆறு வயதில் தாய் தகப்பனை இழந்தேன். இருந்த வீடு நிலங்களை கடன்காரர் எடுத்துக் கொண்டு விட்டனர். நான் என் பாட்டியால் போஷிக்கப்பட்டேன். அவள் காலமானாள். அப்புறம் பராமரிப்பாரொருவருமில்லை. யதேச்சையாய்த் திரிந்துகொண்டு துஷ்டர் கூட்டுறவால் கெட்டலைந்து கடைசியில் இவ்வித மானேன்.

சி.—சரி நீ இனிமேல் இந்த வியாதி கடவுள் செயலால் தீர்ந்துவிடில் யாது செய்ய விரும்புகிறாய்,

பி.—சுவாமி அப்படியானால் இது வரை கஷ்டப்பட்டது தெரியாதா, எனக்குப் புத்தி வந்தது வென்று நன்னடக்கையாய் எதாவதொரு தொழிலை செய்து கொண்டு இவ்விதம் நாம் பயன் பெற்றது கடவுள் கிருபையா லல்லவா வென் றெண்ணி அவரையிடைவிடாது நினைத்துக்கொண்டு காலத்தை கழித்தால் அப்புறம் அவன் செயல் இதுவே என் துணிபு.

சி.—என்ன தம்பி இப்போ தெப்படி ?

வி.—அண்ணா இப்போதுதான் நன்றாய்த் தெரியவந்தது.

சி.—எவ்விதம் தெரிந்துகொண்டனை.

வி.—அண்ணா இவன் பூர்வ கர்மத்தால் கடவுள் இத் துன்பத்தைக் கொடுத்து தன்னை நினைக்கும்படி செய்ததோடு இவனுடைய

அந்தக் கரணத்தில் அந்தர்க்கதமா யிருந்துகொண்டு இவன் முன்ன ரியற்றிய துர் நடத்தையை நினைக்கும்படியும், அதனு லல்லவா இத் துன்பம் நேரிட்டதெனவும், இனி அவ்விதம் இழிவான செய்கையைச் செய்யக்கூடாது, நன்மையாய் நடத்தல்வேண்டும் என்றும், இவனுடைய அறிவுக் கறிவா யிருந்து தன்னுடைய கருணையைக் காட்டுகிறுர்.

சி.—தம்பி இப்படியே ஒவ்வொரு ஜீவர்களிடத்துந் தன்னுடைய கருணையை ஈசுரன் விளக்கிக் காட்டுகிறுர் எனத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

வி.—அண்ணு இவை தங்களுடைய யுக்தியோ. அல்லது பெரியோர் களனுபவமோ அல்லது சாஸ்திரங்களில் விதித்துளதோ ?

சி.—தம்பி இவை வேத சம்மதமே இவைபோலும் பெரியோர்களின் நிக்ஷயமும் உலகோர் அனுபவமும் உள.

வி.—அண்ணு இதுபற்றி பெரியோர் கூறிய வாக்கிய முண்டானுல் அறிய விரும்புகிறேன்

சி.—தம்பி இது தருமசாஸ்திரங்களிற் விரிந்துகிடக்கின்றன. தவிர கைவல்யத்தில் நாம் படிக்கவில்லையா.

அதை மறந்து விட்டாய் போலும்.

வி.—அண்ணு படித்தது ஞாபகத்துக்கு வரவில்லையே.

சி.—வரவில்லையா சொல்கிறேன். அதில் சிஷ்யன் குருவை நோக்கி ஈசுரனிடத்து வைஷம்மிய தோஷங் கூடுமோ வென வினுவ அதற்கு குரு விடை பகர்ந்தனர் எப்படி யென்றுல்,

"நல மெய்யையனே யெல்லவர்க் குந்தெய்வ நாயகன் பொதுவானுல்
சிலரை வாழ்வித்தல் சிலரொடு கோபித்தல் செய்வதேனென்றுயேல்
குலவுமக்களைத் தந்தைபோற் சிட்டரைக் குளிர்ந்துதுட்டரைக் காய்வன்
கலைகணல்வழி வரச் செயுந் தண்டமுங் கருணையென் றறிவாயே"

என்ற கவி ஞாபகத்துக்கு வரவில்லையா.

வி.—ஆம் அண்ணு இப்போதுதான் ஞாபகம் வந்தது. சரி இவன் வீணில் காத்துக் கொண்டு நிற்கிறுன்.

சி.—இதுவரை நின்றதற்காக எதாவது கொடுத்துப் போகச் சொல்

வி.—சரி அப்படியே, அப்பா நீ அங்கு சென்று நான் சொன்னதாகச் சொல்லி ஒரு ரூபாய் வாங்கிப்போ.

பிரபூ நமஸ்காரம் கடவுள் உங்களுக்கு மென்மேலும் நன்மை யைச் செய்வர் என்று அங்கு சத்திரத்திற் சென்று அப்பா, அதோ நிற்கிற குழந்தை தங்களிடம் ஒரு ரூபாய் வாங்கிப் போம்படி சொல் லினர். மணியகாரர் திரும்பிப் பார்க்க விவேகன் ஒருரூபாய் கொடு மென சைகை செய்தான் அதை யறிந்து பிச்சைக் காரன்கையில் ரூபா யொன்றைக் கொடுத் தனுப்பினன்.

சி.—தம்பி பார்த்தாயா இந்தப் பிச்சைக்காரனுடைய அதிர்ஷ்டத் தின் குறைவை.

வி.—அண்ணா குறையொன்றுமில்லையே மற்ற பிச்சைக்காரர்களுக்கு காலணாத்தானே கொடுத்த னுப்புகிறார்கள்.

சி.—அது சரி நீ நினைத்தால் அவனை ஐஸ்வரியவானாக்கி விடலா மல்லவா அவனுடைய அதிர்ஷ்டக் குறைவுதானே உன்னு டைய மனதில் ஒரு ரூபாய் கொடுக்கும்படி உதித்தது.

வி.—அண்ணா வாஸ்தவமே அவரவர் கர்மத்துக் கேற்றபடி தான் பலன் கிடைக்கும் போலிருக்கிறது.

சி.—தம்பி நாம் வந்து அதிக நேரமாயிற்று நம்மைத் தேடுவர் போகலாம் வா.

ஆஹா போவோம் என இருவருஞ் சென்று உண்டுகளித் திருந்தனர். சில நாள் கழித்து ஓர் நாள் சாயந்திரம் சுமார் நாலு மணிக்கு இருவரும் அரண்மனையை விட்டு வெளிப்புறப்பட்டுக் கடைவீதி வழியாகப் போய்க்கொண் டிருக்கையில் நடுத்தெருவில் இருவர் நின்று பின்வருமாறு பேசிக்கொண்டிருந்தனர் அதை இரு வரும் செவியுற்றனர்.

ஐயா, இந்தப் புடவை யெங்கே யெடுத்தீர்கள்.

ஐயா, இது அதோ தங்கக் கிலிட்டெழுத்திற் போர்டு போட் டிருக்கிற பொய்யா மொழிப் புன்னைவனஞ் செட்டியார் கடை யில் எடுத்தேன்.

"சரிதான் என்ன விலையோ.

"வில்லையா விலைதான் ஜாஸ்திவாங்கி விட்டார்கள்.

"எவ்வளவு இருபத்தைந்து ரூபாயும் காலணாவும்.

"சரிதான் இருபத்தைந்தான் காலணா தருமத்திற்காக உங் களுக்கு நல்ல விலைதான்.

என்ன, எப்படித் தங்களுக்குத் தெரியும்.

நான் இரண்டுநாளுக்குமுன் என்னுடைய சிநேகிதர்ஒருவருக்கு இதே சேலை அந்தக் கடையிலேயே எடுத்துக்கொடுத்தேன். முப்பத்தியொரு ரூபாய் நாலணு வாங்கிவிட்டார். நம்பி மோசம் போயினேன்.

(மனதில் சந்தோஷத்தோடு நமக்கு ஆறு ரூபாய் நாலணு குறைத்துக் கொடுத்திருக்கிறு ரென்றெண்ணி) அய்யா அவர் எங்களுக்கு நிரம்ப வேண்டியவர். நாங்களும் எங்கள் பாட்டனுர் காலமுதற்கொண்டு ஒரு முழத் துணிகூட வேறே கடையில் எடுக்கிறதில்லை. போனுல் வேண்டியதை எடுத்து முன்னுல் வைக்கவேண்டியது. கொள்முதல் பட்டிப்படி ரூபாய் ஒண்ணுக்கு கால் ரூபாய் லாபமாக சிட்டை போட்டுக் கொடுப்பார்; அதுபோல் ரூபாயைக் கொடுத்துவிட்டு எடுத்துவருவோம் என்றுர்.

"பட்டி காட்டினுரோ.

"ஆஹா.

"அசல்எவ்வளவு.

"இருபது ரூபாய் அசல் ஐந்து ரூபாய் லாபம்.

"எனக்கு இருபத்தைந்து ரூபாய் அசல் என்று பட்டியுங் காட்டினுரே.

என்னமோ தினுசு வேறு யிருக்கலாம்.

இல்லை யில்லை இதே தினுசு இதே நம்பர் கொஞ்சங்கூட வித்தியாசமில்லை.

என்னமோ எடுத்தாய்விட்டது. ரூபாயுங் கொடுத்தாய்விட்டது, இனிப் பேசி யாவதென்ன.

இல்லை ஐயா, அவர் அப்படி ஒருவர்க் கொருமாதிரி மற்றொருவர்க் கொருமாதிரி கொடுப்பது சரியல்ல பாருங்கோ.

ஆமாமா அவரே கொடுத்தாரா குமஸ்தாக்கள் கொடுத்தார்களா ?

அவரே நேரில் கொடுத்தனர்.

சரிதான் எனக்கு எங்கள் பந்துக்களில் ஒருவர் அங்கே குமஸ்தாவாக் விருக்கிறுர். அவர் நமக்குத் தாய் மாமன் மச்சினி வயிற்றுப் பிள்ளை; போனுல் அவரிடந்தான் கேட்கிறது. உள்ளதுபோற்

கொடுப்பார். சரி நேரமாறது போய்வாருங்கள். எவ்வளவோ காசு செலவாகிறது அதில் இது ஆறு ரூபாய்க் காசு பிரமாதமா விடுங்கள் கீழே தவறி விழுந்துவிட்டது என்று நினைத்துக்கொள்ளவேண்டியதுதான்.

"அதினால் எனக்கொன்றுமில்லை. சேலை வாங்கியவரும் விலைசகாயந்தான் நன்றா யிருக்கிறதென்று சந்தோஷப்பட்டார்.

"பிறகென்ன போங்கோ.

"போகாமல் அவரோடு சண்டையா போடப்போகிறேன்.

"அதில்லை யிருந்தாலும் மனதுக்கு சமாதானமில்லை பாருங்கோ.

"ஆம் இருக்கத்தான் செய்யும். வருகிறேன்.

என்று கொஞ்சதூரம் போகையில் அங்கொருவர் தன்மனைவியோடு எதிர்வர அந்தம்மாள் இவர் வாங்கிவைத்திருக்கிற சேலையைப் போல் உடுத்தியிருக்கப் பார்த்து; ஐயா இந்த சேலை எப்போ வாங்கியது என்றார்

வந்தவர்—ஐயா இன்று காலையிற்றான் வாங்கினேன் தெண்டத்திற்கு இருபது ரூபாய் போட்டேன் எல்லாரும் சாயம் போய்விடுமென்று சொல்கிறார்கள்.

"எங்கே வாங்கினீர்கள்.

"அவர்தானிருக்கிறாரே பொய்யா மொழிப்புன்னைவனஞ் செட்டியார் அந்தப் படுதோஷி கடையில்.

"ஐயா இன்றைக்குத்தானே வாங்கியிருக்கிறீர் இன்னும் மடிப்புக் குலைய வில்லை போலிருக்கிறதே இப்போதேயிவ்வளவு கோபம் அவர் மேலிருந்தால், ஒருவேளை மற்றவர் சொல்வது போல் சாயம்போய் விட்டால் எப்படி யாவீரோ தெரியவில்லையே.

"இல்லை ஐயா, அது சாயம் போனால் போகட்டும் இருந்தாலிருக்கட்டும் அதைப்பற்றி யொன்று மில்லை. நம்மகாசு இல்லையென்று நினைத்து விட்டுப் போகிறோம். நம்முடைய காயமே நிலையில்லாதா யிருக்கிறது. அதைக் கேட்பானேன்.

"அதைப் பற்றியல்ல சொல்லவருவது.

"வேறென்ன.

"நாலுபேர் சாயம் போய்விடுமென்று சொல்கிறார்களே இதைவைத்துக் கொண்டு வேறுநல்லசாயமுள்ளதாகக் கொடுங்கள் என்று

போய்க்கேட்டால் அவர் என்ன செய்ய வேணும்.

"என்ன செய்தார்.

"என்ன செய்தாரா ஊம். முன்னால் வைத்த சேலையை சட்டென் றெடுத்ததும் சாயம் போகுமென்று எவன் சொன்னானோ அவன் பெண்சாதி தலையிலேயே கொண்டுபோய் போடுமென்று விசிறி ரோட்டிலே எறிந்து விட்டான் பாவி, அதோடுபோச்சா அங்கே ரோட்டிலே எந்த நாசகாலனோ சுருட்டுப் பிடித்த மீதத்தைப் போட்டுப் போயிருந்திருக்கிறான் அதுபட்டு காலணா அகலத்தில் கரிந்து பொட்டு விழுந்திட்டது. நான் கலியாணம்பண்ணி என் கையால் முதல் முதலில் சேலை வாங்கிக் கொடுக்க நேர்ந்த கரு மாந்தரம் இப்படி யாச்சுது.

"அப்படியா ஐயோ பாவம்! அதுதா னிவ்வளவு கோபம். இப்போ எங்கே போகிறீர்கள்.

என் மாமியார் வீட்டுக்கு முதல் முதல் மருவுக்குப் போகிறோம் (என்று சொல்லவும் இவர்க்கு முகம் சுருங்கிற்று.)

வந்தவர்-என் ஐயா நான் சொன்னவுடன் தங்கள் முகம் வேறு பட்டு விட்டது. நீங்களும் இப்மாதிரி மோசம் போனீர்களோ ?

"இல்லை. அவ்வளவு மோசமில்லை.

"எங்கே பார்க்கலாம். (எடுத்துக் கொடுத்தனர் பார்த்து) நீங்களும் அப்பாவியிடம் ஏமாந்தீர்களா அவன் பொல்லாதவனாச்சே என்ன விலைக்கு வாங்கினீர்களையா.

"அதுதான் மோசம்.

"எப்படி.

"இருபது ரூபாய் அசல் என்று பட்டிகாட்டி ரூபா 1-க்கு லாபம் கால் ரூபாய் வீதம் 25-ரூபாய் வாங்கி விட்டான்.

"நப்பர் கூட ஒரே நம்பராகத்தா னிருக்கிறது என்னிடத்தில் 16-ரூபாய் அசல் என்றும் ரூபாய்க்கு கால் ரூபாய் லாபமென்றும் 20-ரூபாய் வாங்கினான். தாங்கள் விலையிலும் ஏமாந்து போனீர்களா.

"நாம் என்ன ஐயா செய்வது மனுஷாளை நம்பித்தானே எதுவுஞ் செய்யவேணும். நம்பிக்கைத் துரோகம் பண்ணுகிற வன் ஒரு நாளுமுன்னுக்கு வாமாட்டான். அவனை ஒரு கேழ்வி

யாவது சேட்டு வரவேணும் அப்படி வாருற்றுல் என் மனம் ஆறும். நீங்களுங்கூட வாருங்களையா,

"டேபா நான் வெகுதூரம் போகிறவனுச்சே.

"போகலாமையா இதற்கென்ன வரப்போகிறீர்கள் மார்க்கந் தானே.

"சரி நீங்கள் இவ்வளவு சொல்லும் போது என்ன செய்கிறது; வருகிறேன்.

"வாருங்கள் அவனைலேசா விடுகிறதா.

"ஊம் அவன் எல்லோரையும் விழுங்கி ஏப்பமிடுகிறவனுயிற்றே தங்களுக்கா பயப்படப் போகிறுன்.

அவனுக்கு போர்வழி தெரியாதுபோலிருக்கிறது. இன்றைக்குத் தெரியும்படி செய்கிறேன் என்று விரைந்து சென்று இருவரும் செட்டியார் கடை போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இவர்கள் போவதை அரசகுமாரனும் மந்திரிகுமாரனும் பார்த்து இவர்களுடைய முடிவு எப்படியாகுமோ பார்க்கலா மென்று பின்தொடர்ந்து போயினர். அங்கே கடையிலிருக்கிற செட்டியார் இவர்கள் வருவதைப் பார்த்து ஏதோ கோபத்தோடு வருகிறுரென்று தெரிந்துகொண்டு அவர்களைப் பார்த்து புன் சிரிப்புடன் இரண்டு கையையும் உயர வெடுத்து ஐயா வரவேணும் நமஸ்காரம் வாருங்கோ என்றார். எண்ணிவந்த எண்ணம் போய் கோபந் தணிந்து ஒருகால் ரோட்டிலும் ஒரு கால் படிமேலுமாய் நின்று திகைத்தனர்.

"ஏன் உள்ளே வாருங்கள் ஏன் திகைப்பு இது உங்கள் சொந்தக் கடைபோலாச்சே ஐயா நீங்களும் வாருங்கள்.

"வருகிறோம் வரத்தானே வந்தோம்.

"நீங்கள் நம்மை ஒருக்காலும் மறக்கமாட்டீர்களென்பது எனது நம்பிக்கை.

(பின்னுல் வந்த பெண் வருகிறதா வென்று பார்த்தனர்)

"ஓகோ அம்மா வருகிறார்களா வரட்டும் அவர்களும் உள்ளே வந்திடட்டும். நீங்களும் இப்படி வந்திருங்கள், யாரடா அங்கே அய்யாவுக்குத் தட்டில் தாம்பூலங் கொண்டுவந்து வை. தாகத்துக்குக் கொண்டு வரட்டுமா.

"இல்லை, இல்லை.

"சோடா சாப்பிடுங்கள்-யாரடா 3 சோடா எடுத்துவா.

“வேண்டாமையா தாகமில்லை.

“சும்மா சாப்பிடுங்கள் உடைத்துக்கொடு.

(கொடுக்கிறான்.)

“அவாளுக்குக் கொடு. அவாளுக்கும் இருக்கிறது. நீங்கள் சாப்பிடுங்கள்.

(இன்னொன்று உடைத்து மற்றொருவர்க்குக் கொடுக்க அவர் வாங்கி தன் மனைவிக்குக் கொடுக்க வெழுந்தார்.)

“நீங்கள் உட்காருங்கள் அம்மாளுக்கு வேறே தரச் சொல்கிறேன்.

(உட்கார்ந்து சாப்பிடுகிறார் பிறகொன்றை உடைத்து அந்தம்மாள் கையில் கொடுத்தான். எனக்கு வேண்டாமென்று சொல்ல செட்டியார் சும்மா சாப்பிடம்மா வென்றார், புருஷனும் வாங்கிச் சாப்பிடு அவாள் தகப்பன்போல் வெகு அன்பாய்க் கொடுக்கிறார்கள் வேண்டாமென்று சொல்வதா.

(வாங்கிச் சாப்பிடுகிறாள்.)

“ஏன் வெற்றிலை போடுங்களேன்.

“போடுகிறோம்.

“அடே ஐயாவுக்கு ஏலக்காய் லவங்கம் எடுத்து வந்துகொடு. புகையிலை வேண்டுமோ.

“வேண்டியதில்லை.

“அடேபையா அப்பாளுக்கு வெற்றிலை கொண்டு போய்க்கொடு

(கொடுக்கிறான்.)

இருவரும் தாம்பூலம் போட்டுக் கொண்டு கேள்வி கேட்க வந்தவர் மறுவீடு போகிறவர் முகத்தைப் பார்த்தார். அவர் ஊம் சொல்லுங்கள் என்றார். இதற்குள் செட்டியார் என்ன சங்கதி என்னிடம் சொன்னால் தங்கள் மனம்போற் செய்கிறேன் என்ன தேவை நீங்களே நேரில் பார்த்து எடுக்கவேணுமா — அடே ஐயாவுக்கு பீரோவைத்திறந்துகாட்டு பார்க்கட்டும் எழுந்துபாருங்கோ என்றார்.

இல்லை ஐயா இப்போ தொன்றுந் தேவையில்லை என்றார் வந்தவர். சரி என்ன விசேஷம் என்று கேட்டுக்கொண்டு ஒருவரை நன்றாய் உற்றுப்பார்த்து உங்களை எங்கேயோ பார்த்தாப்போ லிருக்கிறதே என்றார் செட்டியார். ஞாபகமில்லையா என்றார் வந்தவர்.

"நல்ல ஞாபகந்தான் ஆனால் இன்ன இடமென்று மாத்திரம் ஞாபகத்துக்கு வரவில்லை.

சிரித்துக்கொண்டு காலையில் சேலையைவாங்கி விட்டெறியவில்லையா என்றார் வந்தவர்.

ஓஹோ சரி சரி ஞாபகம் வந்தது என்று செட்டியார் மற்றவரை நோக்கி ஐயா! இந்தப்பிள்ளையாண்டன் ரொம்ப நல்லபிள்ளை குணம் தங்கக்கம்பிதான் முழுத்துணிகூட நம்மகடையைவிட்டு வேறேபோகிறதில்லை அப்பேர்ப்பட்ட பிள்ளையை எந்தப்பாவியோ இல்லாததும் பொல்லாததும் சொல்லி இந்தச் சேலை சாயம் போகுமென்று சொல்லி கழுதைப்புரட்டுப்பண்ணி மனதைக் கெடுத்து விட்டான். இந்தப்பிள்ளை அதைக்கேட்டு இங்கே வந்து என்னென்னமோ சொல்லிற்று. எனக்கு அது சமையம்வந்த கிராக்கியைவிட்டு முழுக்கி விட்டார்கள் அவர்கள் அடுத்த கடையில் போய் 500- ரூபா வரை வாங்கிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். அதினால் இந்தப் பையன்கள் பேரில் கோபித்துக்கொண் டிருந்தேன். அந்தச் சமையத்தில் இது கொண்டு வந்து கையிற் கொடுத்தது நான் கோபத்தோடு கோபமாய் வாங்கி விசிரியெறிந்துவிட்டேன். அதுபாவம் ஒன்றுஞ்சொல்லவில்லை அப்படியே போய்விட்டது. நல்லபிள்ளைகட்கு அடையாளம் அதுதான். அப்புறம் நான் ரொம்பவருத்தமுற்று வீண்டாநாம்இப்படி செய்தோம் என்றெண்ணினேன். இந்த சேலையிருக்கிறதே அதினுடைய அருமை இப்போ தெரியாது பின்னும் சொல்வீர்கள் ரொம்ப நல்லமாதிரி சொல்லிநெய்தது. சொந்தத்திற் சென்று இது இவாளுக்கு கிடைக்கிற பொருளல்ல, நானே நூல்வாங்கிக் கொடுத்து ஒருதறி 1-சேலை போடச் செய்தது. அந்தம்மா இந்தபிள்ளைக்கு எப்படியோ யென்றார். மனைவிதான் என்றார். அப்படியா நல்லா யிருக்கட்டும் பாருங்களேன் என் கைராசியை அந்த சேலையைக் கட்டியிருக்கிறார்களல்லவா அடுத்தவருடம் பாருங்கள் ரத்தினம் போல் ஆண்பிள்ளை பிறக்கும் இப்போ தொன்றும் சொல்ல மாட்டார்கள் அப்புறந்தெரியும் ஐயா சொன்னது போற் சரியாயிருந்த தென்று என்றார்.

"ஆம் ஆம் எப்படியும் பெரிய மனுஷாள் பெரிய மனுஷாள்தான்.
"என்னையாவாழ்வு இன்றைக்கிருப்பவர் நாளைக்கிருந்திலர்.

என்னமோ இருக்குமட்டும் நல்லவர்என்று பேர் எடுக்கவேணும்.

"அந்தப் புத்தியாருக்கையா வாய்க்கும் எல்லார்க்கும் வாய்க்குமா தங்களைப் போன்ற பிரபுக்களுக்குத் தான் வாய்க்கும்.

"சரி நீங்கள்வந்த காரியம் என்ன.

"நான் வந்தகாரியமா அந்த சேலை என்ன விலைக்கு கொடுத்தீர்கள். அதுவா 20-ரூபாயல்லவா நீங்கள் கொடுத்தது.

"ஆமா.

"வேறொருவர்க்கானால் ரூபாய் 30 இது நல்லபிள்ளை என்று சொற் பலாபத்துக்கு கொடுத்தது அதற்கென்ன இப்போது.

"இப்போதொன்று மில்லை' என்னிடம் ஐந்துரூபாய் கூட வாங்கி விட்டார்கள் தங்கள் குமஸ்தாக்கள்.

அப்படியிருக்காதே எங்கே பார்ப்போம் சேலையை

(எடுத்துக் கொடுக்கிறார்.)

ஆஹா இதுவா இந்தச் சேலைக்கும் அந்தச் சேலைக்கும் எவ்வளவோ வித்தியாச மாச்சுதே இதேசேலை 31–4–0 ரூபாய்க்கு வித்திருக்கிறது பார்க்கிறீர்களா, அடே அந்தக்கணக்கை எடுத்து ஐயாவுக்கு காட்டடா அப்போதுதான் நம்புவார்கள் என்றார்.

"கணக்கு வேண்டாம் நீங்கள் சொல்வது நம்பிக்கையில்லையா சரியாகத் தானிருக்கும் 31–4–0க்கு வாங்கியவரே சொன்னார்.

"ஊம் அதுவெல்லாம் தெரிந்து சாஸ்திரியென்று சொல்கிறீர்களே.

"இவாளுக்கு 20ரூபாய்க்கு கொடுததீர்களே.

"அது சங்கதிவேறேயிது.சங்கதிவேறே அதற்கும் இதற்குமிணையா?

"இது மறுசாயமாச்சுதே.

"இரண்டும் ஒரே நம்பர் தானையா.

நீங்கள் நம்பரை ஏன் பார்க்கிறீர்கள். அது பலவிதமிருக்கும் யாராவது ஒருவர் எனக்கு அதே நம்பர் வேண்டுமென்று கேட்டால் அதற்கு தகுந்தாப்போல் நம்பர்போட்டு கொடுத்திருக்கும் அதையா கவனிப்பது.

"சரி நீங்கள் பார்த்து இப்படிச் சொல்கிறபோது என்ன செய்கிறது.

"உங்களுக்கு மனதிற் சந்தேகம் வேண்டாம்இந்த நம்பர் சேலை ஒன்று எடுக்கிறேன் பாருங்கள் அப்போதுதான் தெரியும் அடே எடுத்து வந்து காட்டடா அய்யா பார்க்கட்டும்.

ஒரு பையன் போகிறான் அதே சேலையை எடுத்து மேலே சுற்றியிருந்த பட்டுநூலை அவிழ்த்து விட்டு பழுக்கா நூலை தாறுமாறாக சுற்றிக்கொண்டு வந்து கொடுத்தான். இரண்டும் ஒன்றாய் வைத்துப் பார்த்தார் நம்பர் ஒன்றுதான் சேலையும் ஒன்றுதான் தான் வாங்கிய சேலை பட்டுநூலால் வெகு அழகாய் சுத்தியிருப்பதால் பார்வைக்கு நன்றாயிருந்தது. செட்டியார் எப்படி யிருக்கிறதையா இதை வேண்டுமானால் எடுத்துப் போங்கள் 20-ரூபாய்தான் அப்புறம் என் பேரில் ஆவலாதி சொல்லக்கூடாது. இப்போதே சொல்லி விடுகிறேன் யாரடா இந்தா இதை கடுதாசியில் சுற்றிக் கொடு அய்யா வைத்திருக்கிறதை வாங்கிப் பீரோவில் வை 5-ரூபாய் கொண்டு வந்து கொடு என்றார் செட்டியார்.

"இல்லை அய்யா இதுவே யிருக்கட்டும்.

"உங்களுக்கு சந்தேகம் வேண்டாம்.

"இல்லை இதுவே யிருக்கட்டும் அதை எடுத்து வையுங்கள் நாங்கள் வந்து நேரமாயிற்று போய்வர உத்தரவு கொடுங்கள். வந்தாற் போனால் பார்த்துக் கொள்ளவேணும் இதைவிட்டு ஒரு பக்கமும் போகமாட்டேன்.

ஆஹா! அப்படியே அடே அப்பா எப்போது வந்தாலுஞ் சரியாய் சொல்லிக்கொடு ஆளைப்பார்த்துக் கொள் என்ன தெரிகிறதா "தெரிந்தேன்.

(எழுந்து கொண்டு) சேலை சாயம் போகாதே.

"சாயமா அதைப்பற்றி இப்போ தெரியாது சாயம் போகும் போகாதென்று கனவிலும் நினைக்க வேண்டாம்.

"சரி போய்வருகிறேன் நமஸ்காரம்.

"செய்யுங்கள்.

வெளியிற்போய் செட்டியார் நல்ல குணம் அப்படித்தானிருக்க வேண்டும் என்று புகழ்ந்து கொண்டு அவரவர் செல்லவேண்டிய வழியைக் கூடிப்புறப்பட்டுப்போயினர்.

இவைகளை யெல்லாங் கவனித்துக் கொண்டிருந்த விவேகனும் சிகாமணியும் எழுந்து செட்டியாரைப் பார்த்து ஐயா அந்தமனுஷன் வந்த வரத்தைப் பார்த்தால் அப்படியே தங்களை எடுத்து வாழைக் கனி போல் விழுங்கி விடுவான்போலிருந்தது அவ்வளவு கோபத்தோடு வந்தான். அப்படி வந்த அவன் கோபமானது தங்களைக்

கண்ட மாத்திரத்தில் சூரியனைக்கண்ட பனியைப்போற் பறந்து விட்டது என்றான்.

"சிரித்துக் கொண்டு இவன் கெட்டான் அற்பன் இவன் எனக்கு அணுமாத்திரம்.

"தெரிந்து கொண்டேன் அந்த சேலை சாயம்போய் விட்டால் என்ன செய்வீர்கள்.

"அதுதான் கடைசியாய்ச் சொல்லிவிட்டேனே.

"எப்படி.

"சாயம் போகும். போகாதென்று கனவிலும் நினைக்க வேண்டாம் என்று அடைமொழி கூடக்கொடுத் திருக்கின்றேனே வந்தாற் பார்த்துக் கொள்கிறது சமயம்போல் என்றார் செட்டியார்.

மறுபக்கம் திரும்பி யாரடா காலையில் அந்தசேலை 20ரூபாயாக்கு கொடுத்தது உங்களுக்கு புத்திகித்தியிருக்கிறதா நேற்று 31-4-0 ரூபாய்க்கு வித்தது ஞாபகமில்லையா நீங்கள் வியாபாரம் பண்ணி மண்ணைவாரிப் போட்டீர்கள் என்னடா இவ்வளவுகாலம் பழகியும் அ. பட்டி வ. பட்டி இ. பட்டி என்பது தெரியாதா சம்பளம் மட்டும் சாஸ்தி கேட்கத் தெரிகிறது உங்களுக்கென்ன முட்டையிடுகிற கோழிக்கல்லோ வலிக்கும். எல்லாம் நாளெண்ணிக் கொண்டு போகிறவர்கள் தானே யென்று பலவாறு பேசினார். இதைக் கேட்ட இருபாலர்களும் உள்ளம் பூரித்து ஜவுளிக்கடை மோசம் இவ்வளவா வென்று நினைத்துக் கொண்டு வெளிப்புறப்பட்டுப் போயினர்.

வி.—அண்ணா ரெம்ப நன்றாயிருக்கிறதே வியாபாரம்.

சி.—அவர்களுக்கு அது வழக்கந்தான்.

வி.—இப்படியா பெருமோச மாயிருக்கிறதே.

சி.—ஆம் விலையிலும் மோசம் சேலையிலும் மோசம் பேச்சிலேயும் மோசம் எல்லாம் மோசமயமாகத்தா னிருக்கிறது.

வி.—தம்பி நாம் வந்து அதிக நேரமாயிற்று வீட்டில் தேடுவர் போகலாம் வா.

சி.—சரி போகலாம். என்ன அண்ணா முழுமோசமாயிருக்கிறதே வியாபாரிகளுடைய நடை. இதென்ன அநியாயம் இவர்களுடைய முறைகள் இப்படித் தானோ.

சி.—இல்லை தம்பி, வியாபாரங்கள் மிக ஒழுங்காய்ச் செய்யலாம் கலியுகமாகையால் பாவஹிருதயமுள்ளவர்கள் வியாபார முறையில் ஒழுங்கீனம் பண்ணுகிறார்கள். அதிலும் இந்தச் செட்டியார் பெரிய மோசக்காரன் இவன் விருத்தாந்தத்தை அறியலாம் கொஞ்சம் நில் (என்று பக்கத்துக் கடையிற் சென்று) அய்யா அடுத்த கடைச் செட்டியாரைத் தாங்கள் நன்கு அறிவீர்களோ என்றான்.

ப.—குழந்தாய் அந்தப் பாதகன் வார்த்தையைக் காதினாலுங்கேட்கப்படாது. வாயினாலும் பேசப்படாது அவ்வளவு கொடியன் பொருள்மட்டும் ஏராளமாய்ச்சேர்த்து வைத்துவிட்டான். அது எப்படிப் போமோ ஒன்றுக்கு 3-பேர் மனைவிகளிருக்கிறார்கள் குழந்தையில்லை கொள்ளிபற்றுவன் இவன் தகப்பனுக்கு இவன் ஒரே புத்திரன் அவனும் இப்படித்தான். இனி இந்த சொத்து எவ்வாறு போகுமோ. இவன் செத்தானே வந்திட்டது பொருளுக்கு அழிவும் குலநாசமும்.

சி.—சரிதான் அய்யா வருகிறேன் என்னமோ பாவம் போகிறான்.

தம்பி பார்த்தாயா செட்டியார் வாழ்க்கை. இவன் பழிபாவங்களுக்கஞ்சிப் பொருளைத்தேடி பங்கிட்டுண் டிருப்பானானால் இவனுக்கு கால்வழியானது குறையாமல் நீடித்திருக்கும் அப்படியல்லாமல் பழிபாவங்களுக்கஞ்சாமல் வஞ்சித்துப் பொருளைச் சம்பாதித்தவனாகையால் இவனோடு இவனுடைய குலம் நசிக்கப்போகிறது இதுபற்றி யன்றோ நாயனாரும்.

பழியஞ்சிப்பாத்தூ ணுடைத்தாயின்—வாழ்க்கை
வழியெஞ்ச லெஞ்ஞான்று மில்.

என்றுங்கூறியுள்ளார்.

வி.—அண்ணா இவர்களிடம் விலையைக் குறைத்துக் கேட்பவர்க்குத் தானே இவர் கூட்டிச் சொல்லவேணும் நம்பினவர்கட்கு கூடச் சொல்லி மோசம் பண்ணலாமோ.

சி.—அவர்கட்கு அது அனுபவத்திற்கு வந்துவிட்டது. மேலும் அவர்கள் சீக்கிரத்தில் அதிக லாபத்தை அடைந்துவிடக் கருதுகிறார்கள். அதுபோல் அவர்களுக்குக் கை கூடிவிடுகிறது. கைகூடினும் பிரயோசன மில்லை; ஏனென்றால் அந்தப்பொருள் சீக்கிரம் கெடும். இதுபற்றி,

"களவினு லாகிய வாக்க மளவிறக்
தாவதுபோலக் கெடும்."

என்று நாயனாருங் கூறியிருக்கிறார். ஆகையினால் எவரும் பழி பாவங்களுக் கஞ்சிப் பொருளை யீட்டல் வேண்டும்.

வி.—அண்ணா இவர்களெல்லாம் தெரிந்துதானே பொய் பேசுகின்றனர்.

சி.—ஆம்.

"தன்னெஞ் சறிவது பொய்யற்க—பொய்த்தபின்
தன் னெஞ்சே தன்னைச் சுடும்"

என்பதை ஆராய்ந்து பாராமல் கெட்டழிகின்றனர்.

வி.—அண்ணா நேற்றிருந்தான் இன்றில்லை யென்று சொல்லும்படியான இவ்வுலக வாழ்க்கையில் மனிதர்கட் கேன் இவ்வளவு அவா தோற்றுகிறது, அதனால் சஞ்சலமன்றோ.

சி.—ஆம் ஆம் அப்பேர்ப்பட்ட உலகந்தான். நாயனாரும்,

"நெருநலுளனொருவ னின்றில்லை யென்னும்
பெருமை யுடைத் திவ் வுலகு"

என்றுதான் சொல்லி யிருக்கிறார். சொல்லியிருந்தும் அறிவிழந்தவர் ஒரு கணமேனும் தம்முடம்போடு உயிர் இயைந்திருத்தலை அறியார். அப்படி யிருந்தும் அவர்களுடைய நினைவோ கணக்கில்லை. இதுபற்றியே நமது பாட்டி ஔவையும்,

"உண்பது நாழி யுடுப்பது நான்கு முழம்
எண்பது கோடி நினைந் தெண்ணுவன—கண்புதைந்த
மாந்தர்குடி வாழ்க்கை மண்ணின் கலம்போலச்,
சாந்துணையுஞ் சஞ்சலமே தான்" என்றும்,

"ஒருபொழுதும் வாழ்வ தறியார் கருதுப
கோடியு மல்ல பல"

என்று நாயனாருங் கூறியிருக்கின்றனர்.

இவைகளை யெல்லாம் எவனொருவன் கவனித்துணர்ந்தொழுகுகின்றனனோ அவன்தான் மனிதரிற் சிறந்தோன். தம்பி முதலில் நாம் பார்த்தோமே அவன் தன்மையைப்பார். ஒருவன்தான் வாங்கிய விலைக்கும் சாஸ்தியாய் விலை கொடுத்ததைக் கேட்டவுடன் எவ்வளவு சந்தோஷங் கொண்டான் பார்த்தாயா.

1-3-1916

வி.—ஆம் ஆம் நான் நல்லவிலை கொடுத்து வாங்கினேனும். இவன் ஏமாந்து சாஸ்திவிலை கொடுத்து விட்டான் என்ற எண்ணத்தால் மகிழ்ச்சி யடைந்தான்.

சி.—அப்புறம் அவனுடைய மகிழ்ச்சியென்ன வாயிற்று தன் விலைக்கும் குறைய வாங்கினவனைக் கண்டவுடன்.—

வி.—அந்தச் சமையத்தில் அணிலேற விட்ட நாய்போல் ஆகாயத்தை நோக்கிக் கொண்டு ஏமாந்து போனேமே யென்றேக்கமிட்டான்.

சி.—இம்மாதிரி தான் உலகில் எப்பொருளைக் கொண்டவர்களும் தான் கொண்டவிலைக்கும் சாஸ்திவிலைக்கு கொண்டவரையோ அல்லது சாஸ்திவிலை பெறுமென மதித்தவரையோ பார்த்துச் சந்தோஷமும் தான் வாங்கிய விலைக்கு குறைந்து வாங்கினவரையோ அல்லது குறைவாகவிலை மதிப்பவரையோ பார்த்து மன ஆயாசமும் படுவர். இவை உலகில் சஹஜமே. இது நிற்க, உலகில் இன்னபொருள் இன்னவிலை தானெனத்தீர்மானமுண்டோ அந்த நியமம் இல்லை. ஒருவன் ஓர் ரத்தினத்தை ஜீவிதத்தாலோ விலையில்லாது பெறுகிறான். அவன் அதை 100-ரூபாய்க்கு விற்று விடுகிறான். வாங்கியவன் மற்றொருவனுக்கு 500-ரூபாய்க்கு விற்றுவிடுகிறான். அவன் பிறிதொருவனுக்கு 1000-ரூபாய்க்கு விற்கிறான். இப்படியே சாணி போட்டால் மண்ணொட்டுமென்ற கணக்காய் அது விலையேறி விலைப்படுகிறது. அதுவே வாங்கியவர்களுக்கு கஷ்டதிசை வரும் பக்ஷத்தில் படிப்படியாய் விலை குறைந்தும் வாங்குபவரில்லாமலும் போகக் கூடும். இதில் இன்ன விலைதான் என்று நியமம் இருக்கிறதோ இல்லை. ஆகையால் இவர்கள் கூட்டியாவது குறைத்தாவது விற்றதினால் குற்றமில்லை பின் எப்படி விற்பதினாற் குற்றமெனின் ஒரு பொருளை 10-ரூபாய் விலைக்கு வாங்கி அதை 20-ரூபாய்க்கு வாங்கினேன் அதின் பேரில் லாபம் சேர்த்துக்கொடுவென்று சொல்லிபொய்கலந்து விற்பனை செய்யக்கூடாது. அப்படிச் செய்து லாபத்தைப் பெறுவது விஷங்கலந்த அன்னத்தை யுண்டதொக்கும். ஆனதினால் இம்மாதிரி வஞ்சிப்பது கூடாது. உண்மைசொல்லி லாபம் கேட்டு வாங்கவேண்டும். இல்லை யெனில் இந்தப் பொருள் இன்ன விலைதான் என்று சரக்குகளின் உயர்வு தாழ்வு கண்டு

அந்தந்த தேசத்தி லிருக்கிற விலையையும் அனுசரித்து இவ்வளவு காலம் வைத்திருந்தோம் இவ்வளவு லாபம் வைக்கலாம் என்பதையும் வரையறுத்து மனுநீதிப்படிக்கு விலை சொல்லி விற்கவேண்டும். இதில் குற்றமில்லை. இதில் வாங்குகிறவர்களுக்கு மட்டும் ஏற்றக்குறைவாய் வாங்கிய பிறரைப்பார்த்து மனத்துயரும் சந்தோஷமு முண்டாகலாம். அவர்களும் அப்படிக்கில்லாமல் கற்கொண்டார் மனங்கல் லென்பது போல் வாங்கின பின் வாங்கியதே சரி எனப் போதல்வேண்டும். அதை விட்டு விட்டு பிறர் நம்மைப் புகழ்தல் வேண்டும் அவர்களைப் பார்க்கினும் நாம் மேன்மை அடையவேண்டும். பிறர் நம்போன்றிருத்தல் கூடாது என்று எவனொருவன் நினைந்து ஜீவிக்கின்றானோ அவனவசியம் கெடுவன். எவர்கள் பிறரை நேசித்துத் தன்னைப்போ லெண்ணுகின்றனரோ அவர்களுக்கெல்லா நலமுமுண்டாகும். பொதுவாய் வியாபாரிகளில் மிகவும் பொய்யை உபயோகிப்பவர் ஜவுளிவியாபாரிகளே,! அவர்கள் சொல்கிற பொய்க்கு அளவே யில்லை யென்று அநேகரின் துணிபு, இதுபற்றியே, ஒரு பெரியார் பாடியிருக்கின்றனர்.

" பூசாரி பொய்யும் புலவோர்கள்தன் பொய்யும்
காசாசை வேசையர்கள் கற்றபொய்யும்—கூசாமற்
றட்டா ருரைத்த பொய்யும் ஜவுளிக்கடைப் பொய்க்குக்
கட்டாது கால்வரிசை காண் ." என்றனர்.

ஆகையால் ஜவுளிக்கடை பொய்க்கு மிகவும் நெருங்கிய பந்துவென்றே சொல்லலாம். ஜவுளி வியாபாரிகளைக் கேட்டாலும் இதில் பொய்யென்பதை உபயோகிக்காமல் தீராது வென்பார்கள். ஆகையால் பொய்க்கு இருப்பிடம் ஜவுளிக் கடையே.

முன்னொரு காலத்தில் கோபமே உருவெடுத்து வந்ததுபோன்ற விஸ்வாமித்திர மஹரிஷியால் கொடுந் துன்பமுற்ற அரிச்சந்திர மகாராஜனைப் படுத்தாத பாடெல்லாம் படுத்தியும் பொய் சொல்லாமையால் தன் கோரிக்கை ஈடேறாமல் வசிட்டரிடங் கூறியது வியர்த்தமானதை நினைந்து ஒரு சமயம் ஆஹா நாம் எல்லாவித உபாயஞ் செய்தும் ஒன்றை மறந்தோமே இவனை ஜவுளிக் கடையில் கொண்டு போய் வைத் திருந்தால் எப்படியும் பொய் சொல்லியிருப்பானே அதை மறந்துவிட்டோமே என்று நினைத்ததாக உலகோர்

கூறுவர். அப்படிப்பட்டது இந்த ஜவுளி வியாபாரம். இப்படியே வியாபாரஸ்தர்கள் பொய்யை உபயோகித்துத் தான் வருகிறார்கள் இந்தப் பொய்யானது மனிதர்கட்கு மிகவுந் துன்பம் விளைக்கின்றது என்பது ஒருதலை. இந்தப் பொய்யை ஒருவன் எவ்விதத்திலும் உபயோகியாமலிருப்பின் அவன் வேறு புண்ணியம் ஒன்றும் செய்ய வேண்டுவதில்லை. இதுபற்றி நாயனாரும்,

"பொய்யாமை யன்ன புகழில்லை யெய்யாமை
யெல்லா வறமுந் தரும்"

அதாவது பொய் பேசாமையானது எளிதில் இம்மைக்குப் புகழையும் மறுமைக்கு அறத்தையும் தரும் என்றும்.

"பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றி னறம்பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று"

அதாவது பொய் பேசாமல் ஒருவன் இருப்பானேயானால் அவன் வேறு அறங்களைச் செய்ய வேண்டியதில்லை யென்றுங் கூறியிருக்கின்றனர். ஆகையால் இவை நீக்கத் தகுந்தவையே. தம்பி இன்றுநாம் போவோம் இன்னொரு சமயங்களில் மற்ற விஷயங்களையும் இதுபோல் கவனித்துத் தெரிந்து கொள்ளலாம் வா. வென்று இருவரும் அரண்மனை சென்று அமுதருந்திப்பலதும் பேசிக்கொண்டிருந்து விட்டு அதிக நேரமாயினதால் நித்திரைக்குச் சென்றனர்.

ஆறாவது அத்தியாயம்.

பூர்வ கர்மானுபவ பலப்பாகத்தைப் புஜிக்கும் ஜீவகோடிகளின் இன்பதுன்பங்களை நாடாது என்றும் ஒரு தன்மையனவாக விரைந்து செல்லுங் கணங்கள் பல வோடிச் சில நாளாயின. பின் ஒரு நாள் அதிகாலையில் விவேகனும் சிகாமணியும் நித்திரை நீங்கி பக்தியிலோங்கி நித்தனை யெண்ணிப் பிரார்த்தனை பண்ணி திருநீறணிந்து இருவருந் துணிந்து எழுந்து உபாதி கழிந்து சுபாதி கருமங்கள் புரிந்து கருமங்கள் சொரிந்து களித்துப் பின் தாயை விளித்து அன்பாயே அன்னையே சிற்றுண்டி தன்னையே கொணர்ந்திடு முன்னையே என்று அழைக்க, தாய் [illegible] சேய் நலம் வந்தனவென்றே சிந்தையிற் கொண்டே சட்டென வோடிப் பொன்

றட்டதை நாடி எடுத்ததிற் பக்ஷணம் கொடுத்திடத் தக்ஷணம் பாலர்கள் தின்று சீலர்கள் நன்று பசிதனையாற்றி சுசியுடன் போற்றி பரமசாந்தர்களாய் யிருவரும் அரண்மனையினின்றும் வெளிக்கிளம்பி வீதிவழிச் சென்று சிங்காரமான பூங்காவனத்தை நாடிப்போகும் மார்க்கத்தில் ஓர் தனவந்தர் வீட்டுத் தெருத்திண்ணையிற் பலர்கூடிக் கொண்டும் யாரையோ ஒருவரை எதிர்ப்பார்த்த வண்ணமாக யிருந்தனர். அதில் ஒருவர் சட்டென் றெழுந்து மேற்கு முகமாகத் திரும்பினர். அவருடைய பார்வையானது வெகு தூரத்திற் சென்றது போல் தோன்றிற்று. அவரை சிகாமணி பார்த்து என்ன பார்க்கிறீர்க ளென்று கேட்க பதிலில்லை. கண்ணிமை இரண்டையும் சற்று சுருக்கிக்கொண்டு இமையாது பார்த்துக்கொண்டு நின்றார். மறுபடியும் சிகாமணி அவரை நோக்கி ஐயா! இங்கு என்ன விசேஷம் என்று கேட்க அதற்கு அவர் திரும்பிச் சிகாமணியைப் பார்த்து விட்டு மறுபடியும் முன்போலவே பார்க்க வாரம்பித்து விட்டார். பதில் கிடையாது. இதைக் கேட்டுக்கொண் டிருந்த இன்னொருவர் இவர்களிருவரையும் பார்த்து இவர்கள் அரண்மனையிலுள்ள குழந்தைகளாக இருக்கலா மென்றெண்ணி அவர்களை அருகிலழைத்து அவரை என்ன கேட்கிறீர்கள் என்றார். அதற்கு சிகாமணி ஒன்றுமில்லை. இந்த மனிதர் ஏதோ வொன்றை வெகு ஆத்திரத்தோடு நோக்கி நின்றனரே யாது காரணம் பற்றி யென்றும் நீங்களெல்லோருங் கூட்டமாக கூடியிருக்கிறீர்களே என்ன விசேஷமென்றுங் கேட்டேன் என்றான். அதற்குப் பெரியவர் ஓகோ இதுவா இது இந்த வூரில் இவர் பெரிய தனவந்தர்.

சி.—யார் தனவந்தர்.

பெ.—இந்த வீட்டுக் குடையவர்.

சி.—அப்படியா சரி.

பெ.—இவர்க்கு இந்தவூரிலுஞ் சரி இதைச் சுற்றியுள்ள கிராமங்களிலுஞ் சரி செல்வாக்கு அதிகம்.

சி.—இருக்கலாம் (தலையை யசைத்துக் கொண்டு) ஊம்.

பெ.—இவர்க்கு இப்போது வயது 60 கிட்டத் தட்ட இருக்கலாம்.

சி.—நடு வயதுதான் ஊம்.

பெ.—இவர்க்குத தாயுந் தகப்பனும் இருக்கிறார்கள்.

சி.—இருக்கிறார்களா பாக்கியசாலிதான் ஊம்.

பே.—அவர்களில் தகப்பனார்க்குப் பார்வை கொஞ்சம்மட்டு

சி.—ஓஹோ அவருடைய அதிர்ஷ்டம். ஊம்

பே.—இவர்க்குத் தாரம் 3 அதில் இரண்டாவது தவறிவிட்டது,

சி.—சரிதான் அந்தம்மாளுக்கு அமைப்பு அவ்வளவே ஊம்

பே.—மூத்தாளுக்கு ஒரு பெண் இரண்டு ஆண் இரண்டில் ஒன்று தானிருக்கிறது.

சி.—கொடுத்து வைத்தது தானே கிடைக்கும் ஊம்

பே.—இரண்டாவதுக்கு ஒரே மகன் பிறந்த அன்றே தாயைத் தின்றது.

சி.—ஆஹா நல்ல குழந்தை தான்.

பே.—மூன்றாவது மனைவி செப்புவிக்கிரக மாதிரி நல்ல அழகுடையவள்.

சி.—அழகுடையவ ளானதினாற்றான் மூன்றாவதும் வரித்தார்

பே.—ஆம் அவளைக் கண்ணுறுபவர் யாராயிருப்பினுங் காதலிக்காதிரார்

சி.—அது சரி, செப்புவிக்கிரகமென்றபோதே விளங்குகிறதே.

வி.—எப்படி யண்ணா விளங்குகிறது.

சி.—தம்பி விக்கிரகங்களை யார்பார்க்கினும் ஆசைப்படுவர் தானே மேலும் செப்புவிக்கிரகமென்கிறார். செம்பு ஏழை பிச்சை யெடுப்பவர் முதல் பெரிய குபேர சம்பத்தையுடையவர் வரை இச்சைப்படுகிற பதார்த்தம். மற்ற பொன் வெள்ளியோ பிரபுக்களி னிச்சைக்குகந்தவை. இதைத் தெரிந்தே இந்தப் பெரியவரும் சொன்னார். அப்புறம் போ நான் கேட்டதற்குப்பதில் இன்னுந் தெரியவில்லையே.

பே.—அதைச் சொல்வதற்குத்தானே ஆரம்பித்தேன் இந்தக் கதையை.

சி.—வாஸ்தவந்தான் ரொம்ப நன்றா யிருக்கிறது. வெகுளாம். ஊம்.

பே.—அவளுக்குப் பெண் குழந்தை யொன்று பிறந்து 5 வயதாயிற்று. இப்போது 10 மாதம் பூரண கர்ப்பவதி. அவளுக்கு ஆண் குழந்தை வேண்டுமென்று அதிக ஆசை. இவள் பத்தா

வுக்கும் இவள் கர்ப்பம் ஆண் குழந்தையாகவே பிறக்கவேண்டு மென்று தினம் விநாயகர் கோவிலுக்குப் போய் வந்தார். கடவுள் கிருபை எப்படியோ.

சி.—கடவுளுங் கிருபைசெய்வார். அப்படியே பிறக்கும் தடையில்லை.

பே.—அதுதான் எல்லோருடைய கோரிக்கையும்.

சி.—அப்புறம்.

பே.—மூத்த தாரத்தின் மூத்த குமாரனுக்கு கல்யாணமாகி ஆண் குழந்தை யொன்று பிறந்து 2 வயதாகிறது.

சி.—மிகவுந் தளைத்த குடும்பம். அப்படியே விருத்தியாகவேண்டு மென்று ஈஸ்வரனைத் தியானித்தல் வேண்டும்.

பே.—மூத்தாள் பெண்ணை தன் தமக்கை மகனுக்கு கன்னிகாதானஞ் செய்தார். பெண் நல்ல புத்திசாலி. தன் மனதிற்குக் கொஞ்சமும் விரோதமாய் நடக்கமாட்டாள். புருஷனை சன்னியாசியாக்கியும் பார்த்துவிட்டாள்.

சி.—அப்படியா அந்தம்மாளிடம் கீழ்படிதலான குணங்கள் வேறுடன் களையப்பட் டிருக்கும்போலிருக்கிறது.

பே.—குணங்களா மெதுவாய்ப் பேசுங்கள், ஒரு வேளை கேட்டுவிட்டால் நம்ம உயிருக்கே உலை வைப்பாள். அவள் தகப்பனார்பேரில்தான் கொஞ்சம் பக்ஷம். ஏனென்றால் அவர் அவள் பேச்சைக் கொஞ்சங்கூட மறுப்பதில்லை. அவர்க்கு அவள் கைக் குருவி மாதிரியாக இருக்கிறாள். அவளைக் கொண்டே மற்றவர்களை யடக்கி யாள்கிறார். அவளைப்பற்றி ரொம்ப சொல்வதென்ன துஷ் கிருத்தியங்களில் அவளுக்கிணை எந்த வுலகத்திலும் இல்லை யென்றே சொல்லலாம்.

சி.—போதும் போதும் அந்தம்மாளை நினைத்தற்கு நாம் அருகரில்லை. அதை விட்டுவிட்டு குறைக் கதையையும் சொல்லுங்கள்.

பே.—பார்த்தால் கதைதான் நீங்களும் நன்றாய்ச் சொன்னீர்கள். ஆச்சுதா, அவர் தங்கை ஒரு அம்மா அமங்கிலியாகி 2 குழந்தைகளோடு இங்கேதானிருக்கிறாள், சுருக்கி முடித்துவிடுகிறேன்.

சி.—ஆமாமா. சீக்கிரம் முடியுங்கள். நேரமாகிறது. தங்களுக்கும் வயது சென்ற காலத்தில் சிரமம். பாவம் தொண்டைகூட வரண்டதுபோல் தோன்றுகிறது.

பே.—இவர்க்கு இன்னும் அனேக வேலையாட்களும் குமாஸ்தாக்களும் வெகு பேரிருக்கிறார்கள். வியாபாரங்களோ ரொம்ப நடக்கிறது. வரவாசியோ அளவில்லை. ஒரு சத்திரப் பக்கத்தில் மட்டும் குறைந்தது மாதம் 5000 ரூபாய்க்குக் குறைவதில்லை.

சி.—அதென்ன ஐயா புதுமாதிரியான வரவாசியாக இருக்கிறது. இன்னொரு தரம் நன்றாய்க் கூறுங்கள்.

பே.—இவை புதுமாதிரிதான். இதை இவருடைய யுக்தியினாலேயே கண்டுபிடித்தனர்.

சி.—எப்படி ஐயா கண்டு பிடித்தனர்.

பே.—இவர் அடிக்கடி பட்டண முதலிய இடங்களுக்குப் போவர். ஒருதபா பட்டணம் போயிருக்கும் போது ஒரு தெருவில் ஒரு வீட்டின் வாசலில் "தருமாம்பாள் அன்ன சத்திரம்" என்று எழுதியிருப்பதைப்பார்த்து செலவில்லாமல் பசியாறிக்கொள்ளலாமென்று எண்ணி உள்ளே சென்றார். அங்குள்ளவர் மிகுந்த உபசாரத்தோடு அன்னமிட்டு இவரைத் திருப்தி செய்வித்தனர். பின்பு இவர் சந்தோஷமாய் வெளிக்கிளம்பி வரக்கண்டு அந்தச் சத்திரத்துக் குடையவர் வாசலில் நின்று, ஐயா இராப்போசனமும் இங்குதானோ வென்றார். ஆஹா அப்படியே வருகிறேனென்று சொல்லி நடந்தார். வீட்டுக்காரன் அணா சேரவில்லையென்று சொல்ல, என்ன அணா வென்று இவர் கேட்க அவர் சாப்பிட்ட காசு என்றார். இவர் ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு, போர்டு பலகையைக் காட்டி இது என்ன எழுதியிருக்கிறது என்றார். "தருமாம்பாள் அன்ன சத்திரம்" என்றான். மறுபடி ஏன் காசு கேட்கிறாய் என்றார். வீட்டுக்காரன் சத்திரமென்றால் சாப்பாட்டுக் கிளப்புத்தான் காசு வாங்கிக்கொண்டுதான் சாப்பாடு போடுவது என்றான். இவர் சத்திரமென்று சாப்பிட வந்தேனேயல்லது கிளப்பு என்று தெரியாது. இப்போது கையில் காசில்லை என்றார். இருவருக்கும் சச்சரவுண்டாகி வெகு கூட்டமாயிற்று. கடைசியாக வந்தவர்களில் ஒருவர் சமாதானம் பண்ணி தன் கையிலிருந்த ரூபாயில் 4 அணா கொடுத்தனராம். இவர் அந்த க்ஷணத்தில் நன்றாய் ஆலோசனை செய்து ஒரு தீர்மானந் தோன்றி ஊருக்கு வந்து இதை அடுத்தாற் போல் 5 மைலுக்கப்பால் இவருடைய பங்களா வொன்று

இருக்கிறது. அதில் தண்ணீர்வசதியதிகம். மற்றுமுள்ள கிராமங்களில் குளம் கிணறு முதலியவைகளில் ஒரு காலத்தில் உப்புக் காய்ச்சுவதை கவர்ன்மெண்டார் தெரிந்து கோபிக்கவே, குடிகளெல்லாம் இருக்கிற உப்புகளை குளத்திலும் கிணற்றிலும் போட்டுவிட்டதால் அது முதல் உப்பு ஏறிவிட்டது. இவர் கிணறு வொன்றில்தான் நல்ல தண்ணீர் வேறு சமீபங்களில் கிடையாது. இங்கு வந்துதான் யாவரும் தண்ணீர் எடுத்துப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். அதை இவர் பந்தோபஸ்து செய்து வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்து முன்னால் தன் பேரால் “புண்ணியமூர்த்தி தண்ணீர்ப் பந்தல்” என்று போட்டு அன்று முதல் குடம் 1-க்கு காலணா வீதம் வசூல் செய்துவருகிறார். மாடு முதலிய மிருகங்களுக்கு ½ அணா. தாகமுள்ள வழிப் போக்கர்களுக்குக்கூட தம்படி விதித்து வாங்கிவருகிறார். இதில் ஏராளமாக ஆதாயம் கிடைக்கிறது இவர் இப்போது... நீங்களும் காத்திருக்கிறீர்கள் ஒரே பேச்சில் முடித்துவிடுகிறேன். வியாதியினால் ரொம்பக் கஷ்டப்படுகிறார். வைத்தியரை அழைத்துவர வண்டி போயிருக்கிறது. அதைத்தான் அவாள் செட்டியார் மைத்துனர், முத்தாளுடன் பிறந்தவர் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார். நாங்களெல்லோரும் அடுத்தவீடு அண்டை வீட்டுக்காரர் பார்க்க வந்தவர்கள். நீங்கள் யாரோ தெரிவிக்கலாமோ!

இதற்குள் உள்ளே கா, கூ வென்று கதறிக்கொண்டு பலர்களுடைய இரைச்சலுங் கேட்டன. வெளியி லிருந்த யாவரும் எழுந்து உள்ளே சென்றனர். சிகாமணியும் தம்பி உலக வேடிக்கையை நன்றாய்ப் பார் எப்படி யிருக்கின்றன வென்று சொல்லிக்கொண்டே இவர்களும் உள்ளே சென்றனர். இதற்குள் வண்டிச் சத்தம் கேட்கவே சிலர் ஓடிப்போய் பார்த்துவந்து வைத்தியர் வந்துவிட்டார். ஒருவரும் சத்தமிடாதீர்கள் என்றார். ஒருவர் போய் வாசலண்டை நின்றுகொண்டு இரண்டுகைகளையும் தலைமேற் கூப்பிக்கொண்டு பேர நமஸ்காரம் என்றார். வைத்தியர் தலையை அசைத்துக்கொண்டு எப்படி யிருக்கிறது என்று கேட்டார்.

“என்ன வொன்றும் சுமாராயில்லே. இனி உங்களால் தான் ஆகவேண்டும் நீங்கள் தயவு வைத்தால் பிழைத்திடுவார்.

சரி அப்படியே செய்வோம். நீங்கள் கவலை படவேண்டாம்.

"அவ்வளவு தான் வேண்டியது. கடவுள் உங்களுக்கு கிருபை செய்வார்.

வை.—என்ன இப்படி உட்கொண்டிருக்கின்றீர்களே.

மற்றொருவர்—எல்லாம் விலகிக் கொஞ்சம் போங்கள் காற்று வரட்டும்.

இன்னொருவர்—இவரு ஏன் உட்கொண்டிருக்கிறீர்கள் எல்லாம் வெளியிற் போய் நின்னையிருட்காருங்களேன் கடவுள் கிருபையால் சுகமாய் விட்டால் அப்புறம் வந்து பாருங்களேன் ஆசைதீர.

"பாரையா அந்த நாற்காலியைக் கொஞ்சம் தூக்குங்கள். (எடுத்து ஒருவர் கொடுத்தார்) வாங்கி செட்டியார் பக்கத்தில் போடச் செய்து வைத்தியர் உட்கார்ந்தார்.

வைத்தியரைக் கண்டவுடனே கத்திக்கொண்டு அழுதவர்களெல்லாம் சத்தம் மற்றவர்கட்கு கேட்காதபடி கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டு ஆளுக்கொரு பக்கமாய் நின்றவர்களும் உட்கார்ந்தவர்களுமாக இருந்தனர்.

வை.—(இரு நாளிகை வரையும் கையைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்து விட்டு) கையில் நாடியில்லை. காலையில் என்ன ஆகாரங்கொடுத்தீர்கள்.

"ஆகாரங் கொடுத்து மூன்று நாளாகிறது. பால்மட்டுங் கொஞ்சம் சாப்பிட்டார்.

வை.—அதுதான் கொஞ்சம் அப்பா இருக்கிறது வேறொன்றுமில்லை.

தாயார்—ஐயா நீங்கள் தெய்வம் போலிருந்து சௌக்கியம் பண்ணிவிட வேண்டும்

வை.—அந்த அம்மா யார்,

"செட்டியாருடைய தாயார்.

வை.—அப்படியா அம்மா உன்மகனுக்கு ஒன்றுமில்லை பயப்படாதே.

தா.—அவ்வளவு தான் வேணும் நீங்கள் நன்றாயிருப்பீர்கள்.

வை.—அந்தப்பெண் அழுகிறது இவருடைய குழந்தையா.

"இல்லை. இவருடைய பத்தினி மூன்றாவது தாரம்.

வை.—அப்படியா நீ போனம்மா அழவேணும் அழாதே அப்படி இப்போ தொன்றும் வந்துவிடவில்லை சும்மா யிரு.

இ-ம.—என்னுடைய தாயுந் தகப்பனும் என்னைக் கெடுத்து விட்டார்களே நான் இனி என்னசெய்வேன் ஐயையோ தெய்வமே.

"சிசிசீ யொரு பெண்தானு அவர்களை மலைபோல் படுக்கையில் வைத்துக் கொண்டு கண்ணீரை வடிக்கிறயே அவர்கள் மனதில் என்ன நினைக்க மாட்டார்கள் பேசாதிரு.

வை.—அம்மா நீ ஒன்றும் யோசியாதே. உன் கணவன் உயிருக்கு ஒருக்காலும் அபாயமில்லை. அவர் சரீரத்துக்கு எதுவாகிலும் நிந்து போனிட்டால் நான் இருக்கிறேன். பார்த்துக்கொள்கிறேன் யாரையா ஒரு கடிதாசி கொண்டு வாருங்கள் (கொண்டு வந்து கொடுக்க வாங்கி யாதோ எழுதி) இதைக் கொண்டுபோய் ஔஷதம் அங்கேகாவில் கொடுத்தால் மருந்து கொடுப்பார்கள் ஏக்கே வாங்கி 3 தரம் கொடுங்கள். அதோடு தீர்ந்து போம் (எழுந்தார்) (மயக்கந் தெளிந்து விழித்திறந்து நோக்கி)

சே.—ஐயா நான் பிழைத்திடுவேனு?

வை.—ஐயா தாங்கள் பிழைத்திடுவீர்கள் என்ற கவலை எனக்கல்லோ இருக்கவேணும்.

சே.—இல்லை. அவள் சிறு பெண்ணுச்சுதே என்றும் சாயந்திரம் முகூர்த்தம் ஒன்று நிச்சயித்து சுற்றத்தாரக் கெல்லாம் அறிவித்து அவர்களெல்லாம் வருஞ்சமைய பார்க்குதே என்று தான் கவலை. இதைத் தவிர வேற்ற யென்னுடைய உயிர் போய்விடுமென்ற கவலை கிடையாது. அதற்கு என்னிடம் பணமில்லையா என்ன?

வை.—ஆனா பொருள் விஷயத்தில் தங்களுக்கில்லை சாற்றுதற்கில்லை முகூர்த்தம் என்றீர்களே யாருக்கு.

சே.— எனக்கு இப்போது வயது 60 ஆயிற்று.

வை.—அப்படியா தங்களுக்குத்தானே முகூர்த்தம்.

சே.—ஆம் அது விக்கினமில்லாது முடிந்துபோகவேணும்.

வை.—அப்படியே முடியும். யோசிக்கத் தேவையில்லை.

சே.—ஊம். யோசனை யென்ன எல்லாந் தயாராய்விட்டது. அப்படியே உயிர்க்கு யேதாவது அபாயம் நேரிடினும் செய்யவேண்

டைய சடங்குகளை முடித்துவிட வேண்டியதுதான் இனி நேருந் தப்போயா?

வை.—அது யார் செய்கிற வேலை. எண்ணித் துணிவது கருமம் துணிந்தபின் எண்ணுவ திழுக்கு அல்லவா.

செ.—ஆம் ஆம் தாங்களும் அந்தச் சமயம் வந்திருக்கவேண்டும்.

வை.—இதற்கென்ன தடை. யார் வீட்டுக்கு யார் வரப்போகிறார்.

செ.—தாங்கள் வருவீர்கள் சமயம் எப்படியிருக்குமோ.

வை.—சமயம் என்ன சமயம். எந்த வேலையிருப்பினும் அவசியம் வந்து சேருகிறேன்.

செ.—அவ்வளவு சொன்னதேபோதும் தாங்கள் வந்ததுபோலாகும்.

வை.—(சரி போய்வருகிறேனென்று போய்விடுகிறார்.)

தெருவில் ஒரு வண்டியிலிருந்து மூன்றுபேர் கீழிறங்கி ஒருவர் பின் ஒருவராய் நடநடவென்று உட்பிரவேசித்தார்கள். அவர்களை அங்குள்ளவர்களிலொருவர் பார்த்து,

ஐ.—ஐயா என்ன இவ்வளவு சீக்கிரம் வர தயவு செய்துவிட்டீர்களே. சற்றுமுன் செட்டியார் பரலோக கமனம் பண்ணுவர்போல் இருந்தனர். யார் செய்த புண்ணியமோ பழிக்கஞ்சாப் பாண்டி வைத்தியரைக் கொண்டுவந்துவிட்டது. அவர் வந்த முகூர்த்தம் செட்டியார் கண்ணையும் விழித்து வாய் திறந்தும் பேசினார். வைத்தியரும் ஒரு மருந் தெழுதிக்கொடுத்ததைக் கொடுக்கச் சொல்லிவிட்டு சற்று முன்னதுதான் போகிறார். நாங்கள்கூட எதிரில் பார்த்திருக்கலாம் என்றார்.

வந்தவர்களில் இருவர் வைத்தியர். இவர்கள் எந்த வியாதியஸ்தர்களைப் பார்க்கப் போயினும் ஒருவரை விட்டொருவர் போவதில்லை. இருவருமே போய் வியாதியஸ்தர் கால்பக்கம் ஒருவரும் தலைப்பக்கமொருவருமாக உட்காருவது வழக்கம். இதினால் இவர்க்கு கால்மாட்டு வைத்தியர் தலைமாட்டு வைத்தியர் எனச்சொல்லுவர். இவரில் கால்மாட்டு வைத்தியர் தலைமாட்டு வைத்தியரைப் பார்த்து என்ன உமக்குத் தெரிந்ததா இவாள் சொல்கிற ஆள் என்றார்.

த-வை.—யார் அவா எனக்கு ஞாபகம் வரவில்லையே?

கா-வை.—என்ன இவ்வளவுக்குள் மறந்து போனீரா.

த-வை.—ஏதாவதொரு அடையாளஞ் சொன்னால் தெரிந்து கொள்வேன்.

கா-வை.—அடையாளமா நாளைப் போவான் தெருவில் மேளவொட்டான் சந்தில் நீளக்குடி யிருக்கும் சாமண்ணா வென்பருக்குத் தாழச் சுண்ணாமெடுத்து வாழத்தை யதில் வைத்து மாளக் கொடுத்துவிட்டு சாமண்ணா வென்பதிலே மகாரத்தை நீக்கி விட மருந்தைக் கொடுத்தது போல் வகாரத்தைக் கொடுத்து சாவண்ணா வென்று போக, அது போல் அவனுஞ்சாக வில்லையா?

த-வை.—ஆமா ஆமா!

கா-வை.—அவன் தான் ஆசாமி பார்த்துக்கொள்.

த-வை.—அடே யடே அவன்தானா அவனெப்படி யிங்குவந்தான்.

கா-வை.—கூட்டி வந்திருப்பார்கள் இவர்களுக்கு வயித்திய னென்றால் போதும் அவனுக்கு அந்த அம்சமிருக்கிறதா இல்லையா வென்று பார்ப்பதில்லை,

த-வை.—நாம் தானிருக்கிறோமே ஒருவருக்கிருவர்.

கா-வை.—அதற்குள் அவசரம்.

த-வை.—அட பைத்தியங்களே ஆத்திரக்காரனுக்கு புத்திமட்டு என்பது சரியாகத்தா னிருக்கிறது.

கா-வை.—சரி போனது போகட்டும் அவர் எழுதிக்கொடுத்ததை எங்கே பார்க்கலாம்.

"அதை எடுத்துக்கொண்டு ஔஷதம் அன்கோவுக்கு மருந்து வாங்கிவர ஆள் போயிருக்கிறது. இதற்குள் வாங்கி திரும்பி யிருக்கலாம்.

த-வை.—சரி வரட்டும் செட்டியா ரெங்கே படுத்திருக்கிறார்.

"நடுக்கட்டு ஒடுக்கத்தில் படுத்திருக்கிறார். வாருங்கள் இருவரும் உள்ளே சென்று வழக்கப்படி கால் மாட்டினுந் தலைமாட்டினு மாக உட்கார்ந்தனர்.

த. வை.—ஐயா கையைக் கொடுங்கள் (கையை நீட்டுகிறார்) பார்த்து விட்டு மற்றொரு கையையும் பிடித்துப் பார்த்துவிட்டு பெருமூச் சொன்றுவிட்டார்.

கா. வை.—என்ன கை எப்படி யிருக்கிறது. எங்கே இந்தப் பக்கம்

நீட்டுக்கச். (நீட்டுகிறார்) பார்த்து அப்பா. எவ்வளவு தீவிரமா யிருக்கிறது.

து. வை.—அது கெட்டதுபோ அவனுக்கிருந்ததே அதைப் பார்க்கிறுமா?

கா. வை.—அதற்கு இது எத்தனையோ பங்கில் ஒரு பங்கு.

து-வை.—இதற்கிப்போ எதைக் கொடுக்க வேணும் தெரியுமா.

கா-வை.—நம்மருந்தைத் தான் கொடுக்கவேணும்.

து-வை.—அதைக் கொடுக்கலாமா அல்லவா அவனுக்குக் கொடுத்தோமே எவனுக்கு காலையில் விடியல் வந்து வாங்கிப்போனையா. 100 ரூபாய்க்காரன்.

கா-வை.—100 ரூபாய் இரண்டு பேர் கொடுத்தானே அதிலெவன்

து-வை.—ஒருவன் 500 ரூபாய்க் காரனல்லவா பாக்கிப்பணம் நூறையுங் கொடுத்துப் போனான்.

கா-வை.—ஆமா

து-வை.—அவனல்ல இன்னொருவன் நேற்று 300 வரை தருகிறே னென்ன நாம் ஒப்புக்கொள்ளாமல் வந்துவிட வில்லையா.

கா-வை.—ஆம் ஆம்

து-வை.—அவன்தான் இன்று 150 வைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று கெஞ்சிக்கேட்டு காடியையும் பிடித்தான். சரிதான் இதிலில்லை யானாலின் றென்றில் கொடுக்கிறேனென்று ஒப்புக்கொண்டு முதலில் 100 ரூபாய் மருந்து செலவுக்கு வாங்கிக்கொண்டு மருந் துங்கொடுத்தனுப்பினேன்.

கா-வை.—ஓகோ அவன்தானா மறுபடியும் வந்தானா சரி சரி நான் கவனிக்கவில்லை.

து-வை.—அதைக் கொடுத்தா லென்ன?

கா-வை.—ஓ ஓ அடிக்கடி நாம் வரப்பட்ட இடம் இங்கேயா அப்படிச் செய்வது. நீ யோசியாது அதைக் கொடையா உன் மனம்போல் செட்டியார் நடந்து கொள்வார் நீ நினைப்பதெல் லாம் பணியைப்பற்றித்தானே அது கிடக்குது போ நமக்கு செட்டியார் தயவு இருந்தாற் போதும்.

து-வை.—சரி நீயே இப்படி சொல்லுகிற போது நான் பின் வாங்கு வேனா?

சே.—ஐயா! நான் பெரிதா பணம் பெரிதா கொஞ்சம் யோசிக்க வேண்டும்.

கா-வை.—தாங்கள் தான் பெரிது. பணம் என்ன பணம் இன்றைக் கொருவன் கையில் நாளைக் கொருவன் கையில்.

த-வை.—இதையும் அதையுங்கலந்து கொடுக்கலாமா.

கா-வை.—சே சே அதைத்தாங்க யிப்போது சக்தி வேண்டாமா. மேலும் அதையும் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டாமா?

த-வை.—அப்படியானால் இது மட்டுங்கொடுக்கலா மென்கிறாயா.

கா-வை.—ஆமா இதைக் கொடுத்து இருக்கிற ஸ்திதியைப் பார்த்துக்கொண்டு இரண்டு நாள் சென்று கொடுக்கலாமதை

சே.—ஐயா நீங்கள் பணத்தை எண்ணி மருந்தைக் கெடுத்துவிடாதீர்கள் பணம் தங்கள் பெட்டியி லிருப்பதாக நினைத்துக் கொள்ள வேணும்,

த-வை.—ஆஹா அப்படியே (என்று தன் பையில் யிருந்த ஒரு டப்பியை திறந்து அதில் கொஞ்ச மெடுத்து சர்க்கரையோடு சேர்த்து செட்டியார் கையில் கொடுத்து) இப்போது நல்ல வேளையாயு மிருக்கிறது சாப்பிடுங்கள் என்றார்.

சே.—தங்கள் கை விசேஷம் இதோடு தீர்ந்து போகவேணும்.

கா-வை.—உங்கள் மனம் போலவே ஆகும் யோசிக்க வேண்டாம். "ஐயா ஆகாரம் என்ன கொடுக்கிறது.

த-வை.—மிளகு ரசம் வைத்து சாதத்தை குழைபவடித்து அதில் போட்டுக் கரைத்து ஒரு சேருதலை கொடுங்கள்.

இந்தச் சமயம் ஒருவர்க்கு அபாய ஸ்திதியிலிருப்பதாய் இருவர் வந்து வைத்தியர்களை அழைக்க, இருவரும் எழுந்து செட்டியாரிடம் சொல்லிக்கொண்டு மறுபடி வருகிறேனென்று வெளியேவரும் போது, மருந்து வாங்கப்போன ஆள் மருந்தை வாங்கிக்கொண்டு எதிர் வர, வைத்தியர் அவன் கையி லிருந்த ரசீதை மட்டும் வாங்கிக் கொண்டு அவசரமாய் வண்டியிலேறி உட்கார்ந்தார். வண்டி வெகு விரைவில் சென்றது. மருந்து வாங்கி வந்தவன் மருந்தை செட்டியார் மகளிடம் கொடுக்க அவள் வாங்கி முன்னமே தயாரித்து வைத்திருந்த கியாழத்தில் கலந்து கொண்டுவந்து கொடுத்தாள். செட்டியார் எப்படி யாவது நமக்கு சொஸ்த மாகவேணு மென்றே பேரெண்ணங்கொண்

டிருந்தவராதலால், முன் சாப்பிட்ட மருந்துக்கும் இந்த மருந்துக்கும் விரோதம் ஏற்படுமென்பதைக் கவனியாமல் வாங்கிச் சாப்பிட்டார். சாப்பிட்ட ஐந்து நிமிஷத்துக்கெல்லாம் குடலைப் புரட்டிக்கொண்டு வயிற்றை வலித்தது. சற்று நேரத்திலெல்லாம் நாலு தடவை பேதியுண்டாயிற்று. கை கால்கள் சோர்ந்தன. அங்கனே உட்கார்ந்தார். கண்ணைக் கட்டியது. வாயில் நுரை தள்ளியது, கண்டவர் நடுக்கமெய்தினர். இரண்டுபெயர் வந்து தூக்கிப்போய் கை கால் முதலியதைவென்னீர் கொண்டுசுத்தம்செய்து பழைய துணிகொண்டு ஈரந் துவட்டி போர்வை கொண்டு போத்தி மெத்தையில் படுக்க வைத்தனர். ஒருவர் புகை பிடியுங்கள் என்றார். ஒருவர் சுக்கு கொண்டுவாருங்கள் என்றார். ஒருவர் சுக்கு எடுத்துவந்து கொடுக்க, அதை மற்றொருவர் வாங்கி வாயிற் போட்டு மென்று செட்டியார் காதில் ஊதினார். என்ன பரிகாரங்கள் செய்யினும் செட்டியார் ஏறிட்டும் பார்த்திலர். வரவர மயக்கஞ் ஜாஸ்தியாயிற்று. பக்கத்திலின்றவர்களுடைய மனம் திடுக்கென்றடிக்கிறது. வாயைத் திறந்து கேட்க சக்தி வரவில்லை. என் செய்வர் பாவம். பெண்கள் பிள்ளைகள் முதலிய யாவரும் சத்தமிட ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். செட்டியார் மனைவி இளையாள் என்ன என்னவெனக் கேட்டுக்கொண்டு மெள்ள நடந்துவந்து கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு செட்டியார் முகத்தைப் பார்த்தாள். வயிறு பக்கென்று பற்றியது. கண்ணீர் மளமளவென்று ஓடுகிறது. வாய்விட்டு அழ ஆரம்பித்து ஐயோ! ஐயோ! ஐயையோ! தெய்வமே! என்னை அவதிகொண்ட தெய்வமே! என்னை அலக்கழித்த தெய்வமே! இனி நானென்ன செய்யப்போகிறேன். ஏ சாமி! ஏ சாமி! ஐயையோ! விழியிரண்டுஞ் சுழலுதே மேல் மூச்சும் வாங்குதே என் ராஜாவே என் ராஜாவே ஐயையோ வாயுங்குளறுதே என் சாமி! என் சாமி! என்னை ஏறிட்டுப் பார்க்கக்கூடாதா; நாதா நாதா நான் பாவி தவிக்கிறேனே இனி நான் ஏது செய்யப்போறேன், எப்படிப் பிழைத்திடுவேன், வைத்தவிட மறியாது வகை மோசம் போனேனே, என் வாயில் மண்போட்டு மாயமாய்ப்போறீரே. ஐயோ வென்றழுகிறதை பக்கத்தினின்ற பழங்கிழவி யொருவள் அம்மா நீ அழாதே அவர்களுக்கிப்போதென்ன வந்திட்டதென்றழுகிறாய் ஒன்றும் வராது ஏதோ இரண்டு மூன்றுதரம் கொல்லைக்கு போனதினால் களைப்புண்டாயிருக்கிறது. சற்று நேரத்திற் றெளிந் தெழுந்திடுவர், நீ சும்மாயிரு நிறைந்த கர்ப்பவதி

எங்கி அழப்படிமா, அழாதே. சும்மா யிரு யிங்கு நில்லாதேவா, அந்தக் கூடத்திற்போய் உட்காருவோம் தேம்பித் தேம்பி அழுதால் வயிறுநோகும் சும்மாயிரு என்று சொல்லி கூட்டிப்போய் உட்காரவைத்தாள். ஒரு பக்கத்தில் செட்டியார் தாயார் உட்கார்ந்தபடி என்மகனே என்மகனே என்று தலையிலடித்துக்கொண் டழுகிறாள். அவர் தகப்பனார் ஒரு பக்கம் இது என் தலைவிதியா தெய்வமே நான் போய் அவனிருக்கக்கூடாதா? இன்னம் நானிருந்த வதிப்படவேணுமா ஜெகதீசா! ஜெகதீசா! வென்கிறார். மகன் பக்கத்தில் நின்று மயில் விசிறிகொண்டு விசுருகிறான். இவருடைய மகள் ஓரிடத்தும் நில்லாமல் நாலாபக்கமுந் திரிந்துகொண்டு அவனைக்கூட்டிவா இவனை அழைத்துவா அந்த மருந்துபோய் கொண்டுவா இந்த மருந்தை எடுத்துவாவென அங்கங்கும் ஆட்களை அனுப்பிக்கொண்டு அவதிப்படுகிறாள்.

அவர் மைத்துனர் ஒரு பக்கத்தி லுட்கார்ந்து உடம்பில் வெயர்வையைத் துடைக்கிறார். இருவர் இரண்டுள்ளங்கால்களில் சூடுண்டாகுப்படி தைலங்கொண்டு தேய்த்தனர். அவர் மனைவி மூத்தாள் அங்கங்கு சிதரிக்கிடக்குஞ் சாமான் முதலியவைகளை ஒருங்கே சேர்த்துக்கொண்டு புலம்பித் திரிகிறாள். குழந்தைகளெல்லாம் கா கூவெனக் கத்துகின்றன. அவருடன் பிறந்த தங்கை லபோ லபோவென வாயிலடித்துக்கொண் டழுகிறாள். முகூர்த்தத்துக்கு வந்த சுற்றத்தவர்களும் வருகிறவர்களும் அடுத்த வீடு அண்டைவீட்டுக்காரர்களுமாக வீடு நிரம்பக்கூடி விட்டனர். இரண்டு பேர் விரைந்துசென்று வைத்தியர்களை வழியிற் சந்தித்தனர். அவர்களிருவரும் முன்னம் செட்டியார் வீட்டைவிட்டு வெளியிற் செல்லுங்கால் மருந்து வாங்கியவன் கையிலிருந்து வாங்கிய சீட்டை இவர்கள் சிக்குப் பார்க்கச் சென்றிருந்த வீட்டில் வைத்துப்பார்த்து ஓகோ மோசம் வந்தது நாம் மருந்து கொடுத்து வந்தோம் அதற்குமேல் இந்தமருந்தையுங் கொடுத்து விடுகிறார்களோ என்னமோ கொடுத்தாற் பிழை மோசம் வருமென்றெண்ணி சட்டென்றெழுந்து துரிதமாயிருவரும் வரும்போது அழைக்க வருமிருவரையும் பார்த்தனர். நின்று என்ன சங்கதி யென்றார். அதற்கவர்கள் கொஞ்சம் சீக்கிரம்வரவேணும் இருக்கிறதைப் பார்த்தால் நன்றாகத்தான் றவில்லை. ஒருமாதிரியாய்ப் பேச்சுமூச்சில்லாது மயக்கமாயிருக்கிறது. நாலுதரம் கொல்லைக்குச் சாஸ்திபோய் விட்டதுஎன்றார். உடம்பும் சலவை கண்டிருக்கிறது

என்று சொல்ல வைத்தியர் நாலைந்துதரம் கொல்லைக்கு போயிற்றே வென, வந்தவர் ஆமா வென, வைத்தியர் பிடைபொழிந்தது வென்னும் பரவாயில்லை பிழைத்திடுவாரென்றும் சொல்லிக் கொண்டனர். சீக்கிரமாயும் வந்து சேர்ந்தார். வந்தவுடன் சுற்றியிருந்தவர் விலகிட இருவரும் வழக்கப்படி யுட்கார்ந்து ஆளுக்கொருகையைப் பிடித்து அரைமணிநேரம் வரை நாடியைப் பார்த்துவிட்டு அந்த மருந்தைக் கொடுத்தீர்களா வென்றார். பக்கமாய் நின்றுகொண்டிருந்த மகள் ஆமா அது அந்தக்ஷணமே கொடுத்தவள் நானல்லவா வென்றாள். வைத்தியர் நல்லகாரியஞ் செய்தாய் அந்தமட்டில் கெட்டிக்காரிதான். உன்னையாரம்மா அந்தமருந்தைக் கொடுக்கச் செய்தது.

மகள்:—முதலில்வந்த வைத்தியர் சொல்லிப் போனதால் கொடுத்தேன்.

வை:—அப்புறம் நாங்கள்தான் மருந்து கொடுத்துப் போனோமே யம்மா.

மகள்:—நீங்கள்கொடுத்தது எனக்கென்ன தெரியும் நீங்கள்கொடுக்கக் கூடாதெனச் சொல்லிப் போயிருந்தால் நான் கொடுக்காதிருந்திருப்பேன்.

சரிசரி போனது போகட்டுமப்பா இனி நடக்கக்கூடியதைப் பாருங்கள் என்றார் ஒருவர்.

வை:—அன்னப்பால் போட்டிருக்கிறதா.

மகள்:—ஆமா போட்டிருக்கிறது.

வை:—கொஞ்சங் கொண்டுவாருங்கள் சீக்கிரம்.

மகள்:—இதோ பாருங்கள் அன்னப்பால் (வாங்குகிறார்.)

வை:—பாலையா ஒருதரண்டியில் கொஞ்சம் முலைப்பால் கருவியுங்கள் (கொண்டுவந்து கொடுத்தனர்)

வைத்தியர்வாங்கி அதில் ஒருமருந்தையெடுத்து உரைத்தார். உரைத்து வேறொரு மருந்தையுங் கரைத்து செட்டியார் வாயைத் திறந்தார். பல்லுகள் ஒன்றோடொன்று பூண்டுபோயிருப்பதால் திறப்பதற்கில்லை. மற்றொருவரைத் திறக்கும்படி சொன்னார் அவராலும் சாத்தியப்படவில்லை. இரும்புக்கம்பி ஒன்று வேண்டுமென்றார்.

மகள்:—வேண்டியதில்லை புகட்டுதற்கு வழியிருக்குதென்றாள்.

வை:—எப்படியம்மா புகட்டுவது. அதுதான் பூண்டுவிட்டதே.

மகள்:—இல்லை புகட்டிவிடலாம்.

வை:—எவ்விதம் அதையாவதுசொல்.

மகள்:—அவர்களுக்கு கொஞ்சநாளைக்கு முன்பல் நோவுண்டாயிருந்தது. அந்தச்சமையம் நோவைச் சகிக்கமுடியாமல் டாக்டர் மூலமாய் இடதுபக்கம் மேலுங் கீழுமாய் இரண்டிரண்டு பல் பிடுங்கப்பட்டிருக்கிறது. அதின்வழியாய் இலேசாய்ப் புகட்டலாம் இடதுபக்கம் கடவாயையிழுத்துப் பாருங்கள்.

வைத்தியர் இழுத்துப்பார்க்க பல்பிடுங்கப்பட்ட இடம் மருந்தைச் செலுத்துவதற்கு மிகவும் அநுகூலமாகயிருந்தது. தலைமாட்டு வைத்தியர்புன் சிரிப்புடன் கரண்டி மருந்தை சாதாரணமாய் கரண்டியுடன் வெகுசுலபமாய் உட்செலுத்தி மருந்தைப்புகட்டிவிட்டனர். சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் செட்டியார் கண்ணை ஒரு சுழற்றுச் சுழற்றி மூடினார். வைத்தியர் கஞ்சியில் ஏதோ ஒரு பஸ்பத்தைத்தூவினார். இதற்குள் செட்டியார் மறுபடியும் கண்ணை விழித்துப் பார்த்து பற்றுதே பற்றுதே பொறுக்க முடியவில்லையே என்று தன் வயிற்றில் கையை வைத்துக் கொண்டுகதறினார். சுற்றி நின்றவர் யாவரும் மனதில் சந்தோஷத்தைக் குடியேற்றப் பார்த்தனர். துக்கம் விரைந்து செல்லவழி தேடிற்று. வைத்தியர் செட்டியாரைக் கூவி வாயைத்திறந்து இதைச் சாப்பிடுங்கள் என்று வாயில் குவளைக்கஞ்சியை வைத்தார். பசியின் தீவிரத்தால் வெகுசீக்கிரம் உட்கொண்டனர். சற்றுநேரத்திற்கெல்லாங்கண் தெளிந்து எழுந்து உட்கார்ந்தனர். யாவருங் கண்டு ஆனந்தித்து வைத்தியர்களைக் கொண்டாடி அவர்மேல் யாவருஞ் சொல் மலர்தூவினர். வைத்தியர் செட்டியாரைப் பார்த்து இப்போ தெப்படி யிருக்கிறதையா வென, செட்டியார் ஐயா இன்று தங்களுடைய வயிற்றில் ஜனித்தவனாயி னேன். வேறென்ன சொல்லப் போகிறேன் என்றார். வைத்தியர் அதுசரி எங்களுக் கென்ன கொடுக்க நினைக்கிறீர்கள் என்றார்.

சே:—நானே தங்களுடைய வயிற்றில் பிறந்தவனானே நான் தங்களுக்குக் கொடுக்க யாதிருக்கிறது.

த.வை:—ரூபாய் 1000த்துக்கு குறைந்துவாங்கப் போகிறதில்லை. அதற்குமேல் தங்களுடைய இஷ்டம் எவ்வளவு கொடுக்கலாமோ அவ்வளவு கொடுங்கள் நாங்கள் சந்தோஷமாய்ப் பெற்றுக் கொள்கிறோம்.

செ:—ரூபாயை விட்டுதள்ளுங்களையா மனுஷாளைப்பார்க்க வேணுமே தவிர ரூபாய்என்ன பிரமாதம். ரூபாய்கூடவருமா? இன்று நான் பிராணனை யிழந்திருந்தால்—அதை நினையுங்கள்.

வை:—இப்படி யாரையா இப்போது நினைக்கிறார்கள், எல்லாம் பணம்பணம்என்றே இந்தப்பாழும் உலகம் பரதவித்தலைகிறது.

செ:—அந்தப் பேச்சை என்காதில் போடாதேயுங்கள். நான்எவ்வளவோ பணத்தைத்தேடி புதைத்து வைத்திருக்கிறேன். இந்த ஆபத்துக்கு அது உதவிற்று! நீங்கள் உதவினீர்களே ஆகையால் இன்றோடு பணத்தின் முஞ்சியில் விழிக்கிறதில்லை. நீங்களும் அதைக்கனவிலும் நினைக்க வேண்டாம். மனுஷாளைச் சம்பாதியம் பண்ணுங்கள் (வைத்தியர்கள் நெஞ்சம் பகீரென்றது. இவ்வளவு பாடுபட்டும் வியர்த்தமாகும் போலிருக்கிறதே என்றெண்ணினர். மறுபடியும் செட்டியார் வைத்தியரைப்பார்த்து) ஐயோ இப்போது எனக்கு வயிற்றுக்குள் என்றுமில்லாத ஓர் நூதனவலி தோற்றுகிறது. அதை இன்னதெனச் சொல்வதற்கில்லை; ஆகையால் நீங்களுங் கூடவிருந்து சீக்கிரம் முகூர்த்தத்தை சிறப்பித்திடுங்கள்.

வை:—அப்படியானால் சீக்கிரம் ஆகவேண்டிய காரியங்களைப் பாருங்கள்.

சரி அப்படியே யென்று யாவருஞ் சொல்லி ஒவ்வொருவரும் பிரயத்தனப்பட்டு வெகு துரிதத்தில் சாமக்கிரிகைகள் யாவும் தயாரித்து புரோகிதரை வரவழைத்து ஓமம்வளர்த்தி மந்திர பூர்வகமாய் சகல கிரியைகளுந் தடைபற வியற்றி செட்டியாரையும் மூக்கமனைவியையும் மணவறையிலுட்காரச்செய்து சடங்குகள் நடத்திவரும் போது வைத்தியர் இவருடைய முகக்குறிபார்த்து மரணக்குறி தோற்றுவதைத் தெரிந்து இனிநாமிங்கிருப்பது தகுதியன்றென இருவரும் மெள்ளக்காற்றுக்கு வெளிவருவது போல்வந்து அங்குள்ளவர்களிடம் தாகசாந்தி நடத்திவருவதாய்ச்சொல்லிவிட்டு அடுத்த கிராமத்திற்குப் போய்விட்டனர். செட்டியாருக்கு வரவரமயக்கம் அதிகப்படுகிறது. புரோகிதரை நோக்கி தங்கள் வேலை சீக்கிரமாக முடியவேணும் எனக்குஒன்றும் சரியாயில்லை யென்றார். புரோகிதர் இதைக் கேட்டதும் மனதிற் ப்ரீதிகொண்டு வேதேது தெக்ஷிணை முதலிய வஸ்துக்களுக்கிடைஞ்சல் நேரிடுமோ வெனத் தன் காரியங்

கலை முடிக்கற் காரம்பித்தார். இத்தருணம் ஒரு வயதுமுதிர்ந்த ஒரு கிழவி வந்து மருத்துவச்சிக்கு ஆளனுப்புங்கள் என்றாள். இவை செட்டியார் காதிற்பட அதென்ன வென்றார். பக்கத்திலின்றமகள் சிறிய தாயார்க்கு இடுப்பு வலிக்கிறதாம் மருத்துவச்சிக் காளனுப்பச் சொல்கிறார் என்றாள்.

சே:—ஆளனுப்பியாய் விட்டதா இல்லையா?

மக:—ஆஹா முன்னமேயே அனுப்பியிருக்கிறது.

சே:—இல்லையானால் ஒருஆளை அனுப்புங்கள்.

மகள்:—இல்லை அனுப்பியாய் விட்டது.

சே:—சரி. நீயும் போய் பக்கத்திலிருந்து வேண்டியதைச் செய்.

மகள்:—ஆஹா அப்படியே செய்கிறேன்.

இதற்குள் புரோகிதர் முதலெழுத்துங் கடையெழுத்துமாக முடிக்கிறார். யௌவனமங்கையர் வாழ்த்துகிற சப்தம் ஒரு பக்கமும் கலீர்கலீரெனச் சப்திக்கின்ற தாளங்களொரு பக்கமும் முழக்கம் செய்கிறது. இச்சமயம் செட்டியார் நெஞ்சப்பளீர்பளீரென தாள சப்தத்திற்கிணங்க பறையடிக்கவாரம்பித்தது. உட்கார்ந்திருக்கிறதற்கு கூடவில்லை என்னைப் பிடியுங்களென்றார். புரோகிதர் பார்த்தார் ஒரே தொந்தரவாயிருக்கிறதே யென்று சகலக் கிரகங்களையும் ஒரேமந்திரத்திலமைத்துத் தந்திரமாய் முடித்து தெக்ஷிணை பச்சரிசிமுதலிய வஸ்துக்களைச் சுருட்டிக்கொண்டு வெளிக்கிளம்பினார். செட்டியார்க்கு மரணவஸ்தைக் காரம்பித்து விட்டது. நாலுபேர்வந்து தூக்கிக்கொண்டு போய்க் கட்டிலில் கிடத்தினர். மூச்சுத்திணறுகிறது. விழிகள் சொருகுகின்றன. இழுப்பில் வைத்துவிட்டது என்செய்வார். பாவம் இவைகளையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த விவேகனும் சிகாமணியும் அதிக ஆச்சரியத்தை யடைந்தவர்களாய் பின் வருமாறு சம்பாஷித்தனர்.

வி:—அன்றோ உலக வாழ்வு? ஒரு வாழ்வா எல்லாம்மாய மாயிருக்கிறதே.

சி:—தம்பி இதற்கென்ன தடை; "வாழ்வாவது மாயமிது மண்ணாவது திண்ணம்" எனப் பெரியாரொருவர் கூறியுமுளரே.

வி:—இருந்தபோதிலும் பெருமோசமா யிருக்கிறதே.

சி.—தம்பி இப்போதென்ன வாயிற்று சற்றுநேரத்திற் கெல்லாம் நடப்பதைப்பார். சற்றுமுன் மணமகனாயிருந்த செட்டியார் சில நிமிஷத்தில் பிணமகனாகப் போகிறார். அவர்மணத்திற்குத் தருவித்து இருவரை கோஷித்துக் கொண்டிருந்த மணப் பறை பிணப்பறையாக மாறிவிடும். மணமகனுக்காக இளமங்கை யர்கள் வாழ்த்திக் கொண்டிருந்த ஒலிகளானது அழுகை யொலியாக மாறிவிட்டது. இவை உலகத்தில் சகசமாய்நடந்து வருகிறதோடும் பெரியார் வாக்குமுளது எப்படியெனில்.

மணமகனே பிணமகனாய் மணப்பறையே பிணப்பறையாய்
மணமக்கள்வாழ்த் தொலியே யழுகையொலியாய்க்கழிய.

வெனக்கூறியுள்ளார்.

வி.—அண்ணா இவர் இன்று உயிரிழப்பர் என்று என்ன நிச்சயம்.

சி.—தம்பி நானதை யறிவேன். அறிந்துதான் இவ்வளவு நேரம் காமுகித்தேன், இதை வைத்தியர்களுந் தெரிந்து கூறியேகினர். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் இக்குடும்பத்தில் ஓர் விநோதங் காணலாம்.

வி.—அண்ணா அது உனக்கு எப்படித் தெரியும்.

சி.—தம்பி செட்டியாருடைய ஜீவனைக் கொண்டு செல்ல இருவர் எதிர் பார்க்கிறார்கள். இங்குள்ளவர் அவர்களை யறியார்.

வி.—அவர்கள் யார் நான் அவர்களை யறியலாமோ.

சி.—உனக்கு அவர்களை அறியப் பிரிய மிருந்தால் இதோ வா காட்டு கிறேன். (சமீபத்தி லழைத்து விரலால் சுட்டிக்காட்டி) தெரி கிறதா.

வி.—தெரிகிறதண்ணா. அவர்கள் கையில் சூலமும் ஏதோ ஓர் கயி றும் வைத்துக்கொண்டு மிகப் பயங்கரமான கோர ரூபத்து டன் தோன்றுகிறார்கள்.

சி.—இவர்கள்தான் யமதூதர். காலன் தூதன் என்பவர்கள். இவர்க ளுக் கதிபதி யமதர்மராஜன். இவர்கள்தான் உயிர்களைக் கொள்ளை கொள்பவர்கள்.

வி.—அப்படியானால் இங்கு வாராது அந்தரத்தே நிற்கின்றனரே காரணம் யாது?

சி.—காரணமா செட்டியாருடைய வினை கொஞ்சம் மிகுதியிருப்பதே அதற்குக் காரணம். அவ்வினையும் இரண்டு நாழிகைக்குள் அனுபவித்துத் தீர்ந்துவிடப்போகிறது. இவர்களும் உயிரைக் கவர்ந்து செல்வர்.

வி.—பிராரத்துவ கருமம் புசித்துத் தீர்ந்து மறுபடி இரண்டு நாழிகை மூன்று நாழிகை தாமதித்து நிற்றலேலாதோ.

சி.—அது ஒரு நிமிஷமேனும் அப்புறமிருத்தற்குச் சாத்தியமாகா. அவர்கள் நீதிவழுவாது நிற்பவராதலால் ஏற்பட்டகாலத்தையெதிர் பார்க்கிறார்கள். மேலும் இவர்கள் தருமத்தினின்று அணுவளவுந்தவறார். இதுபற்றியே அறக்கடவுள் என்றும், தருமன் என்றும் காலன் என்றும் பெயர் ஏற்பட்டது. தவிர பெரியார் மொழிந்த வாக்கு மிங்கறியத் தகுந்தது.

"வினைப்போகமே யொருதேகங் கண்டாய் வினைதானொழிந்தால்
தினைப்போதளவு நில்லாது கண்டாய்"

என்று கூறியுளார். ஆகையால் இவர்களிருவரும் அடுத்த க்ஷணத்தில் செட்டியார் கழுத்தில் சங்கின் இருபக்கமும் நின்று அவருயிரைக் கவரப்போகின்றனர். அதற்குள் சில விநோதங்களைப் பார்க்கலாம் வா.

இருவரும் அவர் படுத்திருக்கிற கூடத்திற், (கூட்டமத்திபிற்) போய் நின்றனர். அது சமைபம் செட்டியார்க்கு கொஞ்சந் தெளிவு பிறந்தது. இதுதான் கடைசியில் யாவருக்கும் உண்டாகக் கூடிய ஞானம். தீபாதிகள் அணைந்து போகுஞ் சமயம் சால்திப்பிரகாசந்தந்து சட்டென்று அணைந்து விடுவதுபோல் இங்கே செட்டியார்க்கு அந்தியகாலமானதால் நல்ல அறிவு பிறந்தது. அங்குள்ளோரிடத்தில் என்ன ஆச்சுதா வென்றார். இவருக்கு இன்னும் மணவரையி லுட்கார்ந்திருப்பதாக நினைவு என்று பக்கத்திலிருந்தவர் எல்லா முடிந்தது. புரோகிதர் போய்விட்டார். தாங்கள் கூடத்தில் கட்டிலில் படுத்திருக்கிறீர்கள் என்றார். செட்டியார் தலையை அசைத்துக்கொண்டு அங்கே எப்படியிருக்கிறது என்றார். பக்கம் நின்ற பெண்ணொருவள் இப்போ சம்பந்தான் என்றாள். செட்டியார்க்கு குழந்தையைப் பார்க்க மிகுந்தபிரியந்தோன்றிற்று. ஒரு கிழவி ஓடோடியும் வந்து விலகுங்கள் என்று விலக்கிக்கொண்டு செட்டியார் காதோரம் வாயை வைத்து சிரசு உதயமாகி விட்டது

என்றான். செட்டியார் ஆண்மகவுதானே யென்று ஆவலோடு கேட்டார். கிழவி பார்த்து வருகிறே னென்று விரைந்து சென்றாள். செட்டியார் முகத்தைத்திருப்பி உயர நோக்கினர். சட்டென்று கண்ணை மூடிக்கொண்டு அதோ வருகிறான் அதோ வருகிறான் என்று ஓலமிட்டனர்.

சி.—தம்பி பார்த்தையா செட்டியார்முன் தோன்றிவிட்டனர்.

வி.—ஆம் அண்ணா கண்டுதான் பாவம் கூச்சலிடுகிறார்.

சே.—கட்ட வாரானே அப்பையோ கட்ட வாரானே தூக்குங்களேன் ஒருவரும் வரவில்லை சும்மா படுத்திருங்கள் என்றார் ஒருவர்.

சே.—இல்லை. இல்லை (அழுகிறார் கண்ணில் நீர்வடிகிறது) நானில்லை ஐயோ கையுங்காலும் விரைத்துக் கொண்டது ஓவென்றலறுகிறார் கட்டிலை விட்டுக் கீழே யிறக்கிப் போட்டுவிட்டார்கள்.

எல்லோரும் இனிப் பிழையா ரென்றார்கள். தாயார் ஒருபக்கம் வயிற்றி லடித்துக்கொண்டு மகனே மகனே யென்கிறாள். தகப்பனார் ஒருபக்கம் தலையி லடித்துக்கொண்டு எனக்கு வழியென்ன வென்கிறார். மூத்த மனைவி மார்பி லடித்துக்கொண்டு நான் பாவி நான் பாவி யிருக்கலாமோ வென்கிறாள். மகன் ஒரு பக்ஷம் முகத்தி லடித்துக்கொண்டு அப்பா அப்பா ஒன்றுஞ் சொல்லாது போகிறாயே நானென்ன செய்வே னென்கிறான். தங்கை யொருபக்கம் அண்ணா அண்ணா உன்னை நம்பி வந்தவளை நடுத் தெருவில் விட்டனையே நான் இனி எப்படிப் பிழைப்பேன் என்கிறாள். மகள் ஒருபக்கம் கண்ணீரை மாலை மாலையாக வடித்தழுகிறாள். குழந்தைகளெல்லாம் காகூவென்று கதறுகின்றன. அக்கம் பக்கமிருந்து வந்த இளம் பெண்களெல்லாம் ஏங்கி ஏங்கியழுகிறார்கள். இளையாள் இது செய்தியை அறிந்ததும் இன்னது செய்வது என்று வகையறியாது பைத்தியம் பிடித்தவள் போல் விழிக்கிறாள். இப்படி அல்லோல கல்லோலமாகக் கிடக்கிறது. இந்தச் சமயத்தில் சிகாமணி ஒரு யுக்தி செய்தான். அதெப்படி யெனில் உலகமோ மருள் கொண்டது. இதற்குத் தகுந்தவாறு நாமும் வேடந்தரித்துக் கொள்ளவேணு மென்று தனக்கு ஆவேசம் வந்ததுபோற் பாவனை காட்டி பேரிரைச்சலொன்று போட்டுக்கொண்டு உயரப்பார்த்தபடியே இங்குவராதே அப்படியே நில் என்று பல்லை நெறுநெறெனக்கடித்தான். இதைப்

பார்த்த பலரும் கிடுகிடென நடுங்கி ஒடுங்கி மூச்சுப் பேச்சில்லாது விலகி நின்றனர்.

சி.—கொண்டுவா கற்பூரம் (கட்டில் கற்பூரங்கொளுத்தி முன் வைத்தனர்.)

வி.—வந்திருக்கிற நீ இன்னாரெனத் தெரியவில்லை. அதை எங்களுக்குச் சொல்ல வேணும்.

சி.—நாளு. லவம், உனக்குத் தெரியுமா நீ என்னை நினைத்தாலல்லவோ தெரியும். நீ உன் ஆஸ்தியையும் உற்றார் பெற்றாரையுங் கண்டு மகிழ்ச்சி யடைந்தவன் என்னை யறிவாயா அறியமாட்டாய்தான்.

வி.—எங்கள் பேரில் யாது குற்றமிருப்பினும் மன்னித்து நீ இன்னாரெனச் சொல்லி எங்களுக்கும் நன்மையைத் தரவேணும்.

சி.—நான்தான் உன் குலதெய்வம் என்னை உன் பாட்டன் காலமுதற் கொண்டு மறந்து விட்டீர்கள் இருந்தாலும் எனக்கு மனங் கேட்காமல் இப்போது வந்தேன். இதோ யமதூதர் இருவர் வந்து நிற்கிறார்கள்; உங்கள் ஒவ்வொருவருடைய அபிப்பிராயங்களையும் சொல்லவேணும். முதலில் பிள்ளை வரட்டும் (வந்து நிற்கிறான்.)

வி.—இதோ செட்டியாருடைய குழந்தை மூத்தவர் வந்திருக்கிறார்.

சி.—அப்பா உன்னுடைய அபிப்பிராயமென்ன?

மகன்.—சுவாமி தங்களுக்குத் தெரியாததல்ல. ஆயினுங் கேட்டதால் சொல்கிறேன். உலகில் ஜீவர்களுக்கு இறப்புண்டென்பது நிச்சயம். எத்தனைகால மிருப்பினும் ஒருநாளிறத்தல் திண்ணம். அதுபோல் என் பிதாவும் இப்போது அந்தச் சந்தர்ப்பத்திற்றானிருக்கிறார். ஒருவேளை யின்று பிழைத்திடினும் இனியொருக்காலத்திலாயினும் மரித்திடுவரென்பதிற் றடையில்லை. இதைப்பற்றியும் எனகது அவ்வளவாகக் கவலையில்லை. எங்களுக்கு ஏராளமான செல்வங்களிருக்கின்றன. அதை பிதாவே சம்பாதித்தவர். அவரே யாண்டு வந்தனர். நான் அதில் தலையிடுவதில்லை. இவ்வளவு பொருள் இருக்கிறதென்றும் இன்னின்ன விதம் வைத்திருக்கிறாரென்றும் இதுவரை எனக்குச் சொன்னவரல்ல. [illegible]ர் யிருக்கட்டும் கடைசியில் எங்கே நம்மைவிட்டுப் போகப்போகிறது அப்போதாவது

சொல்வா ரல்லவாவென் றெண்ணியிருந்தேன். இதுவரை யிருந்ததுபோலவே யிப்போதுஞ் சொல்லாது போகப் பார்க்கிறார். இவ்வளவு வஞ்சக நெஞ்சையுடைய பிதாவை நாமொரு பக்கமும் பார்த்திலேன். அவர் வைத்திருக்கிற விடமுஞ் சொல்லவில்லை. கொடுத்திருக்கிற இடமுந் தெரிவிக்கவில்லை. வாங்கியிருக்கிற இடம் சொன்னாலும் சொல்லாது போய்விடினும் பாவாயில்லை. வந்து கேட்பார். கொடுத்த பேர் வழிகளைச் சொல்லாது போனால் எப்படி வருவிப்பது? நானும் மனைவி மக்களோடு தாயார் பாட்டன் பாட்டி முதலிய கிழங்களை வைத்துக்கொண்டு எப்படி ஜீவிக்கிறது? இதற்காகத்தான் கொடுத்த விடமும் புதைத்த விடமுஞ் சொல்லிவிடு மென்று எவ்வளவு சத்தியும் சொல்லாது போய்விட்டார் போலிருக்கிறது. நான் இனி என்ன செய்வேன். நீ யாவது சொல்லிவிட்டுப் போகும்படி செய்தால் உன்னை நான் எப்போதுங் கொண்டாடுகிறேன். என் தகப்பன் பாட்டன் போல் மறந்துவிடுவா னென்று நினைக்காதே. அவ்வளவு கிருபை செய். நீயே யினித்தஞ்சம் (என்று கீழே விழுந்து நமஸ்காரம் பண்ணினான்.)

சி.—சரி உன் அதிர்ஷ்டப்படி செய்வோம் எழுந்திரு வேறே வரட்டும்.

லி.—இதோ தகப்பனார் வந்திருக்கிறார்.

சி.—உன்னுடைய அபிப்பிராயம் என்ன தெரிவி.

த.—நான் உன்னை இதுவரை நினையாதிருந்த குற்றத்தை மன்னிக்க வேண்டும். நா னிவ்வளவு கால மிருந்து கஷ்டத்தை யனுபவித்தது போதாதா. இன்னமும் இருந்து அனுபவிக்கவேண்டுமா. நான் போய் அவனிருந்தாலும் என்னை நல்லடக்கம் செய்வானே எனக்கு வேண்டிய கிரியைகளை யெல்லா மியற்றுவான். அவனால் நாம் நல்ல கதி பெறலா மென்றெண்ணி யிருந்தேன். அப்படி யெண்ணிய வெண்ணமெல்லாம் இப்போது மண்ணாய் மடிந்துபோகும்போ லிருக்கிறதே நானென்ன செய்வேன். நானின்னு மிங்கிருந்து கஷ்டப்பட வேண்டுமா எனக்கு மரணம் வரவில்லையே தெய்வமே யோவது கிருபை செய்து என்னையுங் கூட்டிப்போய்விடு (என்று நிலத்தில் விழுந்து நமஸ்கரித்தார்.)

சி.—வேறே வரட்டும். நீ யெழுந்துபோ யுட்கார்.

வி.—தாயார் வந்து நிற்கிறாள்.

சி.—என்ன உன்னுடைய அபிப்பிராயம்.

தா.—எனக்குப் பெற்ற வயிறு பற்றி யெரிகிறது. இதைக் குளிர வைக்கவேணும் அவ்வளவுதான். வேறு என்னையுஞ் சீக்கிரம் உன்பாதம் சேர்த்துக் கொள்ளவேணும் கண்ணுங் கருத்து முள்ளபோதே. வேறொன்றும் வேண்டாம். (என்று கையெடுத்துக் கும்பிட் டழுதாள்.)

சி.—அடுத்த பேர்வழி வரட்டும்.

வி.—இதோ அவருடைய மனைவி மூத்தாள் வந்து நிற்கிறாள்.

சி.—உன் கருத் தெதுவோ அதைச் சொல்.

மனைவி.—என் கருத் தென்ன கருத்து கரி முடிந்துபோவாளுக்கு கருத்து வேறேயா நல்ல மணத்தோடு கட்டையைப் போட்டு விட வேண்டும். இது ஒன்றுதான் எனக்கு வேண்டியது. அவர்கள் போய் நானிருப்பது தகாது. நான் முந்திக்கொள்ள வேண்டும். இந்தத் தயவு மட்டும் வைக்கவேண்டும். (என்று அடி தொழுதாள்.)

சி.—மற்றவர்கள் வரட்டும் சீக்கிரம்.

வி.—இதோ மகளுந் தங்கையும் மருமகளும் வந்து நிற்கிறார்கள்.

சி.—சரி உங்கள் மூவர் அபிப்பிராயத்தையுந் தனித்தனி தெரிவியுங்கள்.

மகள்.—என்னை எனது பிதா தன்னுடைய தமக்கை மகனுக்குக் கன்னிகாதானஞ் செய்து வைத்தார். அவர் நன்றாய்ப் படித்தவர். ஏதோ துரதிஷ்டத்தால் எனக்கும் அவருக்கும் ஒற்றுமை கிடையாது. அவர் செய்வது எனக்குப் பிடிக்கிறதில்லை. நான் செய்வது அவருக்குப் பிடிப்பதில்லை. அடிக்கடி முறைத்துக் கொள்வார். ஒரு சமயம் எனக்குக் கோபம் வந்து காரி உமிழ்ந்தேன் முகத்தில். அத்தோடு வெளிக் கிளம்பி னவர்தான். அப்புறம் வரவில்லை. சன்னியாசம் பெற்றுக்கொண்ட தாய்க் கேள்வி; அவரிருக்கும் போதும் அடிக்கடி.

"பத்தாவுக் கேற்றபதிவிரதை யுண்டானால்
எத்தாலுங் கூடியிருக்கலாம்—சற்றேனு

மேறுமாறாக விருப்பளே யாமாகிற்
கூறுமற் சன்யாசங் கொள்"

என்று சொல்வர்.

அதுபோலவே போய்விட்டனர். அதன் பின் இனி யென் செய்வதென நினைந்து உலகில் பெண்கள் எப்போதும் தற்சுதந்தரத்வமுடையவரல்லவே. சிறு குழந்தையில் தகப்பனும் யௌவனத்தில் புருஷனும் முதுமையில் புத்திரனும் பாதுகாப்பவர்களென்பதும் அவர்களுக்கு இவள் அடங்கி யிருக்க லவசிய மென்பதும் தெரிந்தவளாய்த் தகப்பனார் வீட்டில் வந்து யாதொரு குறைவில்லாது காலங்கழித்தேன். இப்போது எனது பிதாவுக்கு இந்த மாதிரி வந்திருக்கிறது. நானினி யாது செய்வதென்பது தோன்றவில்லை. ஆற்றில் குளத்தில் விழுந்திறந்துபோகலா மென்றால் உலகர் பழிப்பர் மேலும் தற்கொலை செய்வது தகாது. அதற்கும் மனம் உடன்படேனென்கிறது துணிவில்லை. இன்னது செய்வதென்பது தோன்றவில்லை. கடவுள் விதித்தபடி நடக்கட்டு மென்றிருக்கிறேன் (என்று சற்றுவிலகிக் கொண்டாள்.)

தங்கை.—நான் ஒன்றொன்றாய்ச் சொல்லவா ஒருமிக்கச் சொல்லவா வென்பது போல என்பாடுகளை எதையென வெடுத்துரைக்கப் போகிறேன். என்னை என் தாயுந் தகப்பனும் சொந்தப்பந்துக்களில் எத்தனையோ மாப்பிள்ளைகளிருக்க என்னை அன்னியத்தில் என் கணவருடைய கல்வியையும் குணத்தையுஞ் செல்வத்தையும் நோக்கிக் கல்யாணப்பண்ணி வைத்தனர். நானும் அவரிருக்கும் வரை நல்லமணத்தோடு நகமுஞ் சதையும் போலவும் உயிரும் உடலும் போலவும் பூவும் மணமும் போலவும் பொருந்தி வாழ்ந்து இரண்டு பிள்ளைகளையும் பெற்றேன். அவருக்குப் பிரமா கொடுத்த ஆயுள் அற்பமாயிருந்தபடியால் சரியான பிராயத்தில் சரீரத்தைப் போட்டுப் போய் விட்டார். அவருக்கு உடன் பிறந்த சகோதர சகோதரிகள் கிடையா. ஒரேபிள்ளை தாயார் மட்டுமிருக்கிறாள். தகப்பனார் சிறு பிராயத்திலேயே சென்று விட்டார். ஆகையால் என்னை ஆதரிக்க யாருமில்லாததால் இந்த தமையனாரிடம் வந்து சேர்ந்தேன். என் ஆஸ்திகளை எல்லாம் இவரே ஒப்புக்கொண்டு மேல் பார்த்து வருகிறார் குழந்தைகளை பள்ளிக்கூடத்தில்

படைக்கிறார்கள். அவை தலை பெருக்கும் சுயமாயக் குடும்பத் தைக் கவனிக்கும் வரை இங்கு காலங்கழிக்கலா மென்றிருந் தேன். என்னை யாதரித்த அம்மையார் இப்படி பசிக்கிறார். என் னுடைய பாடோ சொல்லி முடியாது. நமது பட்டினத்துச் சுவாமிகள் சொன்னவாறு,

"ஆறும் பசிக்கல்ல பொன்னுக்குத் தானல்ல புத்தியினைக்
காறும்படிக்கல்ல மங்கையர்க்கல்ல நற் காட்சிக்கல்ல
சேறுங்கடந்த சிவனடிக்கல்ல வென் சிந்தை கெட்டு
சாறும் உனக்கு அடியேன் படித்துயர் சற்றல்லவே." என்பதுபோல

காவிக்க சாலை தும்பிக்கு இங்கு வந்து எவ்வளவோ பாடுபடுகி றேன். அதை கிளைக்கற்கும் சொல்வதற்கு முடியாது. இவ்வள வே எனது விண்ணப்பம், (விலகிக்கொண்டனள்.)

மருமகள்.—யாதொ ஒன்று மறியாச் சிறு பெண். எனக்கு யாதொன் றுந் தெரியவில்லை. ஆனால் இவள் இந்த வீட்டில் வந்து புகு ந்த சில நாளிலேயே மாமனை வழியனுப்பிவிட்டனள் என்ற வசையை உலகோர் பேசாவண்ண மிருக்கப் பிரார்த்திக்கிறேன். இதைத் தவிர வேறொன்று மே சொல்வதற் கில்லை. (என்று ஒரு பக்கம் போயினள்.)

சீ.—இன்னும் யாரேனு மிருக்கிறார்களா? (ஒருவரும் பேசவில்லை)

வி.—செட்டியாருடைய மனைவி இளையாள் ஒருவள்தான் பாக்கி மற்ற வர்களெல்லாம் சிறுவர்கள்

சீ.—அவளிங்கு வரச் சந்தர்ப்ப மில்லைபோ லிருக்கிறது.

வி.—ஆம், பிரசவ வேதனை பட்டுக்கொண் டிருக்கிறதாகத் தெரி கிறது.

சீ.—ஒரு பெண்ணை யனுப்பிக் கேட்டுவரச் சொல். (ஒருவள் போகி றாள் இவள்தான் செட்டியார் மகள்.)

மகள்.—அம்மா நம்குல தெய்வம் வந்து ஒவ்வொருவருடைய அபிப் பிராயத்தையுங் கேட்டது. எல்லோரும் சொல்லியாயிற்று. நீ பொருத்தி தான் பாக்கி. உன்னபிப்பிராயத்தைக் கேட்டுவரச் சொல்லிற்று என்னிடஞ் சொல்.

இளையாள்.—மகளே நானென்ன சொல்வது நான்படுகிற கஷ்டத் தில் என்னைக் கேட்கிறாயே உனக்குத் தெரியாதா சொல்லேன்.

மகள்.—நான் சொல்வதாயிருந்தால் இன்று மன் வரவேணும். உன் வாக்கானுன் அபிப்பிராயந் தெரிய நற்குல தெய்வத்தின் எண்ணம். ஆகையால் நீயே சொல்.

இன்.—குழந்தாய் உனக்குத் தெரியாததை நான் என்ன சொல்லப் போகிறேன். நான் உன்னைப்பார்க்கிலும் அதிகக் கல்விகற்றிருப்பினும் உன்போற் பேசுந்திறமை யுடையவளல்ல. நீ கல்வியிற் குறைந்தவளாயினும் சொல்லுந்திறமை வாய்ந்தவள். ஆகையால் சுருக்கி யுரைக்கின்றேன். அதை நீ மேபாய் விரிவா யெடுத்துரைத்துக்கொள். நான் என் மனதிலுள்ளதை ஒளியாது புகல்கின்றேன். மகளே நான் உன்னிலுஞ் சிறுபெண், உனது பிதா வயோதிகர். எனக்கவர் பதி பெற்ற காமம் ஒன்றைத் தவிர அதற்குற்ற காரியங்களில் பிரயோசனமின்று. வேண்டுவன யாவுங் குறைவற நடந்து வருகிறது. யானோ எல்லா கலையும் மறுபடிக்கல் அரியவள். என் போன்ற பெண்கள் பழிக்கல் கூடாது. கெஹத்தித் தப் கொலை முதலியவைகளுக்கு மிகவும் பயந்தவள். எமனுக்கு வழியின்னொ கொடுப்பினும் உற்றார்க் கொருபின்னை கொடுக்கச் சகியார் என்னும் பழமொழி போல் நான் குழந்தையை மன மொப்பிக் கொடுக்க மனம் வராது. உன்வாழ்வை மிகவும் விரும்புகிறேன். தன்னைப் போல் பிறரை நேசி என்பது போல் உன்னைப்போல் என்னையும் பார். அவரவற்ற வரை அறக்கடவுளனுகாது. என்னுடை தவிற்கார் உனது பிதா இவ்வளவே எனதாம். அப்புறம் என் விதிபோல் நடக்கிறது (என்று கண்ணீர் விட்டழுதாள்)

பக்கத்திருந்த அவள் தாய் கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டு:

அழுதாற் பயனென்ன நொந்தாற் பயனென்ன வாவதில்லை
தொழுதாற் பயனென்ன நின்னை யொருவர் சுடவுரைத்த
பழுதாற் பயனென்ன நன்மையுந் தீமையும் பங்கயத்தோ
னெழுதாப் படிவருமோ சலியாதிரென் னேழைநெஞ்சே.

வெனப் பாடிய பட்டினத்தார் பாட்டை உன்பிதா அடிக்கடி சொல்லக் கேட்டிருக்கிற நீ இம்மாதிரி மலைக்கலாகுமா; வருவது வருகவென தைரியமாக இருவென்றாள். (இங்கிப்படியிருக்க) அங்கு செட்டியார் மறுபடியுங் கூச்சலிட்டனர்.

தூதுவர்.—அடே துஷ்டா என் வீணில் காலத்தைக் கடத்துகின்றாய் வா இப்பக்கம்.

சே.—ஐயோ நானங்கு வரமாட்டேன், என்னை விட்டிடுங்களேன்.

தூ.—அடே பைத்தியக்கார நாங்க ளென்ன போலீஸ்காரர்களா என்ன எதையாவது வாங்கிக்கொண்டு இன்னொரு சமயம் பார்த்துக்கொள்வோமென்று விட்டுப்போக, சீ, எழுந்துவா.

சே.—எது கேட்பினுங் கொடுக்கிறேன். தயவு செய்யுங்கள்.

தூ:—உன்னுடைய உயிரைக்கொண்டு செல்வதற்காகவே வந்திருக்கிறோமே நீ யென்ன கொடுப்பது நாங்கள்வாங்க.

சே:—உயிர்க்குப் பதிலாக வேறெதைக் கேட்பினுந் தருகிறேனையா.

தூ:—குடி தண்ணீர்க்கு காசுவாங்கிய கொடும்பாவி நீ; உன்னிடம் நாங்களா யாசிக்கவேண்டும். ரொம்ப நல்லா யிருக்கிற தடா அந்த மட்டும் நீ சமர்த்தன்றான் வாயைமூடு.

சே.—இப்புவியில் நானொருஜீவன்றா னிருக்கின்றேன். வேறொருவர் உங்களுக்ககப் படவில்லையா ஏழைபேரில் கொஞ்சம் மனம் வையுங்களேன்.

தூ.—அடேகருமி உன்பக்கத் திலிருக்கிற சிறுவர்களாலல்லவா இவ்வளவு வாதாடுகிறாய். அவர்களுக்காக இதுவரை பொறுத்தோம். இனிஎங்கள் வேலையை நாங்கள் பார்க்கிறோம் (பாசவலையை வீசி இழுத்தார் பக்கத்திலின்ற சிகாமணியின் காலைக்கட்டிக் கொண்டு.)

சே.—ஐயோ இழுக்கிறானே இழுக்கிறானே பிடியுங்களேன்.

சி.—ஐயா இனிநீர் இங்கிருக்கற்கில்லை; அவர்களோடு செல்லவேண்டியதுதான் விதியைக்கடப்பதற்கு யாரால் சாத்தியம்; என்காலை விட்டிடும்.

சே.—ஐயோ என்விதி யிப்படியா நேர்ந்தது. எப்படி யாயினுஞ் சரி என்மனை வியைக்கண்டு ஓர் வார்த்தை சொல்லிவிட்டு குழந்தை பிறக்குந் தருவாயிலிருப்பதாய்ச் சொன்னார்கள். அதையுங்கண்ணால் பார்த்துக் கொண்டு வருகிறேன் இவ்வளவு தயவு வைத்தாற் போதும்.

தூ.—அது ஒருபோதும் முடியாதகாரியம் நினைப்பதிற் பலனில்லை வீண்கலக்க மடையாதே பேசாது வா இதெல்லாம் எப்போது வேண்டியது.

"முப்போது மன்னம் புசிக்கவுந் தூங்கவு மோகத்தினாற்
செப்போதி ளமுலையாருடன் சேரவுஞ் சீவன்விடு
மப்போது கண்கலக்கப் படவுமமைத் தாயையனே" என்று

பட்டினத்தடிகள் பகர்ந்தவாறு கண்கலக்க மிப்போதோ படுவது பேஷ்! பேஷ்! நன்றா யிருக்கிறது. அழுகைவேறா வுனக்கு.

சே.—நான் தேடிய கோடிக்கணக்கான திரவியத்தைத் தருகிறேன்; இதைப் பெற்றுக்கொண்டு இதற்குப் பதிலாக ஒரு நிமிஷங் காருங்கள் அதற்குள் குழந்தையைப் பார்த்து வந்திடுகிறேன்; இந்தத் தயவாவது வையுங்களையா?

வி.—அடே நீ வைத்திருக்கிற ஆஸ்தியைப் பார்க்கினும் பல்லாயிரங் கோடிப் பங்கு அதிகமாக வீசினும் நீ பகர்ந்த ஓர் நிமிஷத்துக்குப் பதிலாகாது. கொடுக்க முடியாது; புறப்படு, இல்லையாகில் இதோ சூலத்தால் குடல் சரியக் குத்திக்கொண்டு செல்கிறேன்.

வி.—அன்று நம்வாணாள் அவ்வளவு கிடைத்தற் கரியதா என்ன.

சி.—ஆஹா கிடைத்தற் கரிதுதான்.

வி.—அப்படியானால் பலர் வாணாட்களை வீணாக்குகிறார்களே நாமும் அப்படித் தானே செய்கிறோம்.

சி.—ஆம் நாமும் அப்படித்தான். உலகம் பொய் யெனக்காணும் புண்ணியர்கள் ஒரு க்ஷணமும் வீணில் காலங்கழியார். இது பற்றி ஒழிவி லொடுக்கத்தில் கண்ணுடைய வள்ளல் அருளிச் செய்த கவியே சான்றாகும். அஃதெவ்வாறெனில்.

"தேடப்படும் பொருளைச் சிக்கெனவாகப் புதைத்துக்
கோடிக் கொருமிடங் கொள்ளுகினுங் கூடாத வாணாளை
வீண்கழிக்கு மானுடரைப் போன்மயக்கம்
புணர் பொய் கண்டுதுறப் போர்" என்பது போல்

நம்முடைய வாணாளானது ஒவ்வொரு க்ஷணமும் அதிதுர் லபமே. (என்று சொல்லிவிட்டு உயர நோக்கி, பொறு பொறு சற்று நில்லென சூலத்தால் குத்த வந்த யமதூதரை நிறுத்தி செட்டியார்க்கு மனைவியின் மொழி புலப்படுமாறு நல்லுணர் வுண்டாக வேண்டுமென்று மனதில் நினைத்தனன். அதுபோல் செட்டியாரும் உணர்வுடன் தோன்றினர்.)

வி.—ஓ தெய்வமே இந்தா மனைவி வாய்மொழி கேட்டு வந்தனள் மகள்.

சி.—உனது சிறிய தாய் யாது கூறினள். ஒன்றொழியாது கூறுவாயாக.

மகள்.—என் சிறிய தாயினிடம் போய் வினவியதில் சில மொழிகள் புகன்று இவைகளை விரிவா யெடுத்துக் கூறெனச் சொல்லினள். அதை என் மதியளவு புகல்கின்றேன். செவியுற்று எமையாள்வதுன் கடனே. முதலில் நான் உன்னிலுஞ் சிறுபெண் என்றாள்; அதாவது வயதில் உன்னைப்பார்க்கிலுங் குறைந்தவள். என்னை என் தாய் தகப்பன் இருவரும் வஞ்சித்து விட்டனர். ஏனெனில் சரியொத்த கணவனோடு சகல இன்பங்களுகர்ந்து தர்ம வழியினின்று தவறாதிருந்தற்கில. ஆகையினால் பெண்களுக்கின்றியமையாத பெரும்புகழ் பெறாது போயினன். அதாவது

> "பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னுந்
> திண்மையுண்டாகப் பெறின்."

என்று நாயனார் கூறியபடி கற்புடைமையைக் கைக்கொள்ளாததேயாம். இதற்கெல்லாங் காரணம் ஒன்றோடொன்று முரணுற்ற உன் தந்தையின் முதுமையும் எனது இளமையுமே. இதில் யான் கூறுதற்கு யாதுளதென்றனள். இரண்டாவது உனது பிதா வயோதிகர் என்றாள். அதாவது பட்டினத்துச்சுவாமிகள் பகர்ந்தவண்ணம்.

"வாலிபகோல முஞ்சேவறுபிரிந்து வளைவுமாறி யிளமையுமாறி வன்பல்விழுந்திரு கண்களிருண்டு வயதுமுதிர்ந்து நரைதிரை வந்து வாத விரோத குரோதமடைந்து."

செங்கையினிற்றடி கொள்ள அதி தீவிரமடைந்தவர் என்றும் இத்தலைவர் இல்லறத்திற் குரியவரல்லரென்றும் தெரிவிக்கிறாள். மூன்றாவது எனக்கவர் பதியென்ற நாமமொன்றே தவிர அதற்கான லக்ஷணமின்று என்றாள். அதாவது உலக ஒப்புரவுக்கு இவர் என் கணவர் என்ற பெயரே தவிர உண்மையிற் கணவராகமாட்டார் ஏனென்றால் மனைவியோடு வாழுங் காலத்தையும் மனு முதலிய பெரியோர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட மார்க்கங்களையுங் கைவிட்டாரன்றோ? வாதலால் அது விஷயத்தில் இவர் பிரயோசன மற்றவரென்கிறாள். நான்காவது வேண்டுவன யாவுங் குறைவற நடக்கி

றது என்றனள். அதாவது சோறு கூறை ஆபரணம் சுகம் மக்கட்பேறு திரவியம் சுபேச்சை பயமின்மை முதலியவைகளுக்குத் தட்டில்லை என்கிறாள்.

ஐந்தாவது யாரேனு வெல்லாநலனு மநுபவிக்கற்குரியவள் என்றாள். அதாவதுஉலகவின்பம் நுகருங்கால்யாதுபாது மங்களகரமான காரியங்கள் நிகழுமோ அங்கு செல்வதற்கும் கந்தபுஷ்பபரிமளாதிகள் அணிவதற்கும் விதவிதமான உடைகள் உடுப்பதற்கும்மற்றும் வேண்டுவன பற்றிற்கும் மறுமையின்பமெய்தற் குரித்தாய ஐவகை வேள்விக்கும் அநுகூலமாயிருக்கற் குரியவள் என்றுஞ்சொல்லுகிறாள். ஆறாவதுஎன் போன்றவர்பழித்தல்தகாதுவென்கிறாள். அதாவது தன்னைப் போலுள்ள சுமங்கிலிப் பெண்கள் இகழாதிருத்தல் வேண்டும். இதன்றாற்பரியமென்ன வென்றால்தன்னாயகர் மரித்தால்தான் அமங்கிலியாகியெல்லா நலனுமிழந்து சுபகாரியங்களில் முன்வரக் கூடாமையாகும் இதையெல்லாம் நினையாமல்வந்துவிடில் சுபகாரியத்தில் அமங்கிலிவரக்கூடுமா இதுதெரியாதா? சவம்போல் ஓரிடத்தில்விழுந்து கிடக்காமல் குறுக்கும்மறுக்கும் அலைகிறதுஎன்று ஏசுவதோடு என்னைப் பார்த்தவுடன் அவர்கள் நெஞ்சம் பகீரென்றிடும். காரியக்குறைவுகள் தற்செயலாய் நேரிடினும்அதையென் தலையிற் சுமத்தி அந்தச்சண்டாளி பாதகி மொட்டை முண்டை எனக்கென்று எங்கிருந்து எதிர்வந்தாளோ அன்றைக்கிருந்து நானிந்தப் பாடுதான் படுகிறேனென்று பழிப்பார்கள். அப்படியவர்கள் பழிப்பதற்கில்லாமற் பார்த்துக்கொள்ளவேணும் என்றதாக அபிப்பிராயப்படுகிறாள். ஏழாவது சிசுஹத்தி தற்கொலை முதலியவைகளுக்கு மிகவும்பயந்தவள் என்றுஞ்சொன்னாள். அதாவதுஉலகத்திற்பெரும்பாலும் விதவைகள்பின்வரும் ஆபத்தைநினையாது தற்போதையஆத்திரத்தை தீர்த்துக்கொள்ளும் நிமித்தம் சோரம் போகின்றனர். அதினால் கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்டதுபோல் கெர்ப்பந் தோன்றிவிடுகின்றது. இதுவும் உலகில்விந்தையினும் விந்தையே. ஏன் விந்தை என்கிறேனென்றால் இப்போது பாருங்கோ பூமியில் எவ்வளவுபேர் குழந்தை வேணுமென்று நாகப் பிரதிஷ்டை செய்தும் அரசமரம் விநாயகர்கோவில் சுத்திவந்தும் தான தருமங்கள் வேள்விகள் முதலிய இயற்றியும் எண்ணம் முற்றுப் பெறாது கவலை கொள்கின்றனர். விதவைகளோ வென்றால் கெர்ப்பம் வராதிருக்க

வேண்டுமென்று வெகு தெய்வங்களைப் பிரார்த்தனை பண்ணினாலும் அது கட்டாயம் உற்பத்தியாய் விடுகிறது. அப்புறம் அதை எவ்விதத்தினாலும் மறைக்க வழி தேடுகின்றனர். வழிதேடி சிசுஹத்தி (கொலை) செய்து விடுகிறார்கள். இதற்கெல்லாந் தப்பித்துக்கொண்டு எங்கோ வொன்று பிறந்து விடுகிறது. அதைக் காடோ செடியோ கால்வாயோ சாக்கடையோ புள்ளோ முடுக்கோ இவைகளில் விட்டெறிந்து விடுகின்றனர். ஆகையால் இது போன்ற கொடுஞ்செய்கைக் குட்பட எனக்கு மனம் வரவில்லையென்பதாயும் சொல்கிறாள். தவிர எட்டாவது. குழந்தைகளை பிறர் பாற் கொடுக்கத் துணியேன் என்றாள். இதினால் என்ன தெரிகிறதென்றால் இப்போது நம் நாட்டில் நூதனமாக ஒரு வழிகண்டு பிடித்துப் பெரும் புண்ணியத்தைக் கைக்கொள்கிறார்கள். அதாவது விதவைகள் பெற்று வீசி யெறிந்த அனாதைக் குழந்தைகளை வாங்கி வளர்ப்பது வொன்று. இதில் தற்காலத்தில் நூதனத்திலும் நூதனமாக ஒரு வழக்கத்தைக்கண்டு பிடித்து வெகு விநோதமாக நடக்கிறதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். எப்படியெனில் கற்றறிந்த சிலவிதவா கண்மணிகள் கெர்ப்பந் தரித்ததோ மென்று தெரிந்துகொண்டு 5, 6, 7, 8. இந்த மாதங்களில் பிறர்க்குத் தெரிந்து விடுமெனக் கண்டு காசி ராமேஸ்வர முதலிய ஸ்தல யாத்திரைக்குப் போய் வருவதாய்ச் சொல்லிக்கொண்டு புறப்பட்டு விடுகிறார்கள். அப்படிப் புறப்பட்ட இவர்கள் காசிக்குப் போவதெங்கே! கர்மந்தொலைவதெங்கே! அதுவொன்றுங் கிடையாது. பட்டண முதலிய விடங்களிலுள்ள ஆஸ்பத்திரிபோய்ச் சேருகிறார்கள். அங்கே இவர்களை யேற்றுக்கொண்டு இவர்களுக்கு வேண்டிய சௌகரியங்கள் செய்து கொடுத்து உணவு முதலியவைக ளெல்லாம் ஒழுங்காயுதவி வருகிறார்கள். அங்கே குலநலம் பார்ப்பது இல்லை. குலமா இழிவா எல்லாம் மனிதவர்க்கத்தில் சேர்ந்ததும் கடவுளால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதுமே தவிர வேறு கிடையாதென்பார். இப்படிப் பத்து மாதம் வரை யிருந்து சுகமே குழந்தையைப் பெற்றுச் சந்தோஷமாய் அங்குள்ளவர்களிடத்தில் கொடுத்துவிட்டு வெளியே வருவதும் பெரிய புண்ணியம். இவர்களுக்கு கடவுள் கிருபை செய்ய வேணும் என்று மனதார வெண்ணிக்கொண்டு ஆசிர்வதிக்கின்றனர். அப்புறம் இனி வீடு போய்ச் சேர்ந்து அடுத்தாப் போற் கெர்ப்போற்பத்திக்கு

ஆரம்பிக்கவில்லையே. இதற்காகக் கொஞ்சம் மனதைப் புண்ணாக்கி போசித்துக்கொண்டு அதுபோல் பகல்காலம் போனதும் இரவுடன் வந்து கிரகத்திற் சேருகின்றனர். இப்படி யாரும் குழந்தைகளை வாங்கி வளர்த்து விருத்தி செய்வது மிகுந்த புண்ய மெனக் கண்டுபிடித்து இதற்காக ஏராளமான பொருள்களை செலவிட்டு வேண்டிய ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். இதை யறிந்த விதவைகளோ கடவுள் நமக்கு வழி காட்டினார். எப்படியும் கடவுள் காருண்ய முள்ளவர் என்பது உண்மை. (ஏனெனில் இவர்கள் நினைத்ததை சரியென்று சொன்னாற்றான் அவருக்குக் காருண்ய மென்பது நிலைக்கும்போலிருக்கிறது.) என்றும் நாம் நித்யவிதவைகளாய் வைத்தது கவலை கெட்டதென்று மிகமிஞ்சி யாரம்பிக்கின்றனர்.

உள்ளதும் போய்விட்டது பிள்ளை பள்ளிக் கிருக்கப்போய் என்பதுபோல தருமத்தை யுத்தேசித்து விதவைகளின் மானத்தைக் காப்பாற்றி குழந்தைகளை வாங்கப் பாக அவர்களுக்குக் கொஞ்ச நஞ்சமிருந்த பயமெல்லாம்போய் பகிரங்கமாக லீலா வினோதம் புரிய வாரம்பமாய்விட்டது. ஆகையால் இவர்களைப் போல் பெற்ற குழந்தைகளைப் பிறர்கையில் கொடுக்கக் கொஞ்சமும் மனம் பொறேன் என்பதாய்ச் சொன்னாள். ஒன்பதாவது உன்னைப் போல என்னை நேசி என்றாள். அதாவது நான் என்பத்தாவை சன்னியாசி யாக்கிவிட்டு நான் சுமங்கிலியாய் வாழ்கிறேன். ஒரு வேளை அவர் விலையாயிருந்திருப்பினும் இறவாதவரென வெண்ணி யென் ஆயுள் முழுதும் இப்படியே சுமங்கிலியாக வாழவிரும்புகிறேன். இதை யறிந்த அவளும் என்னைப் போலிருக்க விரும்புகிறாள். அதாவது கணவன் சந்யாசியாகட்டு மென்றும் நான் சுமங்கிலியாகவே யிருப்பே னென்றும் எண்ணும். இதுவுந்தவிர அவாவற்றவரை ஆரக்கடவுளாகாது என்றாள். அதாவது ஒருபுருஷனுக்கு விதியாலேற்பட்ட வயது 16 என்றால் இவன் மதியால் அத்துணை காலம் வாழலாம் என்று பெரியாரனுபவமே சான்றாகும். தவிர சேர்நிட நானுக்குறைதாக சிலர் சொல்கிறார்கள். எப்படியென்றால் ஓர் புருஷன் தன் ஆயுள்முடிவு காலத்தில் சன்னியாசம் பெற்றுக் கொள்வானேயானால் அவனுக்கப்போது சாவு வருவதில்லை; கொஞ்சகாலம் சன்யாசியாகி உயிர் பெற்றிருக்கலாம். இதேபோல் நமதுவேதாக குரு ஆதி சங்கராசாரிய சுவாமிகள் பெற்

றுக்கொண்டதாய்த் தெரிகிறது. மார்க்கண்டேயரும் சிவபூஜை நேசத்தால் அதிக நீர்க்காயுள் பெற்றனர் என்று விளங்குகிறது. ஆகையால் இப்போது உன் தகப்பனுரை சன்யாசம்பெற்றுக் கொள்ளும்படி செய்யென்று இப்படிப்பத்து வாக்கியங்கள் பகர்ந்தனள். இதல்லாமலும் கடைசியாகஉனதுபிதா என்னுரைதவிரார் என்றும் எனதுள மிவ்வளவே யென்றும் சொல்லி முடித்தாள். அதாவதுஉலகில் புருஷர்களிடம் உண்மையில் நடந்துகொள்பவரை நீக்கி மற்றப்பெண்கள் பெரும்பாலும் புருஷர்களிடம் மாயப்பகட்டாக பசப்புவார்கள். நீ போய்விட்டால் நாஞெருக்ஷணம் வாழேன் உனக்குமுன்நான் கட்டையிலேறுவேன். நீ போய்விட்டால் உலகில் எனக்கார் துணையெனப் பலவாறுவாய்ப்பேச்சுப்பேசிக் கடைசியில் புருஷர் உயிர்துறந்தால் அவள் சொல்லியயாவுங்கைக விட்டு அதற்கு மாருகநடந்து சந்தோஷமாக இருப்பர். இப்பேர்ப்பட்ட பெண்களைப்பார்க்கிலும் புருஷன் முன்கொடிய சொல்லும்பெய்து வெறுக்கப்பேசி நீசெத்தாலும் ஒருநாளைக்கு அழுதுவிட்டு சனிதொலைந்ததென்றுதலையை முழுகிவிட்டு அப்புறம் சுகமாகக் காலங்கழிப்பேன் என்று சொல்கிறபெண்களை நல்லவர்கள் என்று சொல்லலாம். ஆகையால் நான் மனதிலொன்று வாக்கிலொன்றுமாக வொன்றுங் கூறவில்லை. எல்லாம்உண்மையே மனச்சாக்ஷிக்கு விரோதமில்லாது கூறி விட்டேனென்றாள். இவ்வளவே.

இதைக்கேட்டிருந்த செட்டியார் ஒருபக்கம் நம்மானத்தைக் கெடுத்தாளே மனைவியென்று துன்புற்றிருந்தாலும் நாம் பிழைத்தற்கு வழியுந் தெரிவித்தாளேயென்ற சந்தோஷமுங் கொண்டனர் இந்த வேளையில் யமதூதரைச் சிகாமணிபார்த்து பின்வருமாறு கேட்டனர்:—

சி.—யமதூதர்களே இப்போது யிந்தச் செட்டியாரை விட்டுவிட்டுப் போக உங்களால் கூடுமா.

யமதூதர்.—அது ஒரு போதுங் கூடாது. உயிரைக் கொண்டே செல்லவேணும்.

சி.—அப்படியானல் இவருக்குப் பதிலாக வேறயாருயிரையாவது கொண்டு செல்வதற்காகுமா.

யமதூதர்.—நாங்கள் வேறொரு உயிரை வலிய அழைத்துச் செல்லோம் யாராவதுதான் தருகிறேனென்று முன்வந்து கொடுத்தால் கொண்டு செல்கிறோம்.

சி.—அந்த உபகாரமாவது செய்யுங்களையா உங்களுக்குப் புண்ணியமுண்டாகும்.

சரி இங்குள்ளயாவர்களையுங் கேட்கிறேன். செட்டியார்வீட்டுடன் இருக்கிற உங்களெல்லோரையும் ஒரு கேள்வி கேட்கிறேன். அதாவது இவருடைய உயிருக்குப்பதிலாக யாராவது ஒருவர் தங்களுயிரைக் கொடுக்க இஷ்டமானால் எழுந்துவந்து இதோஇருக்கிற யமதூதர்களிடம் என்னுடைய உயிரைக் கொடுக்கிறேனென்று சொல்லவாருங்கள். அப்படியானால்தான் செட்டியார் மீட்கப்படுவார். இல்லையானால் சற்றுநேரத்தில் தூதுவர்கொண்டுபோய் விடுவர். யார் வருகிறவர்கள் என்ன ஒருவரும் பேசவில்லை. பதிலில்லையாதலால் மறுபடியும் செட்டியார் தகப்பனாரைக் கூவி, ஐயா! பெரியவரே இங்கு எழுந்துவாரும் என்றான். இதைக்கேட்டதும் மற்றவர்களெல்லாம் இவர் சாகப்போகிறவர்தானே போனால் போகிறார் என்றெண்ணி சந்தோஷித்தனர். அவர்க்கோ பீதியுண்டாயிற்று எழுந்துநின்றார்.

சி.—பெரியவரே நீர் மிகுந்த புண்ணியஞ்செய்தவர், மகனுக்காக உயிரைக்கொடுக்க வெழுந்ததைப்பற்றி சந்தோஷிக்கிறேன் வாருஞ் சீக்கிரத்தில் என்றான். சற்று திரும்பித் தெருப்பக்கமாகச் சென்றனர். அப்பா எங்கு செல்கிறீர். விரலைக்காட்டி ஒன்னுக்குப்போய் வருகிறேனென்றார்., அப்புறம்போகலாம் இங்கு வாரும் என்றான். விரைந்து கோலூன்றி நடந்தனர். (எதிர்நிற்கிற ஒருவரைப் பார்த்து) ஐயா! அந்தப் பெரியவரை விடாதீர்கள் அப்படியே தூக்கி இங்கு கொண்டுவாருங்கள் என்றான். எதிரில்நின்றவர் பெரியவர் கையைப் பிடித்தனரோ இல்லையோ உடல் நடுக்கங்கொண்டு கோவெனக் கதறி கால்வழியாய் மூத்திரம்பெய்து விட்டனர். ஐயா! அவரை விட்டுவிடுங்கள். அவருக்கிஷ்டமில்லை போகட்டும். அவர்சமுசாரம் எங்கே அந்தம்மாளாவது உயிரைக் கொடுக்க முன் வரட்டும் என்றான். இதைக்கேட்ட ஒருவர் முன் பெரியவர் போனமாதிரியிவளும் எங்கே ஓட்டம்பிடிப்பாளோ வென்னவோவென்று சட்டென்றெழு

ந்து அந்தக்கிழவியை அப்படியேதூக்கிக் கொண்டுவந்து முன்னால் வைத்தனர். பறக்கப் பறக்கவிழிக்கிறாள். அம்மையே சற்றுமுன்பு என்னை உன்பாதஞ்சேர்த்துக் கொள்ளென்று சொன்னையே இப்போது உன் உயிரை உன் மகனுக்காக இந்த யமதூதர் கையில் ஒப்பித்துவிட்டு என் பாதம்வந்து சேர்என்றான். அதற்குநான் "ஏனையா கொடுக்கிறேன். அவன்மனைவி ஒருத்திக்கிருவள் இருக்கிறாள் அவர்கள் கொடுப்பார்கள். நான் போய்விட்டால் என் புருஷரை யார் ஆதரிக்கிறவர் என்றாள். சிகாமணி கிழவியை நோக்கிச்சற்று முன்னடி தானே சொன்னாய் இப்போது மாட்டேனென்கிறாயே யென்றான். நான் சும்மாசொன்னேன். இப்படிவருமென்று நான்கண்டேனா வென்றாள். அப்படியானால் இங்கே இருக்காதே என்றான்.

தா.—அப்படிவேணுமானாலும் போய் நாலுவீட்டில் பிச்சைவாங்கிப்புசித்துப் பிழைத்துப்போகிறேன். இதற்காக மனதாரச் சாவார்களா (வெளியேபோய் புருஷனோடு சேர்ந்துஅடுத்த வீட்டுத்திண்ணையிற் குந்தினர்.)

சி.—வேறேயாராவது வாஇஷ்டமா (மூத்தமனைவி எழுந்துபின்னால் போனாள்) அம்மணிநீதான் வரவேணும் சற்றுமுன்னடியும் அவர்களுக்குமுன் நான் போய் விடவேணுமென்று சொல்லியிருக்கின்றனை யாதலால் சீக்கிரம் வா.

மூத்தாள்.—என் ஐயா அந்தக்கிழமிரண்டுஞ் சும்மதிக்காமல் போகிறது நான்சரியான மகனையும்மருமகளையும் வைத்திருக்கிறேன். என்னைக் கொடுக்கச் சொல்கிறீர்களே இது நியாயமா?

சி.—நீயே சொல்லிலையே நான் மணத்தோடு முந்திக் கொள்ள வேணுமென்று.

மூத்தவள்.—என்னமோ வாய் தடுமாறிச் சொல்லியிருப்பேன். அதையே பெரிதா யெண்ணிக் கொள்வதா?

சி.—இப்போ கொடுக்க முடியுமா முடியாதா ?

மூத்தவள்.—கொடுக்கிறவள் வேறேயிருக்கிறாள் (போய்விடுகிறாள்)

சி.—செட்டியார் மகளைப்பார்த்து அம்மா நீதான் நல்லமனமுடையவள். உதார குணமும் உன்னிடந்தான் தோன்றுகிறது ஆகையால் நீயே உன் தகப்பனுருக்கு உதவிசெய்.

மகள்.—அப்பா முதலில் என்னைக் கேட்டீர்களேயானால் கொடுத்தே யிருப்பேன். அந்தப் பாக்கியம் பெரு எனக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லை.

சி.—இப்பொழுதென்ன ஒன்றும் முழுகிப் போய் விடவில்லையே சும்மா கொடு.

மகள்.—இனிநான் கொடுப்பதற்குப் பயித்தியக்காரியா.

சி.—என்ன சங்கதி.

மகள்.—ஊர்க்கிழவர்களெல்லாம் அப்படி முறைத்துக் கொண்டு ஓடிப் போய்விட்டதே நான் கொடுத்தால் என்ன சொல்ல மாட்டார்கள் ஊரில்.

சி.—என்ன சொல்லுவார்கள். அப்படியொன்றுங் குறைவு கூறமாட்டார்கள். பிதாவுக்குயிர் கொடுத்த பெண்மணியென்று பெருமையாய்ப் பேசுவார்கள்.

மகள்.—நன்றாய்ச் சொன்னீர்கள். நாலுக்கு நாலுபேர்க் கூடிக் கொண்டு சாப்போடுகிறங்களெல்லாம் தப்பித்துக் கொண்டோடினர். இவள் நன்றாய்த் தின்று கொழுத்த திமிரல்லவா உயிரைக் கொடுக்கச் சம்மதித்தாள். இவளைப் பார்க்கிலும் பெருமூடர் இந்தப்பூமியிற் கிடையாது என்பார்களே. அப்பேர்ப்பட்ட பேச்சைப் பேசவா நான் பிறந்தது. தவிரவும் இன்னார்மகளென்று என் தகப்பனார்க்கே வசையாகும். அவரை எல்லோருங் கேலிசெய்வார்கள் ஆகையால் அவர்களுக்குங் குறைவு வரும்படி செய்யவெனக்குப் பிரியமில்லை. இனி என்னிடம் மறுபடி மறுபடி யொன்றுங் கேட்கத் தேவையில்லை எனக்குப் பெரிய வேலையிருக்கிறது (சடேலென்று பின்கட்டுக்குப் போய் விட்டாள்.

சி.—செட்டியார் தங்கையைப்பார்த்து ஏனம்மா உன்னபிப்பிராயம் எப்படி.

தங்.—என்னபிப்பிராயம் முன்னமே எல்லாஞ் சொல்லியாயிற்று. இனி சொல்லவேண்டிய தொன்றுமில்லை.

சி.—நீயும் பர்த்தாவை யிழந்தவள். நீ கொடுப்பதனால் உனக்கும் பெருமை உலகிலுண்டு. உன் பர்த்தாவையும் போய்ப் பார்ப்பாய் உன் தமையன் உயிர் வாழ்வான். உன்பிள்ளைகளை அவர்

உன்னைப்பார்க்கினும் நன்றாய்ப் பாதுகாப்பார். எல்லாம் நன்மையாகவே முடியும். நீயும் முதலில் சாண்குப்பிக்கு இப்பாடுபடுகிறேனென்று பட்டணத்தார் பாடல்கூடப் படித்தனையே.

தங்.—இருந்திருந்து நல்லகதையை ஆரம்பித்தீர்களே போதும் போதும் எனக்கென்ன வீடுவாசலில்லையா தோட்டந்துறவு இல்லையா மாடுகண்ணு இல்லையா. சொத்து பத்து இல்லையா குழந்தை குட்டியிற் குறையா, பண்டபதார்த்தங்களிற் குறையா, மனுஷ மக்களிற் குறையா, என்ன குறையென்று என்னை யிந்தமாதிரி உயிரைக் கொடுக்கச் சொல்கிறீர்கள். அவர்சொத்தை இங்கே எல்லாருங்கூடிக் கொண்டுதின்கிறவர்களெல்லாம் நான்மாட்டேன் நீ மாட்டேனென்று ஓடி ஒளிகிறார்கள். நானும் என்பிள்ளைகளும் எங்கள் சொத்தைக் கொண்டுவந்து கொட்டிக்கொண்டு அரைவயிறுங் குறை வயிறுங் குடித்துங் குடிக்காமலு மிருந்து பாடுபட்டு வந்தோம். நானு உயிரைக்கொடுக்கவேணும் நல்ல மாதிரியாச்சுதே.

சி.—அம்மணி நீ சொல்வது சரி. யாரும் சிரஞ்சீவியாயிருந்து வாழப் போவதில்லை எல்லாம் போகிறவர்கள்தான் அதுபோல் நீயும் ஒருநாளைக்கி இறப்பதுண்டா இல்லையா.

தங்.—அது விதிவசம் ஒருநாளையில் செத்திட்டுப் போகிறேன்.

சி.—அப்போது சாகிறது இப்போ தமபனுர்க்காக விட்டாலென்ன

தங்.—அப்படி யெனக்குவந்த விதியென்னையா ? அப்படி ஒன்றும் வந்திடவில்லை. எல்லாம் இங்கிருப்பதினாற்றானே இவ்வளவு வந்தது. வேண்டியதில்லை யிவர்களுறவு. இதோ என் வீடு போய்ச் சேர்கிறேன் (என்று குழந்தைகளை யழைத்துக் கொண்டு ஓரேபிடியாய் புருஷன் வீட்டுக்குச் சென்றாள்.)

சி.—மருமகளைப் பார்த்து நீ பொருத்திதான் இதில் சரியானவள் ஆனதினாற்றான் உன்னைக் கடைசியில் கேட்டுக்கொள்ளலாமென்று மற்றவர்களை யெல்லாங் கேட்டு வந்தது. மற்றவர்களைக் கண்டிப்பாகக் கொடுத்தேதீர வேண்டுமென்று சொல்லாதகாரணமும் நீயொருபெண் இருப்பதினாலேயே. ஆகையால் நீ மனமகிழ்வோடு உன் மாமனுர் உயிரோடு வாழ்வதற்காக இதோ நிற்கிற எமதூதர்களிடம் உனதுயிரைக் கொடு.

மருமக.—இதென்ன கூற்றுப் முடிந்தது. இருந்திருந்து என்உயிர்க்கா உலைவைத்தீர்கள். யாரேனும் தான் சாக மருந்துண்பவருண்டா; இதென்ன வைத்தியங் கொண்டிருக்கிறீர்களா. என்ன! அப்படியானால் சரியான வைத்தியர்களைக் கொண்டு நல்ல மருந்து வாங்கிச் சாப்பிடுங்கள் எழுந்துபோங்கள் இனி இந்த தாமதித்தீர்களானால் யாதாய் முடியுமோ தெரியாது. சீக்கிரம் செல்லுங்கள் (என்று சற்றுதூரம்போய் தன் தமையனைப் பார்த்தான்.)

தமை.—அப்படி உன்னுடைய உயிருக்கு ஆபத்து வந்தால் நான் சும்மா தடியனாட்டம் நின்றுகொண்டிருப்பேனென்று பார்க்கிறாயா. எல்லாம் கடைசிவரை எப்படியாகும் பார்க்கலாமென்றிருந்தேன். ஏதோ அவர்களைப் பிடித்த நற்காலம் அந்தமட்டில் நின்றுவிட்டது.

தீ.—அப்பா இங்கே இஷ்டமில்லாதவர்களைக் கஷ்டப்படுத்துவதில்லை. மனமுவந்து கொடுத்தால் மட்டிலும் பெற்றுக் கொள்ளப்படும்.

தமை.—யார் வாழ யார் உயிர் துறக்கிறது. அவர் மனைவி ஒருவர்க்கிருவர் இருக்கிறார். தாயுந்தகப்பனும் இப்பவோ பிறகோவென்றிருக்கிறார்கள். போதாக்குறைக்கு உடன்பிறந்தவனும் மகளும் மகனுமிருக்கிறார்கள். அவர்களையெல்லாம் கேட்டுக் கொடுக்கச் செய்யாமல் ஒருபாவமுமறியாத இந்தக் குழந்தையை நிர்ப்பந்திக்கிறதா.

தீ.—அப்பா மன்னிக்கவேணும் எல்லோரையுந்தான் கேட்டுவந்தோம். பாக்கி செட்டியார் மகன்தான் அவர் தகப்பனார்க்காக உயிரை விடப்பின்னிட்டார். அப்படியானாலது தங்களுக்கும் அந்தம்மாள் தங்கள் சகோதரிக்கும் இஷ்டந்தானே.

தமை.—எவனும் எக்கேடுங் கெட்டுப்போகிறான் வேணுமானாலும் அவன்கண்ணைத்திரே கட்டியதாலியை அவிழ்த்துக் கொண்டு என் பின்னோடேயனுப்பி விடட்டும்.

தீ.—அப்பா தயவுசெய்து உட்காருங்கள் நீங்கள்ஒன்றுஞ் செய்ய வேண்டியதில்லை. (செட்டியார் மகனைப்பார்த்து) நீர் என்ன சொல்லக் காத்திருக்கிறீர்.

மகன்.—நான் என்னுடையவுயிரைக் கொடுப்பது அவ்வளவு பெரிய காரியமில்லை. யாருக்குயார் கொடுக்கப்போகிறார். எல்லாம் தகப்பனும் பிள்ளையும். இதில் இன்னொன்று—அதாவது நான் வாலிபன் பிதாவோ வயது முதிர்ந்தவர். அவர் இன்னும் இந்த உலகத்திலிருந்து கஷ்டப்படுவதானால் நன்றாயிருக்காது. பார்த்தவர்கள் கிழவனை கஷ்டப்படவைத்துவிட்டு இந்தப் பயல் தடியனாட்டமாக சுகத்தையனுபவிக்கப் போய்விட்டானென்பார்கள் இந்தவசைக்குடன் படஎன்மனம் சம்மதிக்கவில்லை. முன் நான் சொன்னபடி அவர் வைத்திருக்கிற இடத்தையும் கொடுத்திருக்கிற பேர் வழிகளையுந் தெரிவித்தாலுஞ் சரி தெரிவிக்காதுபோயினுஞ் சரி அவர் போய் சுவர்க்கத்தில் நல்ல சுகமனுபவித்துக்கொண்டிருப்பது எனக்கு நிரம்பத் திருப்திதான். நானும் அடிக்கடி சிரார்த்த முதலியவைகளெல்லாம் நன்றாய்ச் செய்து வருகிறேன். அவர் பாரமெல்லாம்என்மேற் சுமத்திவிட்டும். நானே ஏற்றுக்கொண்டு என்னகஷ்டப் பட்டாயினும் பார்த்துக் கொள்கிறேன். எனக்காக நீங்களெல்லோருங் கொஞ்சம் சிரமத்தைக் கவனியாமல் என் தகப்பனாரிடம். எல்லாம் தங்கள் குமாரன் பார்த்துக் கொள்வான். குடும்ப விஷயத்தில் நீங்கள் கவலைகொள்ளத் தேவையில்லை மனச் சமாதானத்தோடு சுவர்க்கஞ் சென்று சுகித்திருங்கள். அதோடு அங்கு சென்றதும் இவடத்திக் கவனத்தை மறக்காமல் எங்களுக்கெல்லாம் சரியான இடம்பார்த்து வைக்கும்படியாயும் தங்கள் புத்திரன் சொல்லுகிறான் என்றுசொல்லி அவரை ஓர் மனப்படுத்தி அனுப்பி விடுங்கள் இவ்வளவு உபகாரஞ்செய்தால் தங்களை என்னாளும் நினைத்துக் கொண்டேயிருப்பேன்.

சே.—அடே இதற்காகத்தானா உன்னைப்பெற்று வளர்த்தேன்.

மகன்.—வருத்தப்படாதீர்கள் சந்தோஷமாய்ப் போய் வாருங்கள் எல்லாம் அவாளிடம் சொல்லியிருக்கிறேன் மனதில் வேறொன்றும் நினையாமல் சிவநாமத்தைச் சொல்லிக்கொண்டே செல்லுங்கள்:

சே.—அய்யா எனக்கொன்றும் வேண்டாம் இவர்களெல்லாம் அடி

போய் ஒழிந்தார்களென்று நான் சன்யாசம் பெற்றுக்கொள்கிறேன்.

சீ.—தாசர்களே இனியென்ன நினைக்கிறீர்கள்

ஆ.—நினைக்கிறதென்ன இருக்கிறது. இதோ கொண்டு போகிறோம்.

சீ.—சபைக்கு வாருங்கள் (வர்ணிக்கிறார்) காதோரமாய் மற்றவர்கள் அறியாதபடி நான் பெரியோர்களிடம் சேவனம் பண்ணிப்பலவில் 100-ல் ஒருமருந்து இவருக்குத் தருகிறேன் அதனால் இவர்க்கு வைராக்கியம் பிறந்து சன்னியாசியாகி விடட்டும். மற்றவர்கட்கு சன்னியாசியாகி பிழைத்துப் போனானென்று தெரியாமல் மரித்துப் போனானென்றே நினைக்கும்படி மரணமூர்ச்சை பாருக்கும்படி செய்து இவரை காஷ்டத்தில் வைத்து தீயிட்டுக் கிளம்பியபின்பு மூர்ச்சை தெளிந்து எழும்படி செய்யவேண்டியது. அதன்மேல் நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன்.

ஆ.—இதுவெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். இவரும் முன்ஜென்மத்தில் சாது சங்கப் பழக்கமுள்ளவர்தான். ஒரு குற்றத்திற்காக இங்கு வந்து ஜனித்தார். இனி சீக்கிரம் மகா தபஸ்வியாகப் போகிறார். தங்கள் இஷ்டப்படியே செய்கிறோம். (பாசத்தினால் இறுக்கிக் கட்டினார்)

சே.—அடே பாவிகளா! எல்லா மென்றுபோற் கூடிக்கொண்டு என்னைக் கொன்றுவிடப் பார்க்கிறீர்களே. நான் செத்தாலும் எளிதில் விடப்போகிறேனோ ஒவ்வொருவரையும் பிடித்துக் காட்டி வைக்கிறேன் பாருங்கள் என்று கண்ணை ஒரு சுழற்றிச் சுழற்டியது ஆவி பிரிந்தது போலாயினர் மற்றவர் பார்வைக்குமட்டுமே தவிர இவர்க்கு உயிர் நீங்கவில்லை.)

சீ.—இனி நீங்கள் செய்யவேண்டிய காரியங்களைப் பாருங்கள். அவர் உங்கள்மனம் போல் போய்விட்டார்.

எல்லோரும் கூடி அழுகிறார்கள் செய்ய வேண்டிய சடங்குகளும் நடக்கிறது.

வி.—என்ன அண்ணா முகத்தில் வெறுக்கப்பேசி இப்போது உருக்கமாகக் கூடி அழுகிறீர்களே.

சி.—இது உலக சுபாவந்தான். பட்டணத்தார்,

"பத்தும் புகுந்து பிறந்து வளர்ந்து பட்டாடை சுற்றி
முத்தும் பவளமும் பூண்டோடி யாடி முடிந்தபின்பு
செத்துக்கிடக்கும் பிணத்தருகே யினிச் சாம்பிணங்கள்
கத்துங் கணக்கென்னகாண் கயிலாயபுரிக் காளத்தியே."

என்று சொன்னபடி அது இப்போது செத்தபிணம் இவர்களெல்லாம் இனிச் சாம்பிணங்கள் இப்படியே எல்லாமாகும். ஒருவரெழுந்து மற்றவர்களைப் பார்த்து சாமான்களெல்லாந் தயாராகட்டுமையாவென்றார். வேறொருவர் இனிமேல் தயாராக வேண்டிய சாமான்கள் அதிகமில்லை யெல்லாம் முகூர்த்தத்திற்கு வந்தசாமான்கள் அப்படியேயிருக்கிறது. இப்போது வேண்டியதெது வெனில் பச்சைப்பானை யொன்று அக்கினிச் சட்டியொன்று பொரி கொஞ்சம் பேய்க்கரும்பின் தோகை இவைகளே வேண்டியது என்றார். மற்றொருவர் இதுவெல்லாம் நாவிதன் தயார் செய்து வைத்திருப்பான் என்று சொல்லிவிட்டு தெருவில் போய் யாரடா சாமான்களெல்லாந் தயாராய் வைத்திருக்கிறாயா வென்று கேட்டார்.

நாவிதன்.—சுவாமி அடியேன் காரியத்தில் சோடைபோகாது எல்லாம் அதி காலையிலேதயாரித்து வைத்துவிட்டேன். செட்டியாரவர்களுக்கு அவ்வளவு செய்ய அடிமை பாத்தியப்பட்டவனில்லையா.

"சரிசீக்கிரம் கொண்டுவா (போகிறான்) (மகனைப்பார்த்து) ஏனையா அந்த சாமானெல்லாந்தயார். வேறு ஏதேனும் விசேஷமாய் செய்ய வுத்தேசமோ.

மகன்.—என்ன விசேஷமாய் செய்கிறது, எனக்கு தெரியவில்லை.

"இல்லை செட்டியாரவாள் தகுந்த பிரபுவாச்சே ஏதாவது சில்லரை மாத்தி சூறை யெறிகிறதுண்டா வென்று கேட்கிறேன்.

மகன்.—அது வெல்லாம் செய்யலாந்தான் அதற்கும் வேண்டிய பணங்காசு களெல்லா மிருக்கிறது ஆனால் இருக்கிற இடத்தைத்தான் சொல்லாது போய்விட்டார். அவர் மட்டும் சந்தோஷமாய் இருப்பை என்னிடம் ஒப்பித்துவிட்டு மனவமைதியோடு பிராணனை யிழந்திருந்தால் நான் எவ்வளவு மங்கள

பாய்ச் செய்யவென்று நினைக்கிறீர்கள். இந்த துட்டு கூறை போடுவதா பெரியகாரியம் இங்கிருந்து ககலக்சட்டம் வரை புஷ்பப்பந்தல் போட்டு வெகு மணியா யெடுத்தடக்கஞ் செய்ய வெண்ணியிருந்தேன் பாவி அதற்கு ஒத்துவராமல் மாண்டானே !

"அதுபோனது போகட்டும் இப்போ நடக்க வேண்டியதைச் சொல்லுங்கள் கூறையுண்டா யில்லையா.

மகன்.—இல்லை. அதை மட்டும் நிறுத்திக்கொள்ளுங்கள்.

"சரி. அவ்வளவுதான் நான் கேட்கிறது.

மகன்.—கூறை போடுவது பெரியகாரியமில்லை. இன்றைக்கெல்லாம் போட்டால் 1000 ரூபாய் காசு ஆகப்போகிறது இதற்கா பார்க்கப் போகிறேன். இறந்தவருடைய மனோபாவம் எப்படிப் பட்டதென்று ஆலோசிக்கத் தேவையில்லையா ? அவாள் என்றும் வடிகட்டிய கஞ்சனல்லவா. ஒரு சல்லிக்கு பட்டாணி வாங்கி 4 ஏழைகளுக்கு போடுவோமென்று நினைத்து வாங்குவார். வாங்கிவந்து ருசிதெரியாது தருமஞ் செய்வதில் புண்ணியமில்லை யென்று கண்ணப்பர் சுவாமிக்கு ருசியுள்ள மாமிசத்துண்டாக விருக்கவேணுமென்று சுவைத்து அறிவரோ அதுபோல் இவர் பட்டாணியை ருசிபார்த்துக் குரங்குபழம் பாகித்துக் கொடுத்த கதைபோல் பாகித்துக்கானே சாப்பிட்டு விடுவார். அதிகமாய்ச் சொல்வானேன் ஊர்ப்பான் பறையடிக்கிறதே.

" எப்படியையா டறையடிக்கிறது.

மகன்.—குச் தண்ணீர்க்கு காசுவாங்குகிற கொடும்பாவி என்று.

"ஆம் ஆம் அதுவாஸ்தவந்தான்.

மகன்:—அப்படியிருக்க இப்போ நம்மளுடைய புகழ்ச்சிக்காக கூறை போடுவோமானால் அது அவர்க்குப் பிரியமாகுமா.

"வேண்டியதில்லை நிறுத்திவிடுங்கள் நடக்க வேண்டியது சீக்கிரம் நடக்கட்டும்

நாலுபேர்வழிகள் எழுந்து செட்டியாரைத் தூக்கிக் கட்டிலில் வைத்து முழுக்காட்டி அலங்கரித்து முறைதவறாது சடங்குகளை

யற்றித் தெருவில் தயாராயிருக்கிற பல்லக்கில் வைத்துச் சகலவாத்
திய கோஷ்டங்களுடன் மயானத்திற்குத் தூக்கிச் சென்றனர். இவர்
பின் மகனும் சுற்றத்தினரும் ஊரிலுள்ளவர் சிலருமாக ஏகினர்.
இங்கேபட்டினத்தடிகள் "அத்தமும்வாழ்வு மகத்துமட்டே விழியம்
பொழுகமெத்திய மாதரும் வீதிமட்டே, யெனவும்" "மனையாளுமக்க
ளும் வாழ்வுந் தனமுந் தன்வாயின் மட்டே யினமான சுற்றமயான
மட்டே, யெனவும்" விம்மி விம்மி யிருகைத்தலை மேல்
வைத்தழு மைந்தருஞ் சுடுகாடுமட்டே யெனச் சொல்லியவாறும்
அவரவர்களும் எதுவரைவர நியமமோ அதுவரையுஞ் சென்று அந்
தந்த இடங்களினின்றுந் திரும்பினர். மயானஞ் சேர்ந்ததும் அங்கே
தயாரிலிருந்த அகில் சந்தன முதலிய வாசனை நிறைந்த கட்டை
களடுக்கிய விறகாசனத்தில் செட்டியார் சரீரத்தைக் கிடத்தினர்.
வரிசைகளெல்லாம் நடத்தினர். மகனைக் கொண்டு சகல கிரிகைகளையு
மியற்றினர் முடிவில் சிதையில் நெருப்பிட்டனர். இத்தருணம் அங்
குள்ளோர்களிற் சிலர் மயானவைராக்கிய முள்ளவராய் என்ன
வாழ்வு என்ன சுகம் என்ன குடும்பம் என்ன சரீரம் என வாய்ப்பறை
கொட்டி முற்றத்துறந்த முனிவரர் போன்று சர்வசங்க பரித்தி
யாகியாயினர். நாளைநமக்கு மிக்கதிகாலே யென்றா ரொருவர்.
நீயென்ன மார்க்கண்டனோ சிரஞ்சீவியா யிருக்கவென்றா ரொருவர்.
சீ. சீ இதோர் வாழ்வா வென்றார் பிறிதொருவர். இன்னொருவர்
ஐயா ஏன் பலதும் பேசுகிறீர் இது நமக்குச் சகஜந்தானே யென்
றார். மற்றொருவர் நேற்றிருந்தார் இன்று வேகிறார் என்றார். இப்
படி பலவாறு பலரும் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு, சரி எல்
லோரும் வாருங்கள் என்று யாவரு மேகோபித்துக்கூடி அங்கு
நடத்த வேண்டிய கட்டைச் செலவு செய்ய வாரம்பித்தனர்.
ஆரம்பித்தது வெட்டியான், தலையாரி, நாவிதன், ஏகாலி முதலிய
யாவர்களுக்கும் அவரவர் சுதந்திரப்படி பேர்ப்பட்ட பணத்தைக்
கொடுக்கும்போது ஒவ்வொருவரும் செட்டியார் பணக்காரரென்ற
வெண்ணத்தால் சாஸ்தியாய்க் கேட்டு வாங்கி லாபம்பெற விரும்பி
சண்டை போட்டுக் கொண்டிருந்தனர். இதைப் பார்த்தசிகாமணி,
தம்பி பார்த்தாயா காசு படுகிறபாடு. இந்தக் காசுக்குமட்டும் திட்
டென்பது கிடையாது. கலியாணம் சாந்தி ஸ்ரீமந்தம் கிரகப் பிர
வேசம் முதலிய சுபகருமங்களுக்கும், இழவு கருமாதி காடாத்து

[illegible]லிருந்து புறப்பட்ட அமைப்பு கர்ப்பக்கிருகத்தின் இச்சைக் காட்சையுடைய-தாயிருக்கிறது. இதைப் [illegible] விஸ்தரிப்பானேன் இதோ வெகுவாக நடக்கிற பிரார்த்தனை [illegible] முடிந்து சஞ்சாரஞ் செய்வதானால் மற்றெல்லாம் சொல்லமுடியாது [illegible] அதற்கு இடம் இல்லையென்றே சொல்லவேண்டியதா [illegible]ன்.

இவ்வேகமாக செல்வத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு [illegible] போட்டுக் கொண்டிருந்தான் சபையார் கோமளி [illegible] சமிக்ஞை செய்தனன். நாகரும் அங்கிருக்கையுள்ள [illegible] விரித்துப் பாடின,

வாச்சுது வாச்சுது பேச்சியரே [illegible]றை,
வயிற்றுக்கு வாச்சியது பேச்சியரே.

எனப்பாடினர். இச்சத்தத்தை அங்கிருந்தோர் யாவரும் கேட்டு, மனக் கலக்கத்தோடு [illegible] இவை பூதங்களோ பிசாசோ [illegible] சிலர் திரும்பிப் பிரேதத்தை நோக்கினர். சிலர் அதைப்பார்க்க அச்சமுடையவராய் வேறுபக்கமாகத் திரும்பிக்கொண்டனர். சிலர் சத்தம் வரும் திசையாகிய ஆகாயத்தைப் பார்த்தனர். சிலர் ஒரு பக்கம் பார்த்துத் தெரிந்துகொள்ளாதபடி [illegible] பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர். [illegible] இப்படி சங்கீர்த்தனம் [illegible] பேரிடிபோல் [illegible] கலக்கமுறும்படி கேட்டது. இச்சப்தம் அர்த்தத்தைப் பார்த்தவர் கண்ணுக்கு இரண்டு கருப்பு போன்ற காத்திரத்தையுடையவர்களாயும், சோதிகள் சிந்திய கண்களையுடையவர்களாயும், அகலத் திறந்த வாயையுடையவர்களாயுமுள்ள தூதர்கள் தென்பட்டனர். கட்டையிற் கிடத்திய பிணமோ சட்டென்றெழுந்தது போன்று இவர்கள் கண்ணுக்குப் புலப் பட்டது. இதைக் கண்ணுற்றனரோ இல்லையோ வெடுக்கென ஓட்டம், [illegible] போனவர் போன வழியொருவர் போகாமல் [illegible] அவரவர்கள் வீட்டிற் புகுந்து [illegible] தாளிட்டுக் கொண்டு [illegible] ஒன்றுந் தெரியாது அடைத்து [illegible]. வெளியூர் வாசிகள் செட்டியார் வீட்டையடைந்தனர். கோமளியும் விநோதனும் உண்மை அறிந்தவர்களாதலால் பயமின்றி நின்றனர்.

தூதரோ அவனுடன் சேர்ந்து சென்று செட்டியாரை எழுப்பி ஸ்நானஞ் செய்வித்து வைராக்கியத்தைப் போதித்து வான் வழிச் சென்றனர். சிகாமணியும் செட்டியாருக்குச் சில சம்பாஷணங்களை முறையாகச் சொல்லி வைத்து அவரைப் பார்த்து செட்டியாரே! நீவிர் முன் புகன்ற வண்ணம் சந்நியாசத்தை மேற்கொண்டு வனத்திற் சஞ்சரித்து கலைபயிற்றி சாதுக்களை யடுத்துத் தத்துவ விசாரணை செய்து, ஜென்ம சாபல்லியமடையும் மார்க்கத்தைத் தழுவுவீர். இனி கிரகத்திற் சென்று பக்கமென்னும் படுகுழியில் வீழாதீரெனப்பலவாறு சொல்லி அங்கோர் மடத்தைக் காட்டி அதிற் போய் இரவைக் கழித்து அதிகாலையில் எழுந்து உட்கார்ந்திரும். அந்தச் சமயம் நான் அங்குவருகிறேன். அதற்கு முன்னே நீர் ஊருக்குட் புகுவீரேல் உமக்கு பெருங்கஷ்டம் வந்துநேரும்; ஆகையால் இதை விட்டு ஒரு பக்கமும் போகாதீர் என்று சொல்லி நிறுத்திவிட்டு, இருவருந் திரும்பி நகரத்துட் புகுந்து வீதி வழியே வரும்போது எதிரில் கண்டவர்களெவரிடமும் செட்டியார் பேய் ரூபமாயினர். ஆகையால் ராக்காலங்களில் வீடுகள் தோறும் வருவர் வந்தால் செம்ப காலவர் போன்று நடித்து உங்களை மோசஞ் செய்து சிநேகிதர்களை விளிப்பர். ஆகையால் அவரிடம் ஏமாந்து விடாதீர்கள். மேலும் அப்பேய் ரூபம் உங்களைத் தனியிடத் தழைத்துப் போய் ஓரே அடியாய் அடித்துப் பிராணனைப் போக்கிவிடும். அது வேறு வேறு ரூபங்களும் எடுத்துவரும். அநேகமாய் செட்டியாரைப் போலவே இரவிலுஞ் சிலவேளை பகலிலுங்கூட வந்தாலும் வரக்கூடும்; நீங்கள் கண்டு ஏமாறாதிருங்கள். இல்லையேல் உங்களை எளிதில் விடமாட்டாது. இப்போது நாங்களெல்லோருந் திரும்பி வரப்பட்டபாடு பிராணனுக்கு வந்து விட்டது என இவ்விதமாகவே சன்டோரனைவரிடமும் புகன்று கடைசியாக செட்டியார் வீட்டினும் போய் சமாசாரமெல்லாஞ் சொல்லி அவர் இங்கு வந்தாலும் வருவர். எனெனில் உங்கள் யாவர் பேரிலும் அதிக கோபங் கொண்டுள்ளார். முன்னமேயும் உங்களை ஆட்டி அலக்கழிக்கிறேனென்று புகன்றவார்த்தை உங்களெல்லோருக்கும் கவனத்திலிருக்கலாம் உஷாராயிருங்கள். அவர் வந்து என்ன ஜகஜாலம் பண்ணினபோதிலும் இடங்கொடாது உதாசீன வார்த்தைகளை உபயோகித்து ஓட்டி விடுங்கள். இரவில் கதவை மறந்தேனும் திறந்து விடப்

போனீர்கள். இராத்திரிகளோ வந்தது மோசம். இன்றிருக்கிற உங்கள் குடும்பத்தை விறகாக் கெடுத்துவிடுவார். நான் சொல்லி வந்ததை நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் மறந்துவிடாதீர்கள். நாங்கள் வீட்டுக்குப் போகாமலேயில் வருகிறோம் என்று கூறிவிட்டு, அரண்மனையை நோக்கி நடந்தனர். போகும் மார்க்கத்தில் விநோதன் சிகாமணியைப் பார்த்து அன்று இராக் குடும்பத்திலுள்ள எல்லாரும் செட்டியாரால் போஷிக்கப்பட்டு வந்தார் அவருக்காக இவர்களில் ஒருவராவது தன்னுடைய உயிரைத் தான் கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேனென்று சொல்லி முன் வரத்தை இல்லையே யென்றான்.

சி.—அப்படியென்ன! நீ சொல்வது வேடிக்கையா யிருக்கிறதே, ஒருவருக்காக மற்றொருவர் உயிரைக் கொடுப்ப தென்றால், இலேசான காரியமா? அதை முடியக்கூடியதா, ஒவ்வொருவருக்கும் அவரவர் பிராணன் அருமையானதே; ஆகையால் அவர்கள் கொடுக்கமாட்டோமென்று சொன்னது ஆச்சரியமாகாது.

வி.—மன்னவனுக்குயிர் தன்னுயிர்போல் பாவிக்க வேண்டாமா!

சி.—அப்படியானால் உன் அபிப்பிராயம் யாது?

வி.—தன் உயிர் நீங்கச் சகியாத செட்டியார்க்காக அவர் குடும்பத்தினரில் யாரேனு மொருவர் அவர் படுங் கஷ்டத்தைக் கண்டு தன் உயிர் கொடுத்து அவரைக் கஷ்டத்தை நீக்குவதே உசிதம்.

சி.—செட்டியார்க்கு பிறருயிர் கொடுத்தேனும் தன்னுயிரைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்ற எண்ணந்தானே;

வி.—ஆம் அதுதான் அவர் அபிப்பிராயம்.

சி.—அப்படியானால் அவருடைய உயிரைப்போல் பிறருயிரையும் பார்க்கவேண்டுமே. அப்படி அவர் பார்த்தாரா?

வி.—இல்லை.

சி.—அதுபோல்தான் மற்றவர்களும் (என்று பேசிக்கொண்டு வீடு போய்ச் சேர்ந்து உண்டு உறங்கினர்.)

ஏழாவது அத்தியாயம்.

இங்கு இப்படியிருக்க அங்கே செட்டியார் சிகாமணி காட்டிய விடத்திற் சென்று சற்று நேரம் படுத்து நித்திரை வாராமல் விழித்துக்கொண்டே படியே நோக்கிய வண்ணமாய்ப் பலது மெண்ணிச் சிந்தை வருந்தியவராய்ப் பின் வருமாறு தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொள்கிறார்.

நாம் இதுவரை எவ்வளவு சுகமாய் வாழ்ந்தோம். எவ்வளவு பொருளைச் சம்பாதித்தோம். எப்படி யிருந்த நமக்கு இப்பேர்ப் பட்ட ஆபத்து நேர்ந்ததே என்று நினைந்து மனஞ் சோர்வடைந் திருக்குஞ் சமயம் இவர் ஒருநாளேனும் இராக்காலங்களில் தனி யிடத்திருந் தறியாதவராதலால் இவருடைய மனதில் சற்று பயந் தோன்றி சட்டென் றெழுந்து ஆகா நாம் ஊருக்கு வெளியே தனி யான பாழ் மடத்தி லிருக்கிறோமே, இங்கு பூத பைசாசங்கள் வரின் நாம் யாது செய்வதென்ன வென் றெண்ணியவராய் நான்குபுற மும் பார்த்தனர். எந்தப் [illegible] வல்லி [illegible] கசடர் இருக்குமிடமாக கருத்து இருந்தால் இவர் மனமதை வருத்தியது. நான் குழந்தையைக் கண்ணால் பார்க்கவில்லையே. யாவரு மென் பேற்பிரியமில்லாது போயினும் இவையாள் என்மீது அதிகப் பக்ஷ முடையவளா யிருந்தனளே, நானும் அவள்மீது மிருந்த அன்புடை யவனா யிருந்தேன். அவள் என்னை வெறுக்கக் காரணமில்லையே. ஒருக்கால் அவள் நம்மை வெறுப்புண்டாகும்படி பேசியதாக என் மகன் சூட்சி செய்து தானே கற்பனையாகக்கட்டி முன்வந்து சொல் லினனோ யாதோ அறிகிலேனே, அவள் அவ்விதம் ஒரு காலத்தும் புகன்றவ ளல்லவே. எல்லாம் யோசிக்கும்போது ஆச்சரியமாகவே தோன்றுகிறது. நாம் அங்கு சென்று அவளைக் கண்டு நேரில் அவ ளுடைய பரிபாவத்தை யறியலாமா. அங்கு சென்றால் நம்மை என்ன ஆபத்திற் குள்ளாக்குவரோ தெரியவில்லையே. பசியோ மிக வருத்துகிறதே [illegible] இருக்கப் பயந் தோன்றுகிறதே. தூக்கமும் வரமாட்டுகிறதில்லை. என் மனமோ வேடனிடம் அகப்பட்ட மான்போல் சாவியைக் கொடுத்து [illegible] எல்லாம் [illegible] பார்த் துவா வெனச் சொல்லி அவ[illegible] சகலமும் ஒப்புவித்திருந்தால்

இவ்விதம் சேர்க்கிறுக்கிறது. அப்படி செய்திருந்தால் யாவரும் என்னேயில பறைபுள்ளையாக்கில் விருப்பார். பொருளை வைத்துக் காப்பாற்ற செலவு செய்த வருமை யடைப்படி செய்திடிலே நேயாச்சா வென்னவெண்ணிக் கொடுக்க மறந்தபடியால் இப்போ இப்படி அவதிப்பட சேர்ந்தது. எச்செய் கெட்டுப்போகிறதென்று கொடுத்திருந்தேனில்லை. இப்போது அதை சென்று அவளிடத் தில் சமயப்ப பேசி உன்னிடம்போல் நீயே எல்லாக் காரியங்களை யும் நடத்திவா புதையல் காசெல்லாம் எடுத்துத் தருகிறேனென்று சொல்லா மென்றாலோ அவர் என்னைப் பார்த்து நம்முடைய தக பனென்கிற பெண்ணுவாரே அதை யோசனை நினைந்து துயர் கொள்ளப்படுவாரோ யாரோ எவ்விதமாயினும் போகுக, நான் போய் பார்த்துவருவேனென சரிவெனச் சற்றுதூரம் நடப்பார். திகைத்து நின்று சமயம் யாரேனும் எதிரில் பார்த்துவிட்டால் என்ன கெடுதி நேருமோவென என்றுவார். பின்னும் போய்வருவேனெ சரிவென நடப்பார். பக்கத்தில் சற்று சருக்கென்ற சத்தம் கேட்டால் யாரோ வருகிறார்போ இருக்கிறதே என்னடியின் பாதாருமோ, வென நினைப்பர். இப்படி அடிக்கடி நிற்பதும் நடப்பதுமாகச் சென்று ஊருக்குட் புகுந்தனர். அந்த கோடியிலிருக்கிற வீட்டுக் காரர் சிகாமணி புரைக்கதைக் கேட்டதுமுதல் நம் வீடுதானே வரும் வழியில் மூலையிலிருக்கிறது. ஒரு வேளை வந்துவிட்டால் என் செய்வது என்று அதிக எண்ணமாக விருந்தபடியால் செட்டி யார் நடந்துவரும் சத்தம் கேட்டவுடன் தன் பயமாக யாரங்கே என்றார். கதவோ சாத்தி யிருக்கிறது, உள்ளே விளக்கு எரிந்து கொண்டிருக்கின்றது. அவ்வீட்டிலுள்ள மற்ற பெண்பிள்ளைகள் கண்ணை இறுக மூடி விழித்துக்கொண்டே படுத்திருக்கிறார்கள். இவர் யாரென்றவுடன் அவர்களுக்கெல்லாம் நெஞ்சு படபடத்தது. யாரை விருத்தமுமென்னவோ பேசாது தூங்குமென்றார்கள். செட் டியாரோ யார் என்றசத்தம் காதிற்பட்டும் பேசாது விரைந்துசென் றனர். கேட்டவர்க்கு பதில் வார்த்தை யில்லாததால் பிசாசுதா னென மதித்து இருப்பக்கத்து சன்னல் வழியாய் பார்க்கலாமென படுத்திருந்தவர் எழுந்து உட்கார்ந்துகொண்டு சன்னல்பக்கம் பார்த் தார். அங்கு இவர்கள் ஊருக்கு ஒருவர் மட்டும் வெட்டிப் பார்ப்பதாய்த் தென்பட்டது கட்டென்று கண்ணை மூடிக் குப்புறப் படுத்தனர். சற்று நேரஞ் சென்று கண்ணைத் திறந்து நோக்கினர் அந்தே வ

டிப் பார்த்தவர் மரமடி கைசாடை காட்டி அழைப்பதுபோற் றோற்றியது. தோற்றினதும் எதிரது கண்ணை இமை விடாதபோல் சொன்னதிறதே யென்று நினைத்து அந்த ஆசாமிகள் மற்றவை சொல்லிப் போய்ப் படுத்துக்கொள்ளலா மென்று நினைத்தார். ஆனால் விழுந்துபோகவோ மிகப் பயம். சீ. சீ. ஒரு பக்கம் போவது சரி யல்ல. விழுந்தால் ஒரே அடியாய் அடித்தாலும் அடிக்கும். ஆகை யால் கண்ணைத் திறக்காமல் இப்படியே தூங்கிவிடுவதே சரியெனத் தூங்கினர். செட்டியாரோ இவ் விசேஷக் கடந்து செல்லும்போது இருவர் எதிர்ப்பட அவரைக் கண்டதும் சற்று மயங்கினர். மறுபடி யும் தலைக் குனிந்தபடியே போய்விடவேண்டுமென நடந்தனர். வந்தவரிருவரும் சமீபத்தில் வந்ததும் யாரதுவென்றார். செட்டி யார் சத்தமிடாது விலகினென்றார். வந்த இருவர்க்கும் பல் கூசுதுபோகிற இவர் யாராயிருக்கலாமென மறுபடியும் யாரது போவதென்றார். அதற்கும் பதிலில்லை. இருவரில் ஒருவர் அட்டே பிசாசுபோலிருக்கிறது. அதனால் பேசாதுபோகிற தென்றான். மற்றவன் அதனாற் சந்தேகந்தான் எனக்கும். பகலில் இறந்தனரே செட்டியார் அவர் பிசாசாயிவிட்டனராம். அதுதான் போல் இருக்கிறது. உட்கார்ந்துகொண்டு பாரடா கால் கீழே படுகிறதா வென்றா னொருவன். மற்றவன் உட்கார்ந்து பார்த்து கால் கீழே படவில்லை. முழு உயரத்திற்கு மேலேதானிருக்கிற தென் றான். போனால்போகிறது நாம் போவோமடா இத்தமட்டோடே என்றான். ஒருவன் அடே அது நம்மை என்செய்யும் அவர்கள் வீட்டை நோக்கிப் போகிறதுபோலிருக்கிறது. அவர்களைத்தான் ஏதாவது செய்தாலுஞ் செய்யும் என்றான் இல்லையடா அதற்கு யாதென்றிருக்கிறது. நினைத்தால் ஒரே அடியில் அடித்து வீழ்த்தி விட்டுப் போய்விடும். அந்தச் சனி நமக்கேன்டா வென்று இருவரும் வேறு வழியாகச் சீக்கிரம் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தனர். இதையறிந்த செட்டியாரோ ஒகோ இவர்கள் நம்மைப் பேயென மதித்துப் பய ந்து ஓடுகிறார்கள். போனால் போகிறார்களென வெகுதூரமாக வீடு வந்து சேர்ந்தனர். வாசற் கதவு சாத்தித் தாளிட்டிருந்தது. சன்ன லைப் பார்த்தார் அவைகளெல்லாம் அடைத்துத் தாக்கோல் மாட்டி யிருந்தன. கதவின் சாவித்துவாரத்தின் வழியாய்ப் பார்க்க விளக்கு எரிந்துகொண் டிருக்கிறது. பிலருடைய குரலும் கேட்டது. ஆனால் பார்த்தவர்கள்போல் சொல்லிய முறையே முறை முறை

கொண்டு போகிறதென்ன தெரிந்தது. சற்று நேரம் [illegible] காத்திருக்கின்ற என்ன பேசுகிறார்கள் என்று கேட்டனர். காவலர்கள் போர்வாரிகள் புருஷர்கள் பேசுவதாகத் தெரிந்தது. இந்தச் சமயம் [illegible] போலீஸ் ஜவான்கள் இருவர் [illegible] கையில் விளக்கேற்றிக்கொண்டு வைத்துக்கொண்டு வந்தனர். இவர்களைப் பார்த்தவுடன் செட்டியாருக்கு இன்னது செய்வதெனத் தோன்ற வில்லை. [illegible] ஒருவாறாகத் தேறி இவர்கள் நம்மை என்ன கேட்டாலும் நாம் பேசாது நின்றுவிட்டால் நம்மைப் பிசாசென பயந்து பாய்ந்து ஓடிவிடுவர். இதுதான் சரியெனத் தன் முகத்தைத் [illegible] மூடிக்கொண்டு அசையாது மரம் போல் நின்று தலையை ஒரு கையால் தொட்டுக்கொண்டு நின்ற னர். இதை நோக்கின ஜவான்கள் கண்டு விளக்கை நேரே [illegible] தெரியவில்லை. யார் அங்கே நிற்கிறதென் றார். பதிலில்லை. முகமும் தெரியவில்லை. சரீரமோ செட்டியாரைப் போலவே தோன்றியது. இவர்கட்குத் திடுக்கென்று நெஞ்சு அடித் துக்கொண்டது. கை கால் நடுக்குற்றது. யார் நிற்கிறதென்று வாய் குழறக் கேட்டனர். அப்போதும் பேசவில்லை. ஆனால் மூடிய முகத்தோடு திரும்பிப் பார்த்தார். இதைக் கண்டவுடனே [illegible] பேய்பிசாசுப்பேயென்று அலறிக்கொண்டு புறங்கால் பிட [illegible] ஓட்டம் பிடித்தனர். இதைக் கேட்ட அக்கம் பக்க [illegible] கதவைத் திறந்து வெளிவந்து பார்த்தவர்களில்லை.

செட்டியார் வீட்டுக்குள்ளே பேசிக்கொண் டிருந்த வர்களும் இதைக் கேட்டு [illegible] பிசாசு வந்து வெளியில் நிற்கிறதோ வென்றெண்ணி [illegible] சாவித் துவார வழியாய் வெளியே நோக்கும்போது, கதவண்டை நிற்பதைப் பார்த்தனர். செட்டியாரோ ஜவான்கள் பயந்து ஓடிப்போயினர் என்று சந்தோஷித்தாராம். இனி அநேக [illegible] வந்து நம்மை என்செய் [illegible] இல்லாவிடு [illegible] போவதா, என்ற சேதி [illegible] கட்டினார். [illegible] மௌன முற்றனர். [illegible] திறக்கவேண்டுமென்றார். அதில் ஒருவர்

யார் வெளியில் என்றார். செட்டியார் பதில் பேசவில்லை. மறுபடி யுங் கேட்டார். அப்போதும் யார் கதவைத் தட்டுகிறது என்றார். அதற்கும் பதில் சொன்னாரில்லை. இதற்குள் செட்டியார் மகள் ஓடிவந்து என்ன அப்பா திகைக்கின்றீர். அக்கா ஒன்றுமில்லை வெளி யில் யாரோ ஒருவர் நின்றுகொண்டு கதவைத் தட்டுகிறார் யார் யார் என்று கேட்டாலும் பதில் பேசாது தட்டிக்கொண்டு நிற்கிறார் என்றார்கள். உடனே செட்டியாருடைய மகள் கதவண்டை வந்து நின்றுகொண்டு யாரையா வெளியில் என்றாள். செட்டியார் இதைக் கேட்டு இனி நாம் அப்பால் இருக்கல் தகுதியன்று, என நினைந்து, ஏனம்மா நான் உன் தகப்பனல்லவா கதவைத் திறவென்றார்.

மகள்.—இந்த என் இந்த இருளில் வந்தீர்.

த.—உங்களிடத்தில் சில காரியங்கள் பேசவேண்டியதிருக்கிறது.

மகள்.—எங்களிடத்தில் தங்களுக்காகவேண்டிய காரியம் யாதிருக் கிறது.

த.—இருப்பதினாற்றான் வந்து நிற்கின்றேன்.

மகள்.—உமக்கும் எங்களுக்கும் உள்ள சம்பந்தம் பகலே போயிற்று. இனி நீர் இங்கே நிற்கத் தேவையில்லை. சுகமாய் செல்லும்.

த.—நான் இறந்துபோனதாக நினைக்கவேண்டாம். உயிரோடுதா னிருக்கிறேன். வேண்டுமானால் கதவைத் திறந்துபார்.

மகள்.—கதவைத் திறப்பதென்பது சொப்பனத்திலும் நினைக்க வேண்டாம். பேசாது போய்விடும்.

த.—நான் உன்னை இதற்காகத்தானா பிரியமாய் வளர்த்தேன்.

மகள்.—அந்தக் கதைகளெல்லாம் இப்போது தேவையில்லை. நடந்து விடும்.

த.—என்ன இவ்வளவு கொடூரமான வார்த்தைகளை தயவு தாக்ஷண்ய மில்லாது பேசுகின்றனையே.

மகள்.—இவ்வளவோடு நின்றால் நீர் பூர்வஞ் செய்த புண்ணியமென் றெண்ணும்.

த.—அப்படியா, இனி வேறு கெடுதிக்கும் உண்டாக்குவீர்களோ.

மகள்.—நீர் இதோடு போய்விடாமல் சற்று நேரம் தாமதிப்பீராகில் அப்போது யாது நடக்குமென் றறிவீர்.

த.—சரி உங்களிடத்தில் நான் வைத்திருந்த அன்புக்கும் உங்களுக்காகக் கஷ்டப்பட்டுப் பொருளைச் சேகரித்து வைத்ததற்கும் நீங்கள் அவ்வளவு உபகாரமேனும் செய்யவேண்டாமா. செய்யத்தான் வேண்டும். இனி நா னிங்கிருக்கவில்லை. போய்விடுகிறேன். ஒரு தயவுமட்டும் வையேன்.

மகன்.—நாங்கள் என்ன தயவை வைக்கப்போகிறோம். கூடுமானால் உமது முகத்தில் நெருப்பைத்தான் வைக்கலாம்.

செ.—தெய்வம் உன்னை இவ்வாறு பேசவைத்ததே? மகளே உன் சிறியதாயார் என்ன குழந்தை பெற்றனள். இதாவது சொல்.

மகள்.—சீ, சீ. பிசாசே ஓடிவிடு நில்லாதே உன எத்தனை தரம் சொல்வது.

செ.—நீ நான் பெற்ற பிள்ளை யாதலால் பாதி வரை கூறினும் பின் பயமே; குழந்தை ஆணோ பெண்ணோ அதைத் தெரியச் சொல்லிவிடு.

மகள்.—இந்தப் பிசாசு எளிதில் செல்லாது. கொடுப்பதைக் கொடுத்தால்தானே போகும். எடுத்துவா துடைப்பத்தை.

மகன்.—அதோடு இவ்வளவு நேரம் பேசுவதா இதோ கட்டையை அதன் மூஞ்சியில் சுட்டுவிடுகிறேன்.

ஒருவர்.—அந்தப் பிசாசுக்கு இங்கு என்ன அலுவல் செருப்பெடுத்தடித்து ஓட்டுங்கள்.

இவ்விதமாகப் பலரும் பல பல பேசிப் பயமுறுத்தினர். இந்தச் சத்தங் கேட்டு அக்கம் பக்கம் வீட்டிலுள்ளோர்களும் விழித்துக்கொண்டு பிசாசை வெளியில் விடப்படாது போடு போடென்றும் விடாதே விடாதே எனவும் சுடு சுடு வெனவும் குத்து குத்தெனவும் விரட்டு விரட்டெனவும் ஏகமாய் இரைச்சலுண்டாயது. செட்டியார் இதென்ன பெருமோசமாயிருக்கிறதே இனி இவர்களுக்கு நாமென்னவிதமா யெடுத்துச் சொல்லிப் போனாலும் நம்மை நம்ப மாட்டார்கள். இங்கிருப்பது சரியன்று என்ன கேடு விளைந்திடுமோ வென நினைத்து கதவின் துவாரத்தின் வழியாய் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள், யார் யார் நிற்கிறார்கள், இளையாள் ஒருவேளை கண்ணுக்குத் தென்படுவாளா பார்த்துவிட்டுப் போகலா மென நினைத்து உற்று நோக்கினர். இந்த வேளையில் உள்ளே செட்டியார் மகன் நன்றாய்க் கொதிக்கக் காய்ச்சின எண்ணெயைப் பீச்சாங்குழலி

லடைத்து கதவின் துவாரத்தின் வழியாகப் பீச்சினான்; அவை செட்டியார் முகத்திற் பட்டு ஒரு கண்ணிலும் ஒருபுறம் கன்னம் காது முதலியவைகளிலும் பட்டது. உடனே பெருங் கூச்சலாக அப்பா வென்றலறிக்கொண்டு ஓட்டமெடுத்தனர். இவர்களுங் கதவைச் சட்டென்று திறந்து நாலைந்துபேர் கையில் பந்தங்களைக் கொளுத்திக்கொண்டு சுடுசுடுவெனப் புறப்பட்டார்கள். இதைப் பார்த்திருந்த பக்கத்து வீட்டிலுள்ளவரும் எதிர் பக்கத்து வீட்டுக்காரருமாகப் பத்துப்பேர்வரை கையிற் பந்தமெடுத்துக்கொண்டு எங்கே எங்கேயெனத் தெருவில் வந்து நின்றனர். ஆக யாவரு மொருமித்து கொஞ்சதூரம் பின் சென்று விரட்டினர். செட்டியாரும் நாம் இந்த வந்தது புத்தியீனமென வெண்ணித் திரும்பிப்பாராமல் தலைவிரி கோலமாய் ஓடி நகரைக் கடந்து பரந்த படர்ந்த சோலையிற் புகுந்து மறைந்தனர். பின்தொடர்ந்து வந்தவர்களும் இனி நாம் திரும்பிவிடுவதே சரி. இனிப் போனால் அந்தப் பிசாசு மற்றப் பிசாசுகளைத் துணையாகக்கொண்டு பெருங் கூட்டமாக வந்தாலும் வரக்கூடும், என்று திரும்பிச் செல்ல நினைக்கையில், முன் போந்து வந்த யிருவரும் பயந்து ஓடினவர்கள் அங்கே போலீஸ் ஸ்டேஷனிற் சென்று அவர்களிடம் சொல்ல அவர்கள் பத்துப்பேர்வரை கையிற் றடியும் பந்தமுமெடுத்துப் பெரிய ஆரவாரத்துடன் காக்கிச்சட்டையுடையோடு வருவதை இக்குற்றவர் கண்டு அந்தோ பிசாசுக்கூட்டம் வந்துவிட்டதடா வென்று பந்தங்களை அந்த யிடத்திலேயே போட்டுவிட்டு ஓடோடியும் போய் அவரவர்கள் வீட்டிற் புகுந்து கதவைத் தாளிட்டுக்கொண்டனர். போலீஸ்காரர்களோ இங்கே பந்தங்களைப் போட்டிருந்த இடம் வந்து பிசாசுக்கூட்டங்கள் அனேகம் வந்ததுபோற் றோற்றுது. எல்லாம் நம்மைப் பார்த்ததும் பந்தங்களைப் போட்டுவிட்டு மறைந்துபோயிற்று வென வெண்ணிச் செட்டியார் வீடுவரை போய்ப் பார்க்க அங்கு ஒரு வீடாவது கதவு திறக்காமலும் சந்தடி யில்லாமையையுங் கண்டு சரி பிசாசுகள் ஓடிவிட்டன, இனி வராதெனப் போய்விட்டனர். அங்கே செட்டியார் ஒரு செடி மறைவில் நின்றுகொண்டு இவர்கள் வந்து திரும்பிப் போனதையும் பார்த்துக்கொண்டே யோசிக்கலாயினர். என்ன இவ்வித கஷ்டம் நமக் குற்றதே யாது காரணம். இதுவரையில் நாம் எவ்வளவு சுகத்தோடு இனிது வாழ்ந்திருந்தோம். இப்போது ஒரேதினத்தில் திடீரென்று பெருங் கஷ்டம் வந்து சம்பவித்தது.

விட்டேதே இவ்வுலகில் எனக்கினியினி எவரெனப் பெருதிநிபடைத்
தப் பிரயோஜனமில்லை நம்போயிற்றே! என்னை அன்புடனின்று ஆத
ரித்து வளர்த்தாக்கிப் பின் என்றால் போஷிக்கப்பட்டு என்னை மிக
வும் சேர்த்துவைத்த அன்னை தந்தைகளைப் அநாதரவாய்ச் செய்து அவமாறு
விளைந்தனவே. ஒருதாரத்துக் கிருபாபம் போதாதென்று தத்தாரம்
போன்ற முக்காரத்தையும் வரித்தேனே! அவளுடைய சொற்
களால் அவர்க்குள் வாழ்த்தினேனே! புதர்கூடக்கிடாத படிக்குப்
பந்திப்பித்திப் பாலனுக்காகச் சாலப் பொருள்தேடிப் பணக்
காரனெனப் பேயெடுத்தேன். அப்பாலனும் காலனுப் பழிப்புரை
களிப்புடன் பொழிந்து ஒழிந்தேபோ னெனக்கழித்துவனேன். இனி
யாதுசெய்ய விருக்கின்றேன். இவ்விதம் தந்தைதாய் மனைவிமக்கள்
யாவரும் இடறு விளைப்பதினாலல்லவா. ஒட்டுடன் பற்றின்றி உல
கத்துறந்த பட்டினத்தடிகள்

"என்பெற்ற தாயாரு மென்னைப் பிணமென் றிகழ்ந்து விட்டார்
பொன்பெற்ற மாதரும் போவென்று சொல்லிப்புலம்பி விட்டார்
கொன்பெற்ற மைந்தரும் பின்வலம்வந்து குடமுடைத்தா
ருன்பற் றொழிய வொருபற்று மில்லை யுடையவனே."

எனக்கூறினர். இவர்களெல்லாருமே தந்தை புத்திரி சுற்
றங்களும் எல்லாம் கைவையாது அரக்கினர்களே, இதனால்
அன்றோ கூறப்பட்டு ஔவைப் பிராட்டியாரும்—

"உடன் பிறந்துஞ் சுற்றத்தா ரென்றிருக்க வேண்டாம்
உடன்பிறந்தே கொல்லும் வியாதி—உடன் பிறவா
மாமலையிலுள்ள மருந்தே பிணிதீர்க்கும்
அம்மருந்தே போல்வாருளர்."

என்று கூறினர். தந்தைசுற்றத்தார்களெல்லாம் உடன்பிறந்து
கொல்லும் வியாதிக்குச் சமமாயும் மலையிலுள்ள மருந்தேபோல்
நின்ற சிநேகிதர்கள் வந்து நயக்கு இதங்கூறி நன்மொழி புகன்று
நன்மைக்காலத்தில் வருவதாய்ச் சொன்றனரே அவரேயாகும். அவர்
களுடைய கட்டளை தவிர்க்கதினாலல்லவோ நாணிக்கதி யானேன்.
அவர்கள் சொற்படி நான் நகருக்குட் புகா திருந்திருப்பின் இக்கதி
விளைந்திடா திருந்திராதே! இவையறியாமலா—பெரியோர் மேன்
மக்கள் சொற்கேளென்று சொல்லியிருக்கிறார். இதை அறியா
மலன்றோ மோசம்போனேன். தவிரவும்—

"மனுநன்மாந் தாதாமு னவர் களெல்லாரு
மண்மே லிருந்து வாழ்ந்து
மடியாதிருந்த பே ரில்லையவர் தேடியதை
வாரிவைத் தவருமில்லை."

என்றபடி நாமெவ்வளவு காலம் ஜீவித்திருப்பினும் ஓர் நாளைக் கிறப்பது திண்ணம். அப்படி மரணமாகும் போது நாம் தேடிய பொருள்களை உடன்கொண்டு செல்வதுமில்லை. அவையும் வருவதில்லையே அவ்வித மிருந்தும்—

"பனியதனை நம்பியே யேர்பூட்டு கதையெனப்
பாழான வுடலை நம்பிப்
பார்மீதி லின்னம் வெகுநாளிருப் போமென்று
பலகோடி நினைவை யெண்ணி
அனிதமாய் விருதாவின் மாய்வதே யல்லாம
லன்பாக நின்பதத்தை
யர்ச்சித்து முத்திபெறல் வேண்டுமென் றெண்ணார்க
ளாசைவலையிற் சுழலுவார்."

என்றபடி இந்தப் பாழுஞ்சரீரத்தைச் சதமென நம்பி யிப்பூமியில் வெகுநாளிருந்து அநேகசுகபோகங்களை அனுபவிக்கலாமென்றெண்ணி வீணில்காலங்கழித்து வாழ விருக்கின்றேன். இதைவிட்டு அன்போடு அரன்பாதம் பூஜித்து அர்ச்சித்து மோக்ஷத்தையடைதற் கெண்ணிலேன் ஆகையால் இந்த உலகவாசைக் குட்பட்டு அல்லற்படுகின்றேன். இவ் வல்லலினின்று எப்போது விடுபட்டு சுகத்தை நான் என்று அடைவேனோ ஆ, தெய்வமே!—இவ்வுலகிலே பெரியோர் பட்டினத்தடிகள் பகர்ந்தவாறு—

"தாயும் பகைகொண்ட பெண்டீர் பெரும்பகை தன்னுடைய
சேயும் பகையுற வோரும் பகையிச் செகமும்பகை—"

எனச் சொல்லியவண்ணம் என்னொருவனுக்கேபலித்தது. சீ சீ, இது வொருவாழ்வா! இனியிவ்வாழ்வை விரும்பேன். இது கெட்டதுவென்று இதயம்புண்ணாகி அகமெலிந்து முகம்வாடி கால் கைகள் சோர்ந்து அங்குற்ற புற்பூமியிற்படுத்து அயர்ந்து நித்திரை பேயினர். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அதிரூப சௌந்தர்ய முள்ள சிறுவர்கள் இருவர்வந்து இவர் முன்னின்று கொண்டிருக்கக் கனவு கண்டு அவரைப்பார்த்து மிகவுந்துக்கித்தனர். அவர்களிலொருவர் இவரைப்பார்த்து என்ன அயர்சப்படுகிறீர் என்றுகேட்க, இவர்

ஐயா, தங்களுடைய வாக்கை உல்லங்கனஞ் செய்து நகருக்குட் புகுந்ததனால் இவ்வித கஷ்டத்திற் குள்ளானேன். இதோ பாருங்கள் என்னுடைய தேகத்தை என்றார்.

வந்தவர்.—இம்மாதிரி அவகேடு விளைத்தவர்யாவர் நீவிர் எங்கு சென்றீர்.

சே.—ஐயா நான்நீங்கள் சென்று கொஞ்ச நேரத்திற் கெல்லாந்தனியிடத்திருக்க அச்சமுற்றவனாய் முன் பழக்கவாசனைக் குட்பட்டு பட்டணக்குட்சென்று அங்குள்ளோரிடம் சில மொழிகள் வினவிவர வெண்ணிச் சென்றேன். அங்கு அவர்கள் என்னை இவ்வித அலங்கோலப் புரிந்து அவதிக்குள்ளாக்கினர். எனக்கோ உபாதை சகிக்கக் கூடவில்லை என்செய்வேன் (எனக் கண்ணீர் விட்டுக்கதறினர்)

வ.—(இருவரும் அவரைக்கையினாற் றடவிக் கொடுத்து) ஐயா! நாங்கள் கூறியமொழியைக் கடந்து ஏன் அங்குசென்றீர். அங்கு சென்றாலனர்த்தம் விளையுமென்று கூறிப் போனோமே, அதைமீறிச் சென்றதினாலல்லவா இவ்வித கஷ்டத்துக்குள்ளானீர். இப்படி நேருமென வெண்ணியே கூறிப்போயினோம். இனியாவது அங்கு செல்லாது வனத்திலேயே கொஞ்சகாலம் வாசமாயிருக்கவேணும்.

சே.—சரி அப்படியே இனிநடந்து கொள்வேன். தங்களுடைய வாக்கை குருவாக்காகவே கொள்கிறேன். ஏதோநான் தேடிச் சம்பாதித்த செல்வந்தானே நான் அன்போடு ஆதரித்து வந்த குடும்பந்தானே நமக்கு கேடு விளைவிப்பாரா வென்றெண்ணினேன்.

வ.—“ஐயா மாடுண்டு கன்றுண்டு மக்களுண்டென்று மகிழ்வதெல்லாங் கேடுண்டெனும்படி கேட்டுவிட்டோம்” என்றபடி இவையெல்லாம் இருவினைக் கீடாகவந்தனவே யல்லது வேறில்லை. இவை எப்போதும் துக்கத்தைக் கொடுக்கக்கூடியன வென்று அவர்கள் மேற் பற்றற்றிருத்தல் வேண்டும்.

சே—ஐயா நாம் தேடியபொருள் கணக்கற்றிருந்தும் கட்டியவீடுகளோ இடம்பெற பலவளமை யோடிருந்தும் இப்போதுற்ற பசிக்கும் குளிருக்கும் உதவிற்றில்லையே! பட்டுப் பட்டாவளிகளும் சப்ரமஞ்சங்களும் விதவிதமாக எவ்வளவோ ஏராள

மாக அச்சத்துடன் படைவீர்களே! இப்போது அதைச் சொல்லக் கல்லுக்கூட மெல்ல வருகிறதே!

வ.—ஸ்வாமி இதற்கெல்லாம் ஆதாரமாகிய ஒளவையார் வெண்பா காண்கிறோம்.

"உடுக்கக் கவிக்கக் குளிக்கச் சுடுநீர் கொண்டு கொடுக்கத்
தக்கப் படுவது கொடுத்திடல் தகும்
கொக்கப் பரிசில்லா கொடுத்திடும் அன்பின் அளித்தலைத்
தொக்கும் நிலையன்றி வேறில்லை அறமிலையே."

என்று பெரியோர்கள் கூறியபடி நமக்கு ஒவ்வொரு குறைவு வராது, எல்லாம் நன்மையாக நிலை கிடைக்கும்.

தே.—ஸ்வாமி நம்முடைய தேசத்திலுள்ள எல்லா விவகாரங்களும் கட்டுப்பாடாக வெளியே இருக்கப்பட்டதால் இப்போது பார்த்தால் எல்லாம் நன்மையாகவே தோன்றுகிறது.

வ.—ஆம்! இதற்கு ஒரு அட்டவணையுண்டு பாடியிருக்கிறேன்.

"நடையிட்டாறு முடிக்குயில் பாலுமைக் கொண்டே கொன்றை
அடைத்திட்டாறு முக்குயில் பாலுமையன் றவிலை
காட்டியிட்டாறு மருவிலை பாசக் கயிற்றின்வழி
மாட்டியிட்டாறு வொருவனுண்டே தில்லையம்பலத்தே."

என்றபடி எல்லாம் அவர் இச்சையின்படி நடக்கின்றன. அவை எவருடையவும் கொடுமைப் பட்டுக்கிடக்கிறது. மேலும் அந்த நல்லவைகளை பாதுகாக்கத்தக்க வல்லமை வேண்டும் அந்த நல்லோரும், அதனால் நமக்கு இடையூறு காட்டுகிறோம் வழியைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டியது அவசியமான காரியம். இதைப்பற்றியே,

"ஊருக்கு நல்லது உற்றார்க்கு நல்லது உற்றுப் பெற்ற
பேருக்கு நல்லது பெண்டிர்க்கு நல்லது பிள்ளைகளுக்கு
தேருக்கு நல்லது செல்வத்துக்கு நல்லது தேசத்திலே
யாருக்கும் நல்லது நின்றார் தங்கட்கே போகப்படுமே."

என்றுங் கூறியுள்ளார். ஆகையால் இனி நீரும் அவர்களை காடு முதலாகிய தங்கள் தங்கள் இடையூறு முதலியவற்றை நீக்கி, தேவர் கோடிகளுக்குக் கடவுள் பக்தன் செய்கிறேன்.—

தே.—ஸ்வாமி! இனிமேல் பொல்லாதவன் என்றும் சொல்லாதவன், சிற்றுயிர்களை வெட்டுகிறவன் கொடுக்கவில்லை கல்லாதவன்,

உண்மையுமுரைப்பார் செல்லாதவன். உண்மை யென்றுஞ் சொல்லாதவன். அரன்றிருவடிக்கு அன்பில்லாதவன். மேலும் வாதுக்குச் சண்டைக்குப் போனேன். அநேகரை வழக்கோர முறைத்திட்டேன். தேக்குதவியோ பிசச் செய்திட்டேன். தினமுந் தேயுமொன்றை மாதர்கட் கழித்து மயங்கினேன். ஏதுக்கு நான் பிறந்தேன்! இதையெல்லாமுமன் கல்லேன் சிவ கதை நல்லோர்களிடத்துக் கனவிலும் மெய் சொல்லேன். பசித்துவந்து வாயிலில் நிற்போர்க்கு அன்னங்கொடேன் ஒரு சொல்லியவாறு நில்லேன். அடக்கமென்றதும் இல்லேன், சிவாயவென் றின்னிற் சற்றேனுமில்லேன். இப்பாவியேன் இவ் விருவிதன்னை அல்லது இறக்குமான் போது மென்ன என்னவாறு கடைத்தேறுவேனென் செய்வேன் பாவியேனே!

வ.—ஐயா! நீர் சொல்லியவை நற்றங்களெல்லாஞ் செய்திருப்பினும் இக்குற்றத்தை குற்றமென்று எப்போது மனதில் எண்ணி வருத்த முற்றுணர்ந்தீரோ அன்றே எல்லாப்பாவங் களுமற்று நீங்கின. இனி ஆண்டவனுடையராய்ச் சிவனுடைய பாதத்தை சிந்தையிற் கொண்டு.

"கல்லாப் பிழையுங் கருதாப் பிழையுங் கசிந்துருகி
நில்லாப் பிழையும் நினையாப் பிழையுநின் னஞ்செழுத்தைச்
சொல்லாப்பிழையுந் துதியாப் பிழையுந் தொழாப்பிழையு
மெல்லாப் பிழையும் பொறுத்தருள் வாய்கச்சி யேகம்பனே,"

என்று ஆன்றோர் கூறியவாறு அவர் பாதத்தைக் கைகூப்பி வணங்குவீரேல் எல்லாம் நன்மையாகவே முடியும். நாங்கள் போய் வருகிறோம்.

செட்டியார் எதிர்நின்ற இருவரையுங் காணாது திகைத்து எக் குற்றமெனக் கட்டென்று விழித்து எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டு சுற்றிலும் பார்த்தனர். ஒருவரையுங் காண்கிலர். தாம் கண் டவை கனவோ அல்லது நினைவோ என்பதொன்றுந் தெரிகிலர். பரதாபமுற்றிருந்து மிகவும் பரிவித்தனர். இதைக்கனவென்று நாம் அலட்சியஞ் செய்யாது கருத்துட்கொண்டு வாழ்க்கையை யொழித்துக் கடைத்தேறும் வழியைக் கடைப்பிடித்து அவ்வுண்மை விளக்காது கருத்தொழுகுதல் வேண்டுமென்று கண்ணீர் பெருக்கக் கசிந்து நெஞ் சங் கரைந்து உன்னாய்ந்தனர். அது போதத்திலிருந்தே கல்வி

கேள்வியறியாக் கசடர் இருதயத்துக்குச் சமமான காரிருளைக் கூரிய கிரணங்களால் வேரறக்களைந் தெண்ணிச் சூரியபகவானும் பேர வாக்கொண்டு நேராய் பாரதிற் றோற்றினான். செட்டிமாரோ சட்டென்றெழுந்து வெட்டென விடிந்ததே யாரேனுங் காணில் கஷ்டம் வந்துறுமே யெனமருண்டு பழைய மடம்போய்ச் சேர்ந்தனர்.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

அரண்மனையிற் குழந்தை விவேகசிகாமணிகள் வைகறைத்துயி லெழுவென ஔவை கூறிய செவ்வை மொழிதனை திவ்யமா யனு சரித்து வருபவர்களாதலால் வழக்கம்போல் கிழக்கு வெளுக்குமுன் னெழுந்து உபாதி கழித்து நித்திய கர்மானுஷ்டானங்களை முடித் துக்கொண்டு பசிவேதனையை நிவர்த்தித்து 'பருவத்தே பயிர்செய்' என்ற பழமொழிக்கிணங்க இல்லைத் துறந்தும் துறவை யடையா மலும் இடையே நின்று தடுமாறும் செட்டியாரை இது சமையந் தான் துறவைக் கைக்கொள்ளும்படி செய்வதற் குற்ற காலம். இது தப்பினால் மறுபடியும் பந்தப் படுகுழியில் வீழ்வர்; ஆகையால் தாம தஞ் செய்யாது போகவேணுமென்று இருவரும் அரண்மனையி னின்று வெளிக் கிளம்பி வாகனமீதி லாரோகணித்து விரைவிற் சென்று பாழ்மடமணுகினர். அவ்வேளையி லங்கோர் புருடர் துணி யினால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு அதி விரைவி லோடோடியும் வந்து இவர்களைக் கண்ணுற்று அடா கண்மணிகாள்! இவ்வழியே யேன் வந்தீர்கள். திரும்ப வீடுபோய்ச் சேருங்கள். இல்லையாகில் அதோ அந்தப் பாழும் மடத்திலிருக்கிற பூதம் உங்களை வாரி ஒரே விழுங்காய் விழுங்கிவிடும். நான் அதைக் கண்டேனோ வில்லையோ என் மனம் பகீரென வெடித்துப் பதைத்துப் போயினேன். நீங் களோ சிறு பிள்ளைகளாயிருக்கிறீர்கள் போகவேண்டாம். உங்களை மாதா பிதாக்கள் மிக அருமையாய் வளர்த்தெடுத்திருப்பர். அந்தப் பாழும் பூதத்துக் கிரையாகாதீர்கள். போய் வீடுசேருங்கள் என்று எதிர் நின்று மறித்து நின்றனர்.

சி.—ஐயா பெரியவரே நீர் கண்ட பூதம் எங்குளது?

பெ.—அதோ தெரிகிறது பாருங்கள் பாழும்மடம். அதிற்றானுளது

சி.—அப்புறம் உமக்கேற்பட்டவை யென்ன அவை எவ்விதம் பய முறுத்தியது.

பெ.—சிறுவர்களே நான் சொன்னமேலேபாதையைப் பிடித்துக்கொண்டு இந்த மடத் தருகிற்போயுட்கார்ந்தேன். அதுபோலின்றும் போனேன். போயுட்கார்ந்ததினே இங்கேபோ உடனே ஒருசத்தம் என் னைப் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டாற்போலத் தெரிந் தேன். தெரிந்தாற்போலெழுந்து திகைத்து நின்றேன். மடத் துள்ளிருந்து வெளிவந்து அது என்முன் தோற்றின. நான் அதைப் பார்த்ததும் அது என்னைப் பார்த்து மிக ஜொலிக்கிய தாமென்றது. எனக்கு உடம்பு நடுங்கிற்று மனதில் நேற்று இறந்த செட்டியாரல்லவோ இவ்விதம் பேயுருவங் கொண்டு இங்கு வந்திட்டது வென நினைத்தேன். அது என்னைப் பார்த் துச் சிரித்துக்கொண்டு நான் புண்ணியமூர்த்தி யல்லவா, ஏன் இவ்வளவு திகைப்பு என்னை நீர் அறியீரோ வென்றது. உடனே நான் செய்வதென்ன வெனத் தோற்றாது கையால் முக த்தை மூடிக்கொண்டு வாய்வு வேகத்திற்குப் பின்னிடாது ஓடி வந்து உங்களைப் பார்த்தேன். இவ்வளவே என் சங்கதி எனத் திரும்பி மடத்தை நோக்கினார். (இந்த வேளையில் அங் கே மடத்தருகே நின்ற செட்டியார் வருகிற சிறுவர்களிருவ ரையும் பார்த்து நம்மைக் கண்டு பயந்தோடிய பெரியவரிடம் பேசிக்கொண்டு நிற்பதை நோக்கி வந்தனர் இவர் வரவை யறிந்த பெரியவர்) அப்பா அதோ ஓடி வருகிறது நீங்கள் எப்படியும் போங்கள் நானிற்கேன்.

எனச் சொன்னார். சிரோமணி! பெரியவரே உம்மை நாங்கள் விடமாட்டோம். உம்மைப் பிடித்துப் பேயின்கையில் ஒப்பித்து நாங் கள் தப்பித்துக் கொள்கிறோம். பாரும் எனப் பின்தொடர்ந்து வருப வர்போல் கொஞ்சதூரம் விடாது பின்வரவே இவர் பயமிகுந்தவ ராகி ஐயோ இந்தச் சிறுவரும் நமக்கு இடராகத் தோன்றினரே யென்று திகைத்து கால்பதறி மலசலமோட கண்ணை மூடிக் கொண்டு கடுகிவோடி யுருக்கு மறைந்தனர். பின் சென்ற சிரோ மணி இனி இவர் திரும்பிப் பாரார் என வெண்ணி மறுபடி திரும்பி விவேகனோடு தம்மை நோக்கிவரும் செட்டியாரிடம் போய்ச்சேர்ந்து அவருடன் மடத்துட்புகுந்து அக்கோரிடத்தில் உட்கார்ந்தனர்.

17

செட்டியார் முதனாளிரவில் இவர்கள் தன்னைவிட்டுப் பிரிந்த நேர முதல் இந்தச் சமையம்வரை நடந்தவை யாவு மொன்றொழியாது கூறிக் கண்ணீர் விட்டுக் கதறினர். சிகாமணி அவரைத் தேற்றி எங்கள் சொல்லைமீறி வனஞ்சென்றீர். சென்றதாலல்லவா இத்துயருற்றீர். இனியாவது அங்கு செல்லாது இருக்கக் கடவீர் என்று சொல்லி வேண்டியவண்ணம் வைராக்கியத்தை யெடுத்தோதி அய்யா இனி நீவிர் இங்கிருத்தல் தகுதியன்று. இருப்பின் அடிக்கடி ஆபத்து நேரும் ஆகையாலினை விட்டு அதோ தெரிகிறமலைச் சாரலில் அடர்ந்தசெடிகள் மரங்கள் பொருந்திய வனத்திற்போய் அங்கு சஞ்சரிக்கின்ற பெரியோர்களைக் கண்டு "நல்லோரினத்திரு" வென்ற வாக்கிடப்படி அவர்களோடுறவாடி அவரையடுத்து அவரிட்ட பணிவிடை பழுதுறாதியற்றி அவர்மனதுக் கிசைந்தவாறு நடப்பீரேல் அவர்பால் நன்மார்க்கத்தை உபதேசிக்கப் பெற்று அவர் சொல்லிய நிலையில் "நிலையிற் பிரியேல்" என்ற வாக்கியப்படி நின்று, "ஊக்கமது கைவிடேல்" என்றதாப் திறனாய் சோர்வடையாது, சுறு சுறுப்புற்று மோகத்தைமுனி யென்றபடி முன்பழக்க வாசனையால் வரும் ஆசாபாசங்களை அறவேயொழித்து அதிவைராக்கிய சித்தனாய் உம்மிடத்துற்ற அஞ்ஞானங்களை யெல்லாம் வேருடன்களைந்து "பேதமையகற்று" என்றபடி கொஞ்சமேனும் பேத வெண்ணங்கள் பிறவாத வண்ணம் நின்று "பொருடனைப் போற்றி வாழ்" வென்ற அறிவுடையார் சொற்படி உண்மைப் பொருளாகிய பிரம சொரூபத்தை யனுசந்தித்து அதிலே இரண்டறக் கலந்து அதுவே யாகி ஆனந்த மடைவீர். இதுவே உமக்கின்றியமையாத இன்பம். இதை விடுத்துக் கீழ்ப்போன அனந்த ஜன்மங்களை அடுக்கடுக்காய்க் கொடுக்கக் காத்துக்கொண்டிருக்கிற மாயா வலைக் குட்படுவீரேல் மறுபடி மீளமாட்டீர். நாங்கள் சொல்வதை உறுதியா யெண்ணி இப்போதே விரைவிற் கானத்தை நாடி வலையினின்று விடுபட்டோடு மான்போற் சென்று "பெரியோரைத் துணைக்கொள்" என்ற ஔவை சொற்படி அங்குற்ற பெரியோர்களைக் கண்டு அவரருள் பெறுவீர் எனப் பலவாறு பேசி, அவர் விடை பெற்றுப் போய்வருகிறேனெனக் கூறும்போது; மறுபடி உங்களைப் பார்க்க சமயம் எப்போதோ வென்றார். சிகாமணி, நான் சொல்லியவாறு நடந்து வருவீரேல் கூடிய சீக்கிரம் பார்ப்பீர் போமென்று அனுப்பித்து இருவரும் பரம சந்துஷ்டர்களாகத்

திரும்பி வரும்போது விவேகன், சிகாமணியைப் பார்த்து அண்ணா இவரை இரவில் பார்த்தவர்கள்தான் பேயெனப் பயந்து பெருந்துயரடைந்தனர். நாம் வரும்போது எதிரே சென்ற பெரியவர் பகலிற் பார்த்தும் பேயென மருண்டனரே, என்ன விபரீதம்! இவ்வளவு தெரியாதவராயினரே அருகோடு போகாமல் நம்மைக் கண்டபின்புங் கூட அவரிடத்தில் குடி புகுந்த அச்சம் விட்டு நீங்கிற்றில்லையே! இப்படியும் பயப்படுவர் உலகத்திருக்கின்றாரே! இவர்களுடைய மதியென்னமதி யாகுமென்று சொல்லலாம் என்றான். அதற்கு சிகாமணியும் தம்பி இதுவொரு விபரீதமாகாது. இதைப் பார்க்கிலும் விபரீதங்கள் நடக்கினும் நடக்கும். முன்னும் நடந்திருக்கின்றது. இதைப் பற்றி யோர் கதையுளது. அதை உனக்குச் சொல்லி வருகிறேன். கேளெனப் பின் வருமாறு கூறினன்.

அரசர்களிற் சிறந்த தர்மருக்கனென்னும் ஓர் பூபதி ராஜ்ய பரிபாலனத்தையும் துஷ்ட நிக்ரஹத்தையும் பிரதானி முதலிய பரிஜன சவரட்சணைகளையும் தனது தர்மநெறியிலேயே சரிவர நடத்திவந்தனன். அப்படியிருக்குங் காலத்தில் பரிசினி யென்னும் நாமம் வாய்ந்த ஒருபரமார்க்க வஞ்சகன் அந்த அரசனிடம் பிரதானியாக வந்தமர்ந்தனன்.— அவன் அப்பூபதியிடம் சென்று அடிக்கடியவனுக்கு நல்லோரால் விலக்கப் பட்ட அதர்மங்களையே போதித்து வருவது வழக்கமாக விருந்துவந்தது. பலசமயங்களில் மன்னனைப்பார்த்து ஓய் மகாராஜவே! இந்த வித்துவான் முதலான பேர்களுக்கு ஏன் விருதாவிற் சம்பளங்கொடுத்து வருகிறீர்கள். இவர்களாலும் ஸ்தானாதிபதி, வாயில்காப்போர், கொல்லர், மல்லர், கட்டியக்காரர் முதலான இவ்வளவு ஜனங்களாலும் பிரதி மாதமும் எவ்வளவு பொருள் வீணாகச் செலவாகின்றது? இந்தப் பிரதிஷ்டையினால் என்ன பிரயோசனம் நமக்குண்டாகிறதென்று அனுதினஞ் சொல்லிச் சொல்லி அவர்களுக்கெல்லாம் ஜீவனமில்லாமற் பண்ணுவித்து யாவரையுந் துவேஷித்துக்கொண்டு மன்னரும் நாமும் ஒருமையா யிருப்பின் இவர்கள் துவேஷம் யாதுசெய்யக் கடவது என வெண்ணி அசட்டையோடு அவர்களை யெல்லாம் அவமதித்திருந்தனன்.

இப்படியிருக்க சிறிதுகாலஞ் சென்று ஒருசமயம் சமஸ்தான உத்தியோகஸ்தர்கள் ஒன்றாகக் கூடி ஆலோசனை செய்து பரிசினி

என்னும் பிரதானியை மன்னர் சமுகம் வரவொட்டாது தடுக்க உபாயஞ் செய்வதே தகுதியெனத் தீர்மானித்துக்கொண்டு அவன் வருஞ் சமயம் பார்த்து பலரு மேகோபித்து அவன்மேல் விழுந்து அடித்து மிதித்து அங்கத்தைப் பங்கமாக்கி நகர்ப்புறம் ஓட்டிவிட்டனர். இதை யறியாத மன்னன் பரிசினி யேன் வரவில்லை யென்று கேட்டால் அவனுக்கு மகா சுர விபாதி வந்து அதிக கஷ்டத்திற்குள்ளாக விருக்கிறானென்று சொன்னார்கள் அதைச் செவியுற்ற அரசன் அவன்மீதுற்ற அன்பின் மிகுதியால் அரண்மனை வைத்தியர்களை அனுப்பி பார்க்கும்படியும் அதற்கு வேண்டிய சிகிச்சைகள் செய்து சீக்கிரம் குணமாகும்படி செய்யுங்க ளென்றனுப்பினார். அவர்களும் விரோதக் கூட்டத்திற் சேர்ந்தவர்களாதலால் ஓய் மதி மன்னனே! அவர்க்கு வந்த சுரமோ இலகுவிற் றீருமென்று சொல்வதற்கில்லை. நாங்கள் எவ்வளவோ ஔஷதங்களைக் கொடுத்தும் பிரயோசன மற்றதாகவே யிருக்கிறது. அவரும் பிழைக்கிறது மிக அருமை யென்றே நினைக்கிறோம் என்றனர். அதைச் செவியுற்ற மன்னரும் மிகுந்த துயருற்று, அவனை நான் போய்ப் பார்த்து வர வேண்டுமென்று பிரயாணப்பட்டுப் போகும்போது அதுவிஷய மறிந்து சிலர் மன்னர்க் கெதிர்வந்து சுவாமி! நமது பிரதானியாகிய பரிசினி பாரிற் சரீரத்தைப் போட்டுப் பரலோகங் குடியேறினர். ஆகையாலினித் தாங்கள் அங்கு செல்வது தகாது. ஏனெனில் பிணத்தை மாநிலம் புரக்கும மன்னர்கள் பார்க்கலாகாதென மறைகள் கோஷிக்கின்றனவென்று சாஸ்திர திருஷ்டாந்தங்க ளெடுத்துக் காட்டி அங்கு செல்லவொட்டாது தடுத்து அரமனைக் கேகும்படி கூறினர். மன்னர் திக்பிரமை கொண்டு அழுது புலம்பி அவனைப் பற்றி பலவாறு புகழ்ந்து பேசி ஆராத் துயருற்றனர். இதைக் கேட்டவர் பிரபு! நீர் அவர்மீது வைத்துள்ள அன்பின் மிகுதியால் இவ்வளவு துயரி லாழ்ந்தீர். அவர்மீது உமக்குள்ள அன்பை இன்றைக்குத்தான் வெளிக்காட்டினீர். இருந்தால் இப்படித்தான் நேசம்வைக்க வேணும்; அந்தரங்கத்தில் வைத்தடன்பே பெருநாளிருக்கும். பகிரங்கமாக வைக்கும் பக்ஷமெல்லாம் அவ்வளவு நலந் தாராது. மேலும் நீர் அவர் உயிருடனிருக்கும் வரை அவர்மீது வைத்திருக்கும் அன்பை வெளிக்குத் தெரியாதபடி வைத்திருந்து இப்போது அவர் மாண்டு செல்லவும் நீர் தானாகச் செல்லவுமாச்சுது தவிரவும்;

"[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]" என்ற கவிக்கு

நீரேசொன்றுவீர். பிரபு! நீர் அவர்மேல் வைத்த அன்பை மறந்து விட்டு உமக்கு இவ்வுலகத்தில் எவ்வளவு பேரோ [illegible] உங்களுக்கு [illegible] அவர்கள்தான் உங்களை [illegible] வார்த்தையைச் சொல்லி [illegible] போக்கி ஆயினைக்குத் திருப்பும்படி செய்து விட்டார்கள்.

பிறகு இவைகளெல்லாம் பரிசினிபென்பவ னறிந்து "செருடாககபா" வென்று நாகம் [illegible] "இருக்குந் [illegible]" [illegible] நாம் எப்போதும் போல் ராஜசமூகம் போய்ச் சேர்ந்தல்லவா இவர்களுக் கெல்லாம் பிராயச்சித்தம் பண்ணுவிக்க வேண்டும். அப்படி செய்விக்காமுன் நாம் க்ஷௌரகர்மம் பண்ணுவதில்லை யென்று பிரதிக்ஞையை தனக்குட்டானே பண்ணிக்கொண்டு ராஜசேவை எப்போது கிடைக்குமென்று [illegible] எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

இப்படியிருக்க, பரிசினியும் ஒருநாள் அவ்வரசன் சவாரி புறப்படுகிற [illegible] மார்க்கத்தில் ஒரு அரச மரத்தை [illegible] ஒருவருக்குந் தெரியாமற் பதுங்கிக் கொண்டிருந்தான். அப்படியிருக்க அம்மன்னன் [illegible] தாம் [illegible] சகல [illegible] அம்மரத்தினருகே சவாரி வரும்போது, [illegible] பரிசினி [illegible] அரசனைப் [illegible] உம்முடைய பிரதானியாகிய பரிசினி [illegible] அரச மரத்தின் மேலிருக்கிறேன். [illegible] சங்கேதம் பண்ணிக் கொண்டு [illegible] பண்ணு[illegible] [illegible] பரிசினியை [illegible] பார்த்தான்.

அந்த சபையத்தில் அங்கிருந்த பரிசனங்களெல்லம் ஓ! ஓ! ஏது மோசம்வந்ததே; இனி யெப்படியென்று அதி சீக்கிரத்தில் விபூதியை அபிமந்திரித்து அரசன்மேல் தெளித்து ஒருகைத் துப்பட்டாவால் ராஜனைமுடி மறைத்து அகோ மகா ராஜாவே! தேவரீர் பீதிகொள்ள வேண்டாம் முன் இறந்துபோன பரிசினி இந்த அரசமரத்தில் பிரமராக்ஷத னாயிருந்து உம்மைக் கூப்பிட்டிழைக்கிறானென்றும், அரசமரம் பேய் மிகப்பொல்லா தென்றும் இனி அரைக்கணமாயினு மிங்கு தங்கக் கூடாதென்றும் சகல வாத்தியங்களையும் நன்றாய்க் கோஷிக்கும்படி செய்வித்து அதிசீக்கிரத்தில் தானே அரசனை யழைத்துக் கொண்டு அரன்மனை வந்து சேர்ந்தார்கள்.

சிலபேரை யனுப்பி அந்தப்பரிசினியை நன்றாய்ப் புடைத்துப் பட்டணத்திற்குப் புறம்பே துரத்தி விட்டார்கள். இப்படி பரிசினியை அரசன் பிரத்தியட்சமாய்ப் பார்த்தும் அவ னுடைய குரல் வசனங்களைக் கேட்டும் மற்றவர்கள் செய்த ஜாலத்தினால் விவேகம் விளங்காமல் உண்மையாய்ப் பிரமராக்ஷ தன்றான், இல்லையானால் இந்த அரசமரத்திலே தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்று எப்படி நிக்ஷயிக்கப் பட்டானோ அதுபோல இந்தப் பெரியவரும் செட்டியாரைப் பிரத்தியட்சமாகக்கண்டும் பலபேர் செட்டியார் பேய்வடிவாயினர் எனச் சொல்லிய வசனங் கேட்டிருந்தபடியாலும், நேற்று அவர் இறந்து போயினர் என யாவரும் நிக்ஷயித்திருக்கும்படியாலும் அதை யிவர் அறிந்து இன்று நேரில் பார்த்தும் பிரமை கொண்டு பேயென்றே மருண்டனர். ஆகையாலிது வொரு பிரமாதமல்ல. இதைப்பற்றி இன்னொரு கதை சொல்லுகிறேன் கேளெனப் பின் வருமாறு சொல்லினன்:—

ஒரு அரசன் யாகம் பண்ணவேண்டி புரோகிதர்க் கறிக்கையிட அவர் சகல பதார்த்தங்களுஞ் சேகரித்து முக்கியமாய் வேண்டிய பசு வகப்படாமலிருக்க அது தெரிந்த அரசன் பசு லட்சணமறிந்த வொரு பிராமணனை யழைத்து அவன் கையிற் சில பொருளைக் கொடுத்துப் பசுவைக் கொண்டு வரும்படி யனுப்பினான். அந்தப் பிராமணனும் கொடுத்த திரவியத்தை வாங்கிக்கொண்டு பசுக்க ளுண்டாயிருக்கிற திக்கில் விசாரித்து சகல லட்சணமு நிறைந்த ஒரு பசுவைப் பேசி அதற்கான திரவியங்கொடுத்துப் பசுவை யோட்டிக் கொண்டு வரும்போது வழியில் திருடர்கள் கண்டு மறிக்கப்பிராமணர்

இந்தப் பசு அரமனைக்குப் போகிறதென்று சொன்ன மாத்திரத்தில் ராஜாக்கினைக்குப் பயந்து விட்டு விட்டார்கள். அதைப் பார்த்து மற்றொருவன் இது நல்ல லட்சணம் வாய்ந்த பசுவாயிருக்கிறது இதை நாம் உபாயத்தினால் பெறவேண்டுமென்று சொல்ல மற்றவர்கள் அவ்வுபாயம் யாதுவென்ன, ஐய, நாம் நால்வரும் அவன் போகிற மார்க்கத்தில் நாலு நாழிகை வழிக் கொருவராயிருந்து கொண்டு அந்தப் பசுவை பேய் நாய் என்று சொல்லுவோமானால் அதைப் பிராமணன் கேட்டுப் பிரமித்து பசுவை விட்டு விடுவான். அப்புறம் நாம் அதைக் கைப்பற்றிக்கொள்ளலாமென்ன? அதற்குச் சம்மதித்துப் பிராமணன் போகிற வழியில் நாலுபேர் நாலிடத்தி லிருந்தார்கள். அந்தப் பிராமணன் பசுவைப் பிடித்துக் கொண்டு போகிறதைப் பார்த்து, முன்னாக விருந்தவன் ஓய் பிராமணா! அந்தணர்களுக்கு நாய் வளர்ப்பது தகாதே, அதிலும் மனுஷனைக் கடித்துக் கொல்லப்பட்ட பேய் நாயை வளர்க்கலாமா, இது தெரியாதா உமக்கு, உம்மைப் பார்த்தால் சால சாஸ்திரமுங் கற்ற தபோதனர் போலிருக்கின்றீரே, அப்படி நாய் வளர்ப்பதற்குப் பிரியமிருந்தால் ஒரு நல்ல நாயகப்படாமற் போச்சுதா வென்றிப் படிப் பலவிதமாகச் சொல்லி, மேலுமிது யாவரையுங் கடிக்கும் போல் தோற்றுகிறது; என்னிடங்கொண்டு வராதேயு மென்று சொல்லிப் பயந்தவனைப் போலோடிப் போயினன். அதைக்கேட்ட பிராமணன் ஓ! ஓ!! இவனுக்குப் பயித்தியம் போற் காண்கிறது. இவ்வளவு லட்சணம் வாய்ந்த பசுவைப் பார்த்திப்படி யேன் சொல்லுகிறானென்று அவன் சொல்லைச் சட்டை செய்யாமற், பசுவை யோட்டிப் போகிறபோது, அவ்விரண்டாவது மனுஷனந்தப் பிராமணனைக் கண்டு பேய் நாயென்று முன் சொன்னவனைப் போலவே சொல்லி யோடிப்போனான் இதைக் கேட்டவும் அந்தப் பிராமணனுக்கு மனத் திகிலுற்று, ஐயோ, இதென்ன ஆச்சரியம்! நாம் பேய் நாயைத்தான் வாங்கி மோசம் போனோமோ வென்று மனதிற் சந்தேகமுண்டாகி, இந்தப் பேய் நாய் நம்மை ஒருவேளை கொன்று விடுமோ வன்றோ வெனப் பதறிப் பதறிப் பசுவை அடிக்கடி திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு பயத்தோடு நடந்து போகும்போது, மூன்றாமிடத்திருந்தவன் இவனைத் தூரத்தே வரும்போதே ஓ பிராமணரே யென்று கூவி நீர் பிடித்து வரு

கிற பேய் நாயை நம்மிடத்திற் கொண்டுவர வேண்டாமென்று தானும் பார்க்கத்தகை விட்டு அப்புறம் விலகித் தன் பக்கத்திலிருந்தவர்களையும் பின்னேறும் படி வருபடி செய்து தானும் போடினான். அதைக்கண்டு அந்தப் பிராமணன் இல்லணைத்து, ஓ! ஓ!! நாம் பேய் நாயைத்தான் புக்கமாய் வாங்கி வந்தோம்; நாம் ஏமாந்து போனதிற் சந்தேகமேயில்லையென்று விசனத்தையடைந்து இதைவிட்டு விட்டுப்போவதானால் பின்னே துரத்தி வந்து கடித்தால் என்ன செய்கிறது. இதைப் பார்க்கிறபோது கட்டாயங் கடிக்குமென்றே தோற்றுகிறது என்று நிச்சயங்கொண்டு அந்தப் பசுவை விட்டுவிடுகிற வுபாய சிந்தையுடன் போசிந்துச் செல்லும் போது, நாலுமிடத்திருந்தவன், இவனைப்பார்த்து ஓய் பிராமணரே! உமக்குப் பைத்தியமோ தெரியவில்லை, ஏன்காணும் இந்தப் பேய் நாயைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு வருகிறீர்? இது எவர்களையுங் கடித்துக் கொன்று இன்னுமேயுருக்கிறது தெரியாதா வென்று சொல்லி விலகிப் போனான்.

அது கேட்டுப் பிராமணன் அச்சமுற்று, அப்பா, நான் தெரியாமல் இதை வாங்கி வந்தேன், தெரிந்தால் நான் ஏன் வாங்கி வருகிறேன். என்னை யேமாற்றி என்னிடமிருந்த பொருளை வாங்கிக் கொண்டு இதுதான் பசு வெனக்கொண்டு போகச் செய்தனர். என்னுடைய பொருள் போயினும் போகிறது எனக்கு ஆபத்துண்டாகாதிருக்க வழியைத் தெரிவித்தால் உனக்கு வெகு சுகிர்தமுண்டாகுமென்று சொல்லிப் பரிதாபமாய்க் கெஞ்சினான். அப்படிப் பிராமணன் கெஞ்சியதைக் கேட்டு, ஐயா! எனக்கு உம்மிடத்தில் வரப் பயமாயிருக்கின்றது, அதை விடுகிற வுபாய மாத்திரஞ் சொல்லுகிறேன், அதெப்படி யென்றால், உம்முடைய கைக் கயிற்றைப் பேய் நாயுடனே கூட்டி அதோ விருக்கிற மரத்தடியிற் கொண்டுபோய் நிறுத்தி அந்தக் கயிற்றை விடாமல் அந்த மரத்தை மூன்று பிரதட்சணஞ் செய்து முடி போட்டோடிப் போய் விடுமென்று சொன்னான்.

அப்பிராமணன் அப்படியே செய்து விட்டு இப்பால் வந்து அப்பா உன்னுடைய சகாயத்தாலின்று நான் பிழைத்தேன், நீ இன்றைக்குப் பிராமணனை ரட்சித்தாய் ஓர் மரணமாயிறவதபடி யென்னைக் காப்பாற்றினாயே யெனப் பலவாசிகள் கூறி அவனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு, இன்றைக்கு நமக்கு புனர் ஜனன மாச்சுது இனிமேற் பசுக் கொள்ளப் போகப்படாதென்று நிச்சயித்துக்

கொண்டு தன்னுடைய ஸ்தானம் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டான். பிறகு பசுவைத் திருடர்கள் கொன்றுதின்று போய்விட்டார்கள். இந்தப்படி அந்த வஞ்சகர்கள், பிரத்தியட்சமாய்ப் பார்த்துப் பரிசித்துக்கொண்ட பசுவாயிருந்தும் [illegible] சொல்கிற விசித்திரம் போய் சாமர்த்தியப் பிராமணனுடைய புத்தியை வெருட்டி மயக்கிவிட அந்தப் பிராமணனும் அவர்கள் சொல்லைப் பேதபுத்தியடைந்து பசுவை நாயென்றே எண்ணி விட்டுவிட்டான். ஆகையால் இந்த உலகில் சகலமாயிருக்கிறது இதுவும் மாயையினுடைய அகடிதகடனசாமர்த்தியம். இது போன்ற அதிசயங்கள் சாஸ்திரங்களில் பலவுமிருக்கின்றன. அதாவது கானல் நீர், கிளிஞ்சில் வெள்ளி, கந்தர்ப்பநகர், சலநூர், வானமை, கயிற்றிற் பாம்பு, முயற்கொம்பு, கட்டையிற்கள்வன், இவைகளெல்லாம் ஒன்றை வொன்றாகத் தோற்றப்படுகிறது. இதைத் தவிரவும் நாம் பள்ளிக்கூடத்தில் வாசிக்கும்போது விவேக சிந்தாமணியில் ஒரு கவிக்குப் பொருள் விரிதனையே [illegible] வாத்தியார். அது உன் மனதில் ஞாபகமில்லையா வென்றான், அன்று எனக்கு ஞாபகத்துக்கு வரவில்லை. இப்பொழும் எனக்கு ஞாபகசக்தி குறைவென்றே பெலனாகிறேன். [illegible] சொல்லியது. அதனை மட்டுஞ் சொன்னால் நான் அந்தக் கவியைத் தெரிந்து கொள்கிறேனென் றான். தம்பி அப்படியே தெரிவிக்கிறேன் கேள் என்றான்.

ஓர் கிராமத்தில் நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்னும் நான்கு குணங்களும் வாய்ந்த ஓவார் வனிதையானவள் வசந்த காலத்திலோர் நாள் நந்தவனத்திற் சென்று உல்லாசமாகத் திரிந்து கொண்டிருக்கும்போது அங்கோர் புஷ்பமியின் மிக்க வர்ணமுள்ள ஓர் வண்டானது தாமரை [illegible] இனிதாக விறு [illegible] மத்தா மத்தாய் மயங்கிக் கிடப்பதைக் கண்டு அதை அந்தப் பெண்ணானவள் இது ஓர் நாவற்கனி யென்று அசாவுடனே தன் கையால் எடுத்து அதின் அழகைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பூரித்தனள். இவ்வாறு அழகோடும் ஓர் கனியை அவள் இருக்கிறதைக் [illegible] அவளுடைய வல்லபமே வல்லபம், அவளுடைய [illegible] புத்தி [illegible] பலபலவாகத் தனக்குள்ளேயே பேசிக் களித்தவள் இவளிவ்வாறு தன் கையிலேயே கனிப்பழமிருக்க [illegible] தாமரை மலரிலேயே வசிப்பது [illegible] நோக்கிற்று. அச்

சமயம் இவளுடைய முகார விந்தமானது பூர்ண சந்திரனை யொத்திலங்கவே அதைக் கண்ணுற்று ஓகோ! ஆகாயத்தில் சந்திரன் புறப்பட்டு வந்துவிட்டதே இனி நாமிங்கிருந்தால் இந்த அரவிந்த மலரானது குவிந்து விடுமே அப்புறம் இதைவிட்டு வெளிக்கிளம்புதற்கில்லாது இதிலே கிடந்து உயிர் நீங்கும்படி யாகுமென்றஞ்சி சட்டென்று பறந்தோடியது. அப்படிப் பறந்தோடியதைக் கண்ட பெண்ணானவள் ஆஹா இதுவென்ன ஆச்சரியம்! நமது கையிலிருந்தது வண்டோ நாம் கனி யென்றல்லவோ கைப்பற்றினோம், இப்போது பறந்தோடியதைப் பார்க்க வண்டாயிருக்கலாமோ அல்லது கனியே பறந்தோடிற்றோ, கனி பறந்தோடியதாக நானிதுவரை கண்டறியேன் கேட்டுமறியேனே இது வொரு புதுமையாகவே தோற்றுகிறது எனப்பிரமித்து நின்றனள், என்பதாய்ச்சொன்னது ஞாபகமில்லையா வென்றான்.

வி.—அண்ணா இப்போது ஞாபகத்துக்கு வந்து விட்டது.

சி.—தம்பி அக்கவி யெப்படி தெரியச் சொல்.

வி.—ஆகா சொல்கிறேன்.

"தேனுகர்வண்டு மதுதனையுண்டு தியங்கியே கிடந்ததைக் கண்டு
தானதைச் சம்புவின் கனியெனத் தடக்கையாலெடுத்து முன்பார்த்தாள்
வானுறு மதியம் வந்ததென் றெண்ணி மலர்க்கரங் குவியுமென்றஞ்சிப்
போனது வண்டோ பறந்ததோ பழந்தான் புதுமையோ விதுவென
[புகன்றாள்"

என்று சொன்ன கவி நன்றாய் ஞாபகத்திலிருக்கிறது. அப்படியிருந்தும் சமயத்திற்கு ஞாபக முண்டாவதில்லை என்றான்.

தம்பி அந்தக் கவியிற்பார், வண்டைப் பழமென்று அப்பெண்மணி கையிலெடுத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனள். கொஞ்ச நேரத்தில் அந்த வண்டானது கையை விட்டுப் பறந்து சென்றும் வண்டென நிக்ஷயங் கொள்ளாது வண்டோ வல்லது பழந்தான் அவ்விதம் பறந்து சென்றதோவென மருட்சி யடைந்தனள். ஆகையால் யாரும் அத்தியாசத்திற்குட் படாதவரில்லை. எங்கோ ஓர் தீரனாகிய ஞானி யொருவனிருப்பான். அவனைத்தவிர மற்ற சாமானியர்களெல்லாம் ஒன்றை யொன்றாக் கருதும் நெஞ்ச முடையோர்கள்தான். அதுபோல் இந்தப் பெரியவரும் மருண்டனர். தம்பி இனி நாம் அந்த செட்டியாருடைய வீட்டிற் சென்று விபர மறிந்துகொண்டு வீட்டுக்குச் செல்லலாம் வா வென்று

இருவரும் அங்கு சென்று இரவு நடந்ததை யாவுந் தெரிந்து கொண்டு அவர்களுக்கும் இனி அந்தப் பேய் இங்கு வரவே வாராது அதைக் காட்டி லோட்டியாயிற்று. எப்போதாவது ஒருவேளை வந்தால் அதற்கிடங் கொடாமல் கடினவார்த்தைகளால் தூஷித்து ஓட்டிவிடுங்கள் என்றார். எனச் சொல்லித் திரும்பி அரமனையை நோக்கிச் சென்றனர். அவ்விதம் போகும் மார்க்கத்தில் விமலன் சோமனிலையைப் பார்த்து அன்று அந்தச் செட்டியாரிடத்தில் வனவாசத்தைப் பற்றிச் சொல்லியதிலிருந்து எவ்வளவும் அதையே நாடிக்கொண்டிருக்கிறது. மேலும் புராதன இதிகாசங்களில் தருமபுத்திர மகாராசர் தன் சகோதரர்களுடன் பன்னிரண்டு வருடம் வனசஞ்சாரஞ் செய்து அநேக பெரியோர்களுடைய அனுக்கிரகத்தையும் புண்ணிய தீர்த்த ஸ்நானங்களும் சாக்ஷாத்பரமேஸ்வரருடைய தெரிசனமும் இன்னும் வேண்டிய நன்மைகளும் பெற்றுத் திரும்பினதாகவும் ஸ்ரீராமபிரான் தாது வைதேகியுடன் லட்சுமணனையுங் கூட்டிப்போய் பதினாலு வருடம் வனசஞ்சாரம் பண்ணி அங்கே வசிக்கும் முனிவர்கட்குற்ற இடுக்கண் களைந்து ஜீவகோடிகள் எல்லாரும் ஜீவிக்கும்படியாய் அநேக தீர்த்தங்களையும் முக்கியமாய் சேதுவில் அவர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட லிங்கங்களும் அங்கங்கே அவர்கள் தங்கி வசித்த இடங்களும் இவையெல்லாம் உலகுக்கு அதிக க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாயிருந்துவருகிறது. ஆகையால் நாமுங் கொஞ்சகாலம் வனத்தில் வசிக்க விரும்புகின்றேன். தங்களுடைய மனோபாவம் எப்படியோ அதைத் தெரிவிக்கவேண்டும் என்றான்.

சி.—தம்பி! இதுகாறு மொழிந்த வசனங்கள் எனக்கு மிகவு மிகத் தையே கொடுக்கின்றது. ஆயினும் நாம் சிறுவர்களாயிருப்பதால் அன்னை தந்தையர் என் புகல்வரோ அறிகிலோமே.

வி.—அண்ணா நாம் வனம் பார்க்கவே பிரியமாயிருக்கிறது, சென்றுவர உத்தரவு கொடுக்கவேண்டுமென்று நமது பெற்றோர்களிடம் புகன்று அவர்கள் சம்மதத்தின்மேற் போகலாம்.

சி.—தம்பி அவர்கள் அதற்கு சம்மதிக்காவிட்டால் என் செய்வது.

வி.—அண்ணா இதுவரையும் நாம் பெற்றோர்கள் நம் விருப்பத்திற் கிடையூறு விளைத்திலரே.

சி.—தம்பி இதுவரை நாம் சமீபத்திலேயே யிருக்கிற காட்டில் சஞ்சரித்தபடியால் இங்கு இடையூறு விளையாதென்றெண்ணிப் பேசாதிருந்தனர்.

வி.—அப்படியானால் காட்டில் இடையூறு மாத்திரமுண்டோ

சி—ஆம், அங்குண்டானால் நம் இடையூறுகளுக்குக் கேட்கவா வேண்டும்

வி—அப்படி யென்ன அண்ணா அங்குண்டாகக் காரணம்

சி.—அங்கு துஷ்டமிருக சஞ்சாரங்களதிகமானதால் அது கெடுதி விளைவிக்கும்.

வி.—அப்படியானால் அங்கு முனிவர்கள் பெரியோர்கள் எந்தேஷ்டமாய் சஞ்சரிப்பதென முன் புகன்றதுண்டே அவர்கள் எவ்விதம் வசிக்கிறார்கள்?

சி.—அவர்களிடம் அம்மிருகங்கள் மிக சாந்தகுணத்தோடு வசிக்கும்

வி.—நம்மிடத்திலும் அப்படி நடந்துகொள்ளாதோ?

சி.—நாம் அதைக் கண்டவுடன் பயங்கொள்வோம் மேலும் அதைக் கொல்ல வேண்டிய வழியைத் தேடுவோமானதால் அதுவும் நம்மைக் கொல்லுகைக்கே யெண்ணும்.

வி.—நாமேன் அப்படி யெண்ணுவோம்.

சி.—அது நமக்குற்ற க்ஷத்திரிய தருமம் ரஜோகுணத்தர்களாகையால்.

வி.—நம்மைப் போன்ற அரசர்களும் வனத்தை நாடிச் செல்கின்றனரென்று கேட்டிருக்கின்றேனே, தவிரவும் தருமபுத்திராதிகளும் ஸ்ரீராமபிரானும் நம்போன்ற க்ஷத்திரிய குலத்துதித்தவர்கள் தானே அவர்களும் வனஞ் சென்றனரே.

சி.—சரி நீ சொன்ன துண்மைதான், க்ஷத்திரியர்கள்தான் அதிசயமாய் வனசஞ்சாரஞ் செய்கிறனர். அதில் நாம் சிறுவர்களானதால் நாம் போவது தகுதியல்ல வென்னச்சொல்ல வந்ததனே யொழிய வேறில்லை.

வி.—நாம் இருவர்களென்றால் சரியான துணைப்பலங்கொண்டு செல்வோம். நமக்கென்று சேனைகளில்லையா?

சி.—ஆகா. சேனைகளில்லா தென்குற்றது. உனக்கு கட்டாயம் போகத்தான் வேண்டுமென்ற விருப்பமிருக்கும் பக்ஷத்தில் அப்படியே போவோம். அறிவின் றென்று சொல்கிறேன்.

இந்த வேலையைப் பார்க்கும் அநேக காலாக விருக்கிறது. அதற்கு காலம் ஏற்பட்ட விருப்பமில்லை அந்த வெயிலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அதுவும் நெருங்கியது இன்னும் இரண்டு தினங்களில் யாவரும் போகும்படியாகும். அங்கு போனால் அநேக விதமான நலங்களும் ஆச்சரியப்படத் தகுந்த சம்பவங்களும் சில சில கிலேசங்களும் முடிவில் பெருமகிழ்ச்சியுண்டாகும்படியாய் நேருமென்று எனக்குத் தெரிகிறது. ஆகையால் நீ கேட்பதற்கு முன்பாகவே நாம் பெரியோர்கள் ஆசியை யடைந்துகொண்டு வனஞ் செல்வோம். இதில் சந்தேகமில்லை. நம்மிருவரால் அங்கு அநேக ஆச்சரிய படத்தக்க காரியங்கள் காணப்படப் போகின்றன. அதை அப்போது பார்த்து நீயே கண்டு தெரிந்து கொள்வாய். இப்போ தெதற்கும் அதைப்பற்றிச் சம்பிக்க வேண்டாம். வா போவோம் (என அரமனை சேர்ந்தார்கள்)

சுபம்! சுபம்!! சுபம்!!!

(முதற்பாகம் முற்றிற்று.)

1-3-16

M. Nagappa

இரண்டாம் பாகத்தின் சுருக்கம்.

இனி இரண்டாம் பாகத்தில் விவேக சிகாமணிகள் மாதா பிதாக்களை சில சைநியங்களோடு வனஞ் சென்று வசித்தலும், அங்கு விவேக சிகாமணிகள் தனித்து வனத்தில் அதிதூரம் சென்று அங்கங்கு சில விசித்திரமான சம்பவங்களைக் காட்டியும் இவர்கள் மலைச் சாரலில் ஓர் விருக்ஷத் தடியிற் சயனித்திருக்கையில் சிகாமணி விழித்திருக்க இரண்டு அன்றில்கள் வந்து இவர்களுடைய முற் பிறப்புகளும் இப்போது நடக்கப் போகிறதையும் சமீபத்தில் நடக்கப் போகிற ஆபத்துகளையும் பின்னால் நடக்கப்போகிற பிரயாணங்களையுந் தெளியக் கூறக்கேட்டு அதை யெல்லாந் தன் மனத்துட் கொண்டு அங்கங்கே நடந்து கொள்ள வேண்டிய வாறு நடந்து கொள்ளுதலும் கடைசியாய்த் தன்னுடைய குரு தெரிசனங் கிடைத்து அவர் பாலுபதேசம் பெற்று அங்கு களித்திருத்தலும், இங்கே பிதா மாதாக்கள் வனத்தில் குழந்தைகளைக் காணாது துயருற்று பிதா தேடிச் சென்று, காணாது திரும்புதலும் தனது பெண் சிசுவை சுரவியாதி பீடித்து வருந்த அதற்காக வைத்தியர்கள் வருவதும் இதற்குள் பெண் குழந்தையை ஓர் வானரம் தூக்கிப்போவதும் அதைத் தாய் பின் தொடர்ந்து பயன்பெறாது திரும்புவதும், அவ்வானரம் குழந்தையின் அழகைக் கண்டு இன்புற்று அதைப் போஷித்து அநேக வனங்கள் கொண்டு செல்வதும் அதை அநேக மிருகங்களும் அரசர்களுங் கண்டு அப்பெண்ணைக் கவர்வதற்குப் பின்தொடர்ந்து வேண்டிய பிரயத்தனங்கள் செய்தும் பயனிலாதுபோக, வானரம் நெடுந்தூரம் கொண்டு செல்லும்போது தற்செயலாய் வனம் பற்றி யெரிய வானரம் குழந்தையோடு தப்பிக்க வழியின்றி திகைத்து கடைசியில் குழந்தையைப் போட்டுவிட்டுத், தான் தப்பித்துக் கொள்ளுதலும், அச்சமயம் ஓர் பூதம் ஆகாயமார்க்கமாய் வந்து இக்குழந்தையைக் கண்டு அதினழகில் மயங்கி யெடுத்துப்போய் தான் வசிக்குமிடத்தில் வைத்து வளர்த்து பருவத்தை யெதிர்பார்த்துக்கொண் டிருக்கிறதும் அரசன் குழந்தைகளைத் தேடி மாயமாறல் பூதமிருக்குமிடம் வந்து சிறையிலிருப்பதும் அங்கு பூதத்தால் நடக்கும் கோரமான காட்சிகளும் அங்கே தனித்திருக்கிற அரசியின் துயரமும் அவள் தன் தகப்பனூர் வீடு சேர்தலும் இவர்களிப்படி யொருவரை யொருவர் பிரிந்து பரிதபிக்கும்போது அன்னிய

தேசத் தரசன் வந்து இவர்களுடைய ராஜ்யத்தை அபகரித்து மந்திரியை ஓட்டி விடுதலும், மந்திரி சன்னியாசி வேடந் தரித்து அரசனையும் புத்திரர்களையுந் தேடுதலும் பூதங்கொண்டு சென்ற பெண்ணை தானபகரிக்க வெண்ணி அநேக சூழ்ச்சிகள் செய்வதும் அப்பெண் அப்பூதத்தை விட்டுத்தப்பிக்க வழிகள் தேடிக் கடைசியில் பிரதிக்ஞை செய்தலும், அப்பிரதிக்ஞையை முடிப்பதற்காக அநேக அரசர்களைப் பூதமெடுத்து வந்து சிறையில் வைப்பதும், அந்த நாள் வர பிரதிக்ஞை முடிப்பதற் காரம்பித்து ஓம குண்டம் வளர்ப்பித்து அதில் ஆயிரம் பேர்களைக் கொன்று அவர்கள் கசை வஸ்திரங்களைச் சொரிந்து அக்கினியை மூட்டுவதும் 108. அரசர் தலையரிந்து அவர்கள் காப்புகளால் கயிறு திரித்து அதில் 108 தலையையும் கோர்த்து மாலையாக்கி அந்த மாலையால் ஜெபஞ்செய்து கால வயிரவர் பிரசன்னமாகிவர பேய்தலும் அந்த பாதகால் பூதம் ஓமகுண்டத்தில் வீழ்ந்து பூதசரீரமாகி திவ்ய சரீரமாகுதலும், அந்தச் சமயம் விவேகசிகாமணிகள் தன் குருவோடு சென்று அங்கனைக்கொன்று பூதத்தின் தலையிலடிக்க அது தேவசரீரம் பெற்று வான்வழிச் செல்லுதலும், விவேகசிகாமணிகள் குருவால் அந்த உயிர் நீங்கிய அரசர் முதல் யாவரும் உயிர் பெற்றதோடு யாவரும் ஒன்றுகூடி பெண்ணையுங் கண்டு ஆதிமுதல் நடந்த சமாசாரங்கள் யாவும் குருவினாலறிந்து கொண்டு, எல்லோருங் புறப்பட்டு நகரை நோக்கிச் செல்ல இதையறிந்த சத்துரு தேசத்தரசன் விட்டுவிட்டுச் சொல்லாது போயினன். அன்று சென்ற குருவின் உத்தரவால் விவேகன் கிரகஸ்தனாகி அரசைக் கைப்பற்றி யாண்டு வந்தான். சிகாமணி குருவோடு சேர்ந்து வனஞ்சென்று சிவன் முக்தியை யடைந்தான். மற்ற அரசர்களெல்லாம் குருவினிடமே அநேக காலம் வசித்து அவரவர்கள் பக்குவத்திற்குத் தகுந்த பதவி முக்திகளும், விதேகமுக்திகளுமடைந்தனர் என்றும் மிகவும் விஸ்தாரமாயும் தெளிவாயும் அற்புதமாயும் ஆச்சரியமாயும் ஆனந்தமாயும் கூறப்படும்; ஆகையால் இதை வாசிப்பவர் ஒவ்வொருவரும் இதை இதுகாறும் வாங்கியிருந்தால் இனியும் மேலே சொல்லிய கருத்தடங்கிய இரண்டாவது பாகம் சந்திகைகளையும் அவசியம் தவறாது வாங்கி பெற்று அறிந்து ஆனந்தம் கொள்வீர்களாக.

மானேஜர்,

கதாரத்னாகரம்.